

Giới thiệu Oan Gia Tình Nhân

Có những mối tình, có những yêu thương và có những giận hờn yêu ghét mới làm cho cuộc sống thêm phong phú hơn. Vốn dĩ tình cảm là một câu hỏi lớn đối với mọi người, tưởng như có như không, đâu thể nói buông bỏ là có thể thả lỏng được, một phần thông điệp mà truyện Oan Gia Tình Nhân gửi đến bạn đọc. Trên đời này có nhiều thứ vẫn nằm ngoài sự dự tính của chúng ta, đâu phải muốn điều khiển là có thể được nhất là chuyện tình cảm.

Truyện là chuyện tình của hai con người với vòng xoay vận, yêu thương, một câu chuyện đầy những thăng trầm mà tác giả Lăng Bảo Tư kể lại thông qua lối văn giàu cảm xúc của mình.

Lột lòng, hấn đã có kẻ địch trời sinh, chính là con trai ân nhân của cha mình, một kẻ từ nhỏ thành tích xuất sắc có một không hai, thi cử luôn đứng đầu. Khi học trung học, vì rắp tâm hãm hại kẻ kia mà quyết định mua “cắm thư” giáng họa y, ai ngờ còn khiến y giúp chính mình giải quyết “lần đầu tiên”.

Sau khi lớn lên, bị lão cha buộc ra ngoài đi làm để tập mưu sinh, không ngờ chính tại công ty lại gặp mặt kẻ địch không đội trời chung, còn vì ham hố một tảng thịt bò mà thiếu chút nữa bị “ăn” sạch sành sạch.

Chỉ đến khi vô tình thấy tạp chí đăng tin y cùng thư kí bí mật kết hôn, hấn mới ý thức được tình cảm của mình và cũng quyết định chúc y hạnh phúc.

Đó phải chăng là cái kết đẹp nhất cho truyện ngôn tình này, mời bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Giờ chứ? Cha, người điên rồi à?”

Ngưu Tiểu Tiểu mồm đầy tôm hùm xém chút phun ra. Cha hấn Ngưu Đại Đại vung tay vò lấy khăn ăn chắn nhưng đương nhiên là không kịp, nên ít nhiều nước bọt bắn lên quần áo, khiến lão vừa lau vừa mắng: “Người ăn cũng ăn cho ý tứ chút, thật là khó coi tới cực điểm, nhìn trẻ con ba tuổi ăn còn dễ coi hơn người.”

Ngưu Tiểu Tiểu vội vàng cầm lấy khăn ăn lau miệng, uống một hớp nước to rồi mới đáp: “Ai kêu cha không dung nói chuyện kì quái, khiến ta bị phun ra. Cha vậy cũng xứng đáng, ai kêu cha tay chân không mau lẹ, hắc hắc.”

Hấn vẻ mặt không chút nhận lỗi, còn chỉ vào mặt cha, tươi cười hi hỏ nói là chính cha tay chân quá chậm, làm cho Ngưu Đại Đại tức giận đến thiếu chút nữa lật bàn, mắt tóe lửa, này cả đời, bất luận kẻ nào đều đừng mong khuyên lão sửa lại chuyện lão sắp làm, để ra loại con bỏ đi này, lão là tan nát cõi lòng a!

Cho nên lão hiện tại chính là một lòng “thà rằng ngọc nát, không mong ngói lành”, quyết nói ra biện pháp duy nhất vẫn khiến lão băn khoăn mấy ngày nay. Đây không phải trừng phạt hay ngược đãi, mà chính là phương cách cuối cùng để cứu vớt đứa con hư này.

Ngưu gia sản nghiệp không lớn cũng không nhỏ, vốn là vận chuyển đồ đông lạnh, trải qua mười năm tâm huyết, rốt cục cũng có một ít tiếng tăm, ức hận duy nhất, chính là sinh ra đứa con chậm tiến như vậy, tốt nghiệp đại học rồi mà vẫn như cũ trà nâng tận tay com bung tận miệng. Trên người mặc toàn hàng hiệu, giày dưới chân cũng là đồ hiếm (kiểu limited edition ấy), miệng ăn đều là của ngon vật lạ, tất cả đều là tiền từ túi cha, hấn mệnh thật tốt, cũng chỉ là cho tới hôm nay mà thôi.

Tiền lão buôn bán cả đời tích góp đều bị này nghiệt tử này tiêu hết, khiến lão thân già đồ bệnh, tức giận đến phát run, còn phải nghe đứa con vô tâm vô tứ nói những lời khiến người ta tức ói máu, kia còn không bằng sớm một bước đem nghiệt tử này đá ra cửa.

“Người không có nghe sai, ta cũng không điên, từ ngày mai người rút ra khỏi nhà cho ta. Ta tìm công ty của một người bạn, người tới đó làm việc, nhưng nếu lộ ra người là con ta, ta lập tức liền viết rõ di chúc một hào cũng không chia cho người! Người chính là cổ mà làm việc chăm chỉ, ta sẽ không cho người một đồng, người cũng đừng mơ tưởng cầu ta, mỗi năm ta sẽ gặp người một lần, nếu người vẫn không tiến bộ, ta liền cùng người chặt đứt quan hệ cha con, cũng không để người làm mất hết mặt ta.”

“Ha ha ha... Không thể nào! Cha, ta là con trai độc nhất của cha, có ba sự gọi bất hiếu, thì vô hậu tội nặng nhất, người chỉ có mình ta là con, người không dám ngược đãi ta đâu.”

Ngưu Tiểu Tiểu lời nói tràn đầy tự tin, hấn cũng không tin cha hấn vốn là người người truyền thống như vậy lại có thể muốn đối với hấn này con trai độc nhất mà hủy hoại.

“Người hiện tại đã không phải con trai độc nhất của ta nữa. Mẹ kế của người có thai, đi siêu âm đã phát hiện là con trai.”

Lần này thì tôm hùm trong miệng Ngưu Tiểu Tiểu phun ra thật, có điều là toàn bộ phun ở chính trên người mình. Hấn ngay ngốc nói: “Không... Không

thế nào, cha, cha có chắc là của cha không? Ngươi đã hơn năm mươi rồi, mẹ kế cũng đã muốn bốn mươi...”

Nghe đứa con này nói chuyện, quả thực muốn chọc giận chết chính mình. Nguru Tiểu Tiểu là ám chỉ hấn bất lực hay ám chỉ mẹ kế hấn không giữ đạo?

Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đến tận tuổi này còn không rõ ràng sao, quả thực ngu ngốc một thì vô năng mười, nghiệt tử kia có thể đem hấn tức giận đến chết đi sống lại, đầu đất được đến nước này, cũng coi như là một loại thiên tài đi.

Mà muốn đập bẹp được mấy lời ngu ngốc của nghiệt tử, phương pháp tốt nhất chính là động thủ, cho nên Nguru Đại Đại nắm tai hấn mà nhéo một lượt, làm cho Nguru Tiểu Tiểu nhảy dựng lên: “Đau quá a, cha, ngươi nhẹ tay thôi!”

“Ngươi không nói lời nào, không ai bảo ngươi cảm điếc. Mau làm việc tự nuôi thân, bằng không ta liền đem tất cả tài sản cho em trai ngươi, ngươi một đồng cũng không tới tay.”

Đập mạnh bàn, Nguru Đại Đại tức giận đến tái mặt. “Vì cái gì con người ta thì đều có thành tựu, cũng thực tiến bộ, chỉ mình ngươi, ta một đồng cũng không chi ít hơn, liền nuôi ra ngươi này ngu xuẩn đứa con, bữa cơm ta còn thay ngươi trả, từ bữa tiếp theo ngươi là chính mình thanh toán đi!”

Chẳng nghĩ cũng biết lão cha so sánh hấn thua kém ai, chính là nhà người ta so với nhà hấn tiền tài, quyền lực đều vượt trội, hấn không chê lão cha ít tiền, cha hấn còn chê hấn kém cỏi, lão cha thực không hiểu lòng tốt của hấn.

“Cha, đừng vậy mà, ta cùng lắm một tháng tiêu ít hơn, tiêu hơn mười vạn thì tốt rồi.” Nguru Tiểu Tiểu một bên xoa vành tai đau đớn, mặt bên còn không biết chết sống đưa ra điều kiện.

Nguru Đại Đại đã muốn mất như ngư lôi (chuông đeo ở cổ trâu) đứng lên cả giận nói: “Ta đã bảo người thu xếp đồ đạc của ngươi, giúp tìm một căn phòng nhỏ, đây là địa chỉ công ty bạn ta, ngươi từ ngày mai đi làm ngay cho ta, đây là nơi ngươi sẽ ở, chính là như vậy. Tạm biệt, ngốc tử, ngươi nếu không tiến bộ, ta sẽ không nhận ngươi!”

“Cha... cha...”

Nguru Đại Đại đã chực xoay người rồi đi, dù sao vẫn là không đành lòng, chỉ cần này tiểu hài tử hơi có hiếu ý, lão cũng không phải không thể cho... ngốc tử cơ hội nữa. Lão xoay người trừng mắt: “Chuyện gì?”

“Cha, ta còn muốn ngồi ăn cơm tiếp, được chứ?” (_ , nên mới nói sau này bạn sẽ chết vì miếng cơm— spoiler)

Hấn vẽ mặt thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm mâm cơm, căn bản không đem lời vừa rồi của lão bỏ vào cái tai, Nguru Đại Đại giận đến tím mặt, nghiệt tử này nếu vô pháp dạy dỗ, căn bản là cái phế nhân phá gia chi tử, chính mình vừa rồi tưởng gì mà còn lương tâm bất an, đứa con hư này vốn là hết thuốc chữa!

“Ngươi thôi ăn ngay cho ta, lập tức đến chỗ mới, điều kiện ta đều viết ở tờ giấy trên bàn trong phòng đó, cha ngươi lần này đã quyết rồi, hiểu chưa?”

Nguru Tiểu Tiểu bị lôi lôi khỏi phòng ăn, hấn kêu gào thảm thiết. Nguru Đại Đại đem hấn ném vào trong taxi, bắt đầu kế hoạch huấn luyện đứa con.

Mà Nguru Đại Đại ở phòng mới bỏ sẵn hai vạn đồng, để hấn tháng này chưa được lĩnh lương vẫn có tiền tiêu, có điều chưa đầy hai ngày đã bị Nguru Tiểu Tiểu vốn không chút ý thức quản lý tài sản tiêu sạch bách. Hấn còn chê phòng hiện giờ so với ở nhà bé quá, không biết tốt xấu gọi điện thoại về nhà đòi tiền, chính là số máy của hấn đã bị liệt vào danh sách chặn, căn bản là không ai nghe.

Một tuần sau, hấn ở trong phòng đói muốn chết, rốt cục thân thể đói khát cùng tinh thần kiệt quệ khiến hấn hiểu được cha mình là làm thật, hấn mới thông suốt rằng từ nay về sau chỉ còn biết trông cậy ở chính mình, rằng vận mệnh của hấn bị thâm bao nhiêu.

Nửa năm sau.

“Tiểu Tiểu, đem thứ này đi copy, còn tư liệu đánh máy xong chưa?”

“Xong rồi a, hất... xì!”

Nguru Tiểu Tiểu mặt mày xám ngoét quệt mạnh mồ hôi, hấn mới vừa đi kho hàng tìm đồ, không tìm được đã đánh, còn cả người dính đầy bụi bặm, hất hất xì không ngừng.

“Tiểu Tiểu, trà... trà...”

“Được, chờ một lát.”

Hấn đến công ty này, danh nghĩa tốt đẹp là viên chức, nhưng vốn hấn khi học đại học không thật sự học bài, cả ngày chỉ lo chơi bời, đến lúc đi làm thật, căn bản là vô dụng, cuối cùng người ta đành đem hấn làm gã sai vặt.

Một tháng hai vạn tiền lương, trước kia căn bản không đủ dính răng, hiện tại cha hấn thật sự cái gì cũng không quản, hơn nữa cũng tránh không gặp mặt.

Tiểu Tiểu lúc mới gặp nạn còn khờ dại đi tìm bạn bè kể lể khốn cảnh. Bạn bè vừa nghe lão cha hấn sinh cậu em trai kia, liền không muốn để ý đến hấn, đóng cửa quay lưng không nghe nổi.

Liên tục mấy người đều như vậy, nếu không thì cũng là tươi cười mà bảo không có tiền, dù sao kết cục cuối cùng chính là hán một đồng cũng không mượn nổi, phụ công hán trước kia thường dẫn chúng đi nhà hàng sang nhất. Hán lúc này mới biết được cái gì gọi người tình ẩm lạnh.

Chính là hán dù sao vẫn là cái đại thiếu gia, giờ đem chính mình kia khuôn mặt vừa anh tuấn vừa đáng yêu tới nơi này để kẻ khác biến thành hạ nhân, gã sai vặt, nếu như bị người ta nhận ra hán đây Ngưu Tiểu Tiểu thời đại học ăn chơi khét tiếng, phô bày giàu sang, tiêu tiền như nước, thì hán còn có mặt mũi nào nữa.

Nam nhân a, có thể không cần áo lót, nhưng là tuyệt không có thể không sơ diện.

Hán trước khi đến công ty này liền dịch dung một phen, đầu tiên là nuôi tóc dài, che khuôn mặt đẹp đến kinh người, thứ hai là mặc quần áo mua ở sạp ven đường, bởi vì lão cha giữ lại toàn bộ quần áo hàng hiệu của hán, nói đem cho người ta. Tiền lương còm cõi của hán đừng nói mua hàng hiệu, ngay cả đồ bình thường muốn mua cũng phải nhịn ăn cả tháng.

Hán thích ăn vô cùng, ngay cả không có thể ăn ngon, mặc đẹp đi, nhưng ít ra vẫn phải ăn no, lúc mới bị cha hán đuổi, hán trong hai ngày đem tiền tiêu hết, trong phòng có hàng hiệu, nhưng hàng hiệu đâu ăn được.

Hán đói đến hoa mắt chóng mặt, thiếu chút nữa thất cổ ở trong phòng, nếu không phải đến nơi kia làm, hán thật sự không có tiền ăn cơm, kìm ức đói bụng bị thảm vẫn khiến trong đáy lòng hán sợ hãi, cho nên quần áo ở sạp ven đường, chỉ cần tiện, hán liền mua, phần lớn tiền hán đều dồn vào ăn.

“Tiểu Tiểu, trà!”

“Hào, đến ngay đây.”

Hán pha vài chén trà, nghe nói trà hán pha khó uống tới cực điểm, đồng sự đều không thể lý giải hán rốt cuộc như thế nào đem trà túi pha thành một thứ khó uống như thế, chính là nửa năm qua uống thành quen, nếu không uống thứ trà tệ đến khó nuốt nổi trà của hán, lại chưa cảm thấy thực rằng mình đang ở công ty.

Hán đem trà bung đi lên, lão bản một ly, thuyền vụ một ly, nghiệp vụ hai chén, kế toán một ly, lại đến chính là hán một ly, đúng vậy, công ty hán làm chính là nhỏ như vậy, tổng cộng chỉ có sáu người, chỉ làm mậu dịch, chuyên môn nhập khẩu hàng nước ngoài, sau đó bán cho các nhà máy, cửa hàng. .

“Hôm nay có khách tới, người đừng pha trà hù chết người ta, người đi cửa hàng tiện lợi (loại cửa hàng mở cửa 24/7) mua trà, bỏ vào chén, đây là mối làm ăn lớn.”

Trà hán pha tuy rằng khó nuốt, nhưng là đem nói thành như vậy quả thương tổn hán, hán vẫn là thực sự biết pha đi.

Hán đi mua trà, mua xong trở về, vừa muốn vào thang máy thì bỗng nhiên phát giác hành tung của địch nhân ở phía trước.

Đúng vậy, địch nhân, là kẻ hán cả đời này căm ghét nhất, đừng tưởng hán Ngưu Tiểu Tiểu đáng người hào, khuôn mặt đẹp, cơ hồ thập toàn thập mỹ, hơn nữa hán tâm lòng rộng mở, ưu tú hoàn hảo, mà nghĩ hán không có địch nhân.

Có, từ hán sinh ra đã có một kẻ, cha hán miệng luôn ra rả tên kẻ kia, luôn bảo người ta có đứa con thông minh, hán sinh ra lại là một kẻ ngu ngốc, ngay lần đó muốn đem hán đuổi đi, ở trong phòng ăn vẫn là nhắc tới kẻ kia.

Y lớn hơn hán hai tuổi, cha y là ân nhân của Ngưu Đại Đại khi còn trẻ. Ngưu Đại Đại khi đó muốn dựng sự nghiệp, lại không có tiền, tìm người kia thương lượng, người kia nghe bản kế hoạch xong liền cho Ngưu Đại Đại vay tiền, từ đó mà Ngưu Đại Đại bắt đầu phát đạt dần lên, mỗi lần gặp, đều là thân thiết gọi Giản đại ca, thấy con trai Giản đại ca, cũng chính là địch nhân của Ngưu Tiểu Tiểu, thì cho tiền lì xì đầu năm còn nhiều hơn cho Tiểu Tiểu, như thế nào không khiến hán tức đến méo miệng.

Địch nhân kia tên là Giản Chính Hạo, nghe nói từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ chưa từng đứng thứ hai, ngay cả thời sinh viên cũng đều là đứng đầu trường đại học quốc lập, không giống hán học ở một trường tư nhân.

Chính là giống hán mới là bình thường, chẳng phải sao? Cái loại thường đứng đầu như thế này, nhất định là hèn yếu không thể chịu được suy sụp, bằng không chính là đa nhân cách, nếu không nữa thì nhất định là biến thái ngầm làm chuyện xấu, truyện tranh, tiểu thuyết đều viết vậy.

Hán từng có một năm nhân dịp lễ mừng năm mới, cố ý chạy đến phòng y, muốn điều tra một chút xem y có giấu trong phòng đâm thư, hoặc là tạp chí tươi mát, biến thái gì không, rồi dùng vẻ mặt khờ dại nhất mà mang ra đưa cho người lớn xem, nói là Chính Hạo ca ca cho hán xem

Hán có thể nghĩ ra chiêu thức hãm hại lợi hại như vậy, ngay cả chính mình đều cảm thấy được bản thân quả thực siêu cấp thiên tài, chỉ số thông minh ít nhất một trăm tám mươi, không thể tưởng được mất hai giờ lục soát một chết, ngay cả hình áo tắm cũng chả thấy đâu, làm cho hán mệt đến mức nằm lăn ra giường y mà ngủ.

Lúc tỉnh lại, địch nhân vẻ mặt buồn cười đang nhìn hán, đối hán ôn nhu nói: “Người ngủ cùng trư giống nhau, lại còn ngáy!”

“Sĩ khả sát, bất khả nhục” Câu danh ngôn kia hán luôn ghi tạc trong lòng, này thói địch nhân, thế nào đem hán thiếu niên trung học anh tuấn đáng yêu lại mê người như vậy nói thành trư, làm cho hán tức giận đến tím mặt, hán quyết định chính mình đi mua một quyển tạp chí tươi mát, đem nhét vào dưới giường hào hào hãm hại y.

Ngày hôm sau, vì hoàn thành kế hoạch mà chính hắn chạy tới hiệu sách, hỏi rõ chủ tiệm là hắn muốn tạp chí đậm nhất, biến thái nhất, vô sỉ nhất, càng cường điệu càng tốt.

Chủ tiệm lén lút nói: “Có mấy bản mới từ hải quan vào, người xem xem.”

Chủ tiệm lấy ra, thấy hắn thiếu chút nữa phun máu mũi, nhưng là bên trong tối khoa trương hông phải lửa thể nữ, mà là đường đường chính chính lửa nam, hơn nữa hắn giờ một chút, dĩ nhiên là đồng tính luyến ái, hắn trong lòng reo vang, hắn là muốn chính quyền này, muốn hãm hại, chính quyền này mới có thể khiến địch nhân của hắn vĩnh viễn không ngược mặt lên được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Hắc hắc hắc, có gì so được với việc vu y là gay chứ, lúc các vị người lớn thảo luận chuyện này, hắn còn muốn ở một bên thêm mắm thêm muối mà rằng: ai kêu Chính Hạo ca ca đọc nam giáo (BL thư, chắc chứ vị cũng đoán ra), Chính Hạo ca ca đọc nam giáo có thể là có mục đích khác.

Moa ha ha ha, tưởng tượng đến biểu tình kinh hãi của người lớn, hơn nữa có thể đảo ngược tình thế hiện nay, hắn mừng đến phát điên, lập tức mua vội, thừa dịp cha hắn cùng Giản bá bá đang chơi mặt chược, hắn lén lút vào sào huyệt của địch nhân, đem tạp chí mở ra, ngay chính lúc vừa định nhét vào dưới giường y thì cửa bật mở.

Giản Chính Hạo tiến vào hỏi: “Người đang làm cái gì? Tiểu Tiểu?”

Hắn kia tạp chí cầm ở trong tay, nhét xuống không được, để nguyên cũng không xong, xấu hổ đến muốn đi chết.

Giản Chính Hạo tuy là học sinh trung học nhưng bộ dạng đã khiến hắn không thể không hâm mộ. Y tiêu sái hai bước bằng người ta bước ba bước mà đến, lấy tạp chí trong tay hắn. Quyền kia là hàng ngoại quốc, Tiểu Tiểu vốn xem mù tịt nhưng Giản Chính Hạo tiếng Anh không kém, cảm chắc là hiểu đi, y vừa thấy bìa thì mặt liền biến sắc.

“Người xem loại này thư a?”

“Ài da! Không... Không có!”

Trong lòng lại nghĩ chính mình nói không có, Giản Chính Hạo có thể hoài nghi hắn vì sao mang quyển này vào phòng y, lấy thông minh tài trí của y, cảm chắc đoán được hắn muốn hãm hại y. Vì không để chính mình thành kẻ mang tội, hắn nhắm mắt ngâm bồ hòn làm ngọt, đành phải rung rung lệ cùng khuất nhục gật đầu nói phải.

“Àn, bạn học cho ta mượn.”

“Người là gay a?”

Con mẹ nó, người mới là gay! Nguru Tiểu Tiểu vốn đã muốn mắng ra, chính là vì không thể để việc xấu mình làm bị vạch trần, hắn đành nén con giận: “Đã nói bạn học cho ta mượn xem, ta tò mò nhìn qua, không được sao?”

Hắn vẽ mặt khiêu khích, Giản Chính Hạo lại nở nụ cười, “Người xem có hiểu tiếng Anh viết gì không?”

Hắn đoạt lại tờ tạp chí, gì chứ? Thấy hắn tiếng Anh kém là có thể cười nhạo hắn sao?

“Ta có thể xem hình đi!”

Giản Chính Hạo lật đến một trang, Nguru Tiểu Tiểu thiếu chút nữa hai tròng mắt rớt xuống, đó là hai cái lửa nam đang ôm nhau, mà tên nam nhân kia, còn đem thứ của mình cắm vào miệng tên ở dưới, hơn nữa hoàn toàn không có sensor nha (sensor: uầy, chả biết cái này tiếng Việt gọi là gì, tức là ở những đoạn nhạy cảm trong hình thì được che đi ấy).

Hắn mà nhìn lại thì mắt sẽ rớt xuống đất, nên hắn vội vàng liếc sang bên cạnh, tìm đập thùng thùng loạn xạ, đáng giận, này thói địch nhân, lại đi gọi hắn xem thứ khó coi như thế, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chủ nhân quyển tạp chí này kỳ thật chính là mình.

“Tiểu Tiểu, tiểu nam sinh này giống như đang thực thích nha.” Y lại gần hắn một chút, giống như muốn đem hình cho hắn coi.

Hắn thích đâu liên quan gì tới ta, còn nữa, người đừng dựa sát vào ta như vậy, cho dù là mùa đông, cho dù là vừa sang năm mới, không phải hè, nhưng là người dựa sát vào ta như vậy, nóng lắm đi.

“Thích là tốt rồi.” Hắn đã muốn không biết chính mình nên đáp thế nào.

Không thể tưởng được thói địch nhân của hắn xem chừng phát nghiệm, lại còn tiếp tục gờ cho hắn xem, quả nhiên đúng như hắn nghĩ, những kẻ đứng thứ nhất, nhất định là đồ biến thái, bằng không y làm gì như mèo thấy mỡ vậy.

“Oa, còn có này!”

Khẩu khí của y thực khoa trương, khiến Nguru Tiểu Tiểu không tự chủ được đem ánh mắt khẽ liếc qua, hình ảnh chụp thật sự đẹp, tuyệt không bần, nhưng vẫn là A thư (thì là sách báo BL đó) chính hiệu, lần này nam nhân ở trên ngồi xổm, giúp nam nhân ở dưới hàm trụ cái kia địa phương.

Hắn mặt đỏ như thiêu. Hắn tuy rằng học lớp mười nhưng chưa từng xem qua sách báo loại này, kia một quyển cho dù là đồng tính luyến ái, nhưng hình ảnh lớn mật duy mỹ, hơn nữa quả nhiên đúng như lời địch nhân của hắn, cái kia nam nhân không đáng một xu lại mang về mặt say mê muốn chết.

“Người này bộ dáng có điểm giống người nha!” Y dám so hắn với cái kia nam nhân không đáng một xu.

“Mới... Mới không giống!” Đáng giận, dám lợi dụng móc hắn, nói hắn giống kẻ bị nam nhân khác đè kia, người chờ đó cho ta, quân tử báo thù, ba năm cũng không muộn.

Giản Chính Hạo lật giở liên tục vài trang liền, trang nào cũng là hình ảnh, chụp thật sự nhịp nhàng ăn khớp, Nguru Tiểu Tiểu nuốt nước miếng ực một cái, ngay cả trong hình là nam, nhưng hắn xem lâu, cũng vẫn sẽ có ảnh hưởng đi.

“Tiểu Tiểu, người nơi này sung lên ác.”

Bàn tay to của y dám sờ quần hắn, Nguru Tiểu Tiểu tức giận trừng mắt liếc y một cái, “Ta mới không sung.”

“Sung lớn như vậy, còn dám nói không sung, người có hay không từng tự mình làm?”

Nguru Tiểu Tiểu lần này không chỉ mặt đỏ, ngay cả cổ đều hồng thắm, chính mình làm gì ở sào huyệt địch nhân, bị địch nhân hỏi loại này đáng xấu hổ, đáng giận vấn đề.

“Không liên quan chuyện của người!” Hắn rống to, đồ bại hoại, biến thái, bởi vì chỉ có bại hoại biến thái mới có thể hỏi loại này kỳ quái vấn đề.

“Ta giúp người làm đi?”

Tên kia quả nhiên là biến thái, tự dung muốn giúp nam nhân khác làm, hắn trừng lớn hai mắt, Giản Chính Hạo ngồi ở phía sau hắn, kéo quần hắn xuống, sau đó thật sự đưa tay giúp hắn làm.

Đó là lần đầu tiên của hắn, hơn nữa thoải mái đến chảy nước mắt, sau khi kết thúc, bởi vì phần nộ cùng then thùng, hắn giận đến đem cuốn tạp chí kia đập vào khuôn mặt tuần tú của Giản Chính Hạo, hắn uất hận khóc ròng nói: “Người này biến thái, ta sớm biết rằng người là đồ biến thái, ta không bao giờ... nữa nói chuyện với người.”

Âm thanh i eo của hắn vang xuống lầu dưới, mấy người lớn ngừng chơi mặt chược, tất cả lên lầu xem bọn hắn đang ồn cái gì, Nguru Tiểu Tiểu đẩy người lớn ra, nổi giận dùng tay mình đi vậy taxi về nhà, bỏ mặc Giản Chính Hạo tự lo mà giải thích.

Giản Chính Hạo đem tạp chí kia nhét vào dưới gối, bình tĩnh đối mặt với người lớn, không chút sợ hãi nói: “Ta muốn dạy Tiểu Tiểu tiếng Anh, nhưng tính Tiểu Tiểu mọi người cũng biết, có mấy từ nghe không hiểu, hắn liền nổi giận.”

Giản Chính Hạo nói trúng vấn đề. Nguru Tiểu Tiểu vốn nóng nảy, lại chẳng biết nghe ai, cha hắn Nguru Đại Đại là tối hiểu biết tính cách con mình, lão gắt đầu nói: “Không sao, A Hạo, hắn chính là như vậy, ta thật ngại quá.”

“Ồ không đâu, Nguru bá bá, là ta dạy không tốt, hắn mới cáu, đang lẽ ta phải có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu mà dạy hắn.”

Giản Chính Hạo trả lời nhẹ như không, Nguru Đại Đại ngược lại xấu hổ muốn chết, đứa con này ở nhà ngỗ nghịch hắn còn chưa tính, bây giờ đi ra bên ngoài còn làm lão mất mặt. Lão nói: “Ta về nhà dạy dỗ hắn.”

“Thôi không có chuyện gì, ta cứ tiếp tục chơi bài đi.”

Giản Chuyên Lập liếc chính con mình một cái, lão không giống Nguru Đại Đại như vậy ngay thẳng, lão tính cách thâm trầm, tâm cơ bất lộ, con mình giống ai, lão trong lòng phi thường rõ ràng. Lão trừng mắt nhìn liếc nhìn y, ý bảo y đừng xằng bậy.

Giản Chính Hạo về mặt không chút hối hận, còn khe khẽ nói: “Lần này vẫn đứng thứ nhất, người sẽ không có lý do phản đối đi?”

Giản Chuyên Lập vô lực lắc đầu, đứa con này, mới sắp mười tám tuổi mà thôi, nói chuyện đã muốn giống người trưởng thành, hơn nữa nhìn mắt hắn, lập tức biết rằng chỉ cần thứ hắn muốn, kẻ nào lấy cũng không được.

Tuy rằng biết vừa rồi ở trong phòng phát sinh tuyệt đối không chỉ là việc dạy tiếng Anh vớ vẩn như vậy, nhưng là lão biết làm sao. Giản Chính Hạo ngay lần đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ đáng yêu của Nguru Tiểu Tiểu còn đang học mẫu giáo, đã nói: ta muốn hắn làm vợ ta.

Mặc lão cùng mẹ y ra sức giải thích với y khi đó mới học lớp một rằng đây căn bản là chuyện không thể, y cũng hoàn toàn không bỏ vào lỗ tai, tóm lại

một khi y muốn, ai cũng thay đổi không được.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Địch nhân đứng ở bên trái phía trước, cách hần mười thước. Không muốn cùng y đi chung thang máy, hần liền chuyển sang thang bộ, rồi chui tọt vào toilet công cộng ở lầu hai, đem tóc tai vò cho rối bù, ngay cả mắt cũng bị che đến gần như nhìn không thấy, hần không muốn để địch nhân vô tình trông thấy lại nhận ra hần trước kia tiêu xài bạc vạn Nguru Tiểu Tiểu, hiện tại biến thành gã sai vặt, lúc đó quả thật mất mặt.

Hần “sửa sang” tốt lắm rồi mới vào thang máy lên lầu, thuyền vụ tiểu thư (đại khái làm công việc vận chuyển gì đó, ta thấy nghe gọi tiểu thư vậy cũng hay hay nên để nguyên) đã muốn to nhỏ hô hoán: “Mau, trà, mau để đưa vào phòng họp.”

Cái gọi phòng họp bất quá là chỗ bày la liệt hàng mẫu, rộng chưa đầy hai mươi mét vuông, thuyền vụ tiểu thư cùng nghiệp vụ tiểu thư vội vã bám lấy hần, trong lúc hần bỏ trà vô chén, hai nàng đều lộ rõ ánh mắt khân trương, khiến hần không khỏi thấy quái dị mà nói: “Các ngươi cũng muốn uống trà sao?”

Thuyền vụ tiểu thư cốc đầu hần một cái, ai kêu hần đầu tóc bù xù, mặt mày ngốc nghếch, nhìn thế nào cũng không lọt mắt nàng, nên nàng đối với hần tất sẽ không nể tình ôn nhu gì.

“Không muốn uống, mau đưa trà cho ta, ta đi bụng mời khách.”

Nghiệp vụ tiểu thư vội vã đoạt lấy kia một ly trà, thuận tiện còn đá hần một cái, ý rằng nếu không mau đưa trà cho ta, ngươi đừng mong sống yên ổn.

“Tiểu Tiểu, đưa ta, ta đi bụng mời khách.”

Hết bị cốc đến đá khiến Nguru Tiểu Tiểu khó nhẫn tới cực điểm, hai nữ nhân này luôn tác oai tác quái khi dễ hần, hơn nữa ngày thường hai người thập phần không hòa hảo, còn muốn kéo hần về phe mình, hần không thêm để ý tới mấy trò nhảm chán của các nàng, chẳng về phe nào, thành ra cả hai đều nhìn hần không vừa mắt.

Trước kia hai người là tuyệt không có bụng trà, hiện tại tranh nhau mang trà vào phòng họp, hừ, hần không biết trong phòng có nhân vật to lớn cỡ nào, nhưng hần không muốn các nàng toại nguyện như vậy, ai kêu các nàng trước kia luôn khi dễ hần.

“Không cần, ta chính mình bụng thì tốt rồi.”

Hần đem trà rót vô chén, bụng trà tiến vào phòng họp, hai người kia giận đến phát run, thật vất vả mới có dịp thấy một ông chủ trẻ tiêu chuẩn tốt như vậy, ít nhất bụng trà đi vào, xem có thể có chút cơ hội nào không, đều bị Nguru Tiểu Tiểu phá hỏng, này Nguru Tiểu Tiểu đáng chết, mấy ngày tới đừng mong sống yên.

Hai người tuy rằng luôn bất hòa, nhưng lúc này khắc lập tức cùng chung mối thù.

Nguru Tiểu Tiểu mở cửa phòng họp, vừa chính được hai nữ nhân kia khiến hần vui vẻ vô cùng, hần khắp mặt mãn ý cười, khách nhân quay lưng về phía hần, hần đem trà cung kính đích dâng, thanh âm thập phần hơn hờ: “Mời dùng trà.”

Khách nhân quay đầu nhìn hần, trên mặt mang đầy tươi cười, “Cám ơn ngươi, tiểu đệ.”

Nguru Tiểu Tiểu sắc mặt biến đen, khách của công ty, không thể tưởng được lại chính là kẻ địch mà hần cả đời không muốn gặp phải nhất, hơn nữa địch nhân lúc này còn khiến hần không khỏi cực kỳ hâm mộ.

Địch nhân một thân âu phục siêu hàng hiệu, hần trông thấy, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, hơn nữa bóp da y dùng chính là thứ hần đã sớm mơ tưởng, khiến hần nước miếng lại ồ ồ đầy miệng, ô ô, nếu không phải bị cha hần ba cấp đuổi đi, hần hiện tại hần đã sớm có cái bóp da kia.

“Ngươi đang nhìn thứ này sao? Tiểu đệ?”

Địch nhân cầm lấy bóp da trước mắt hần khua động khoáng tây, khua đi đâu mắt hần dán theo đấy, thân thể cũng không tự chủ được mà với theo mục tiêu đang di động, thoạt nhìn thập phần khôi hài, giống như tiểu hài tử nhìn món đồ chơi yêu thích, mà người lớn lại cầm lấy món đồ kia đùa cợt.

“Tiểu Tiểu, ngươi đang làm cái gì?”

Lão bản thiếu chút nữa bật cười, vẻ mặt thêm rõ ràng của hần đối với cái bóp da ai cũng nhìn ra, Tiểu Tiểu này không chút năng lực làm việc nhưng luôn có thể gây cười cho mọi người, hần căn bản là cát tường vật (vật đem lại may mắn, tốt lành – so sánh duyên thật 0_0) của công ty.

“Ngươi cũng kêu Tiểu Tiểu a? Giống hệt tên một người ta biết a.”

Lời này vừa nói ra làm cho Nguru Tiểu Tiểu nháy mắt hồi phục lý trí, nếu là bị địch nhân mà hấn này cả đời ghét nhất biết hấn ở trong này làm gã sai vật, hấn nhất định sẽ bị y nhạo báng cho đến lúc chết.

Chuyện tới hiện giờ, chỉ có thể giả ngu, đúng, chính là giả ngu.

Với bề ngoài hấn hiện tại lộm thuộm như vậy, y hấn là không nhận ra đi, chính hấn đôi khi buổi sáng thức dậy, ở trước gương rửa mặt chải đầu mà còn bị chính mình quần áo cũ nát dọa cho nhảy dựng, hấn cảm thấy được mình tóc dài bù xù thế này, cam đoan tựa như kẻ đầu đường xó chợ.

“Tên này phổ biến a, rất nhiều người tên như vậy.”

Hấn nói dối không nháy mắt, ít nhất hấn chưa thấy qua người nào trùng tên mình, đều do cha hấn, lão thấy bản thân tên là Đại Đại, sinh con trai, gọi là Tiểu Tiểu tốt lắm, thay hấn lấy một cái tên kì quái như vậy, đầu cha thật sự có vấn đề mà.

“Phải a, Tiểu Tiểu mà ta biết, tính tình xấu, miệng lại tiện, chỉ biết tiêu tiền, đừng nghĩ kiếm tiền, tiếng Anh còn có lần được 0 điểm, thật sự tức cười...”

“Ta mới không có 0 điểm!” Tiểu Tiểu rống lớn, “Ta là 1 điểm, 1 điểm khác 0 điểm... Khác rất nhiều...”

Chính mình xem chút lộ tẩy, Nguru Tiểu Tiểu đề lại miệng mình, ai bảo tên tử biến thái này đem chuyện cũ năm xưa lấy ra nói lại, nhưng lại kể sai bét, hấn là 1 điểm, không phải là ôm trứng ngỗng, so ra khác rất nhiều, không đúng sao?

Bị trứng ngỗng chính là đáng sỉ nhục, được 1 điểm, chứng tỏ còn có khả năng tiến lên, người ta chẳng bảo sai một ly đi một dặm đấy thôi.

Giản Chính Hạo vẻ mặt nín cười hỏi: “Cái gì? Người nói người 1 điểm sao? Vậy người so với Tiểu Tiểu mà ta biết lợi hại hơn rồi.”

Này tử địch nhân kiêm biến thái, hấn một ngày nào đó nhất định hãm hại y thành công, Nguru Tiểu Tiểu tức giận đến hai tay nắm thành hai nắm đấm, sớm biết rằng khách của công ty là địch nhân, hấn tuyệt đối sẽ không biến chính mình thành vật hi sinh bưng trà tiền vào. Ai, tiểu bắt nạt tắc loạn đại mưu (việc nhỏ không nhân tất hồng mưu lớn), nếu sớm biết, hấn đã tình nguyện hai tay dâng cơ hội cho hai nữ nhân kia vào bưng trà.

“Khách nhân, mời uống trà, ta, ta đi ra ngoài.”

Lão bản xua xua tay, “Người không cần đi ra ngoài, Tiểu Tiểu, ta nghĩ người tới công ty cũng nửa năm, nên cho người học tập chuyện liên quan đến mậu dịch, vị tiên sinh này họ Giản, tên Giản Chính Hạo, hấn là con trai bạn tốt của ta, hiện tại cũng chuyên về mậu dịch, hơn nữa còn làm rất tốt, người học nhiều một chút, đối với người sẽ có lợi.”

“Vâng, lão bản.”

Bởi vì lão bản thật sự rất tốt, khi hấn mới tới làm, luôn quá tay, đem tiền lương tiêu sạch sẽ, mỗi ngày lúc đói đến choáng đầu hoa mắt, lão bản lại mua đồ ăn sẵn cho hấn, khiến hấn cảm động muốn chết, cho nên chỉ cần là lão bản bảo, hấn sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Hấn nhu mì ngồi xuống ghế, nghe địch nhân cùng lão bản nói chuyện, mới bắt đầu nói tới việc thuê nhập khẩu vào nước Mỹ, hấn đã mơ màng ngủ, khi bàn đến chuyện đồng Euro tăng giá, hồi đoái tổn thất, hấn đã ngủ rớt cả nước miếng.

“Tiểu Tiểu, dậy.”

Lão bản vỗ vỗ vai hấn, đối với việc hấn ngủ cũng chỉ có thể im lặng cho qua, có thể chuyện bọn họ nói đối với Tiểu Tiểu là quá khó, mà Tiểu Tiểu đột nhiên bừng tỉnh, khỏe miệng còn chảy nước miếng, hấn dùng ống tay áo vội vàng quạt, hấn vừa rồi ngủ đến chảy nước miếng, nhất định nom ngu ngốc lắm.

Địch nhân của hấn cười nhìn hấn chùi nước miếng, đưa ra khăn tay nói: “Đừng quạt bằng tay áo, bẩn mà hôi.”

Ta bẩn ta hôi liên quan gì tới người, Tiểu Tiểu ở trong lòng chĩa vào đối phương siêu cấp lớn ngón giữa, muốn hấn dùng tay khăn của y, hừ, chỉ sợ khăn y có độc, hấn mới không dám dùng.

“Không cần, ta tự mình lau.”

“Khăn tay này là hàng hiệu, người nhất định không dám dùng đi, người nghèo chính là như vậy, hắc hắc...”

Từ biến thái, cho y chút mặt mũi, y liền vênh mặt tới giới, còn dám châm biếm hấn là kẻ nghèo hèn, nhà hấn không giàu như nhà y, nhưng cũng chẳng khó khăn, chẳng qua hấn hiện tại ở bên ngoài chịu đựng cuộc sống khổ sở mà thôi.

Hấn đoạt lấy khăn tay kia, dùng sức xì nước mũi, có bao nhiêu bản chùi được hấn liền chùi vào cho bằng hết, ai kêu tên kia xảo ngôn, hấn ra sức xiết chặt khăn, tưởng tượng đây chính là cổ địch nhân, tay hấn tận lực bóp, ảo tưởng bóp cổ y không thờ nổi.

Dùng sức cuồng xiết xong, quả nhiên có điểm người giận.

“Trưa rồi, chúng ta cùng ăn cơm đi.”

Lão bản vỗ vai Giản Chính Hạo, vẻ mặt hiền hậu, coi bọn hắn như hai đứa trẻ nít đang đùa mà thôi, Giản Chính Hạo nghiêm túc nói: “Vâng, bá phụ, tại khu Trung Sơn rất gần đây có mở một nhà hàng bò bít tết ngon lắm, ta mời ngài đi thôi.”

Lão bản hai mắt sáng lên, chuyện lão thích ăn bò bít tết ai cũng biết, chính là lão chưa tìm được nơi nào vừa ý hoàn toàn, nhưng lão biết Giản Chính Hạo vốn cẩn trọng, nếu y đã mở miệng nói như vậy, nhất định là bò bít tết chính hiệu.

“Hảo, chúng ta đi.”

Ngưu Tiểu Tiểu ở một bên nghe được nước miếng tích táp, nhà hàng thịt bò a, hắn này nửa năm cũng chưa nếm qua thịt bò bít tết, mặc dù có chạy tới ăn ở quán thịt bò bình dân, nhưng rất không vừa miệng, hắn ăn được mấy miếng liền cảm thấy hương vị dở tệ, nuốt không vô, nếu có thể ăn thịt bò bít tết chính hiệu kia, hắn hôm nay nhất định là người hạnh phúc nhất thế giới.

Ô ô, chính là người ta mời lão bản, cùng hắn căn bản không một chút quan hệ, hắn chỉ có thể miệng cắn khăn tay, hốc mắt hàm chứa nước mắt không cam lòng, nhìn bọn họ quay lưng về phía mình, vô cùng cao hứng đi ăn bò bít tết.

Ô ô, đáng lẽ nên thẳng thắn nhận mình là Ngưu Tiểu Tiểu, Giản Chính Hạo có như thế nào là địch nhân của hắn thì bằng giao tình giữa hai nhà, đến mức hắn có thể tự do vào phòng y kia mà, hắn là có thể lừa ăn thịt bò bít tết đi.

Chính là làm người không thể như vậy không tiền đồ, nếu giờ phút này thừa nhận chính mình là Ngưu Tiểu Tiểu, địch nhân đã biết hắn ở đây làm gã sai vặt, trong khi địch nhân hiện tại đã là người có thể cùng lão bản ngang hàng ngồi ăn, nhìn hắn gã sai vặt này, chẳng phải đem hắn cười đến vỡ bụng sao.

Chính là thịt bò bít tết a, thơm ngát ngào, nóng hôi hổi, ngon lành biết bao, hắn nước miếng đều nhanh thành vũng trên mặt đất, hắn thật sự rất muốn ăn thịt bò bít tết.

Hắn vội vàng theo sau, đứng vào giờ khắc miếng ăn đánh bại lý trí, hắn chực nhận hết thảy, Giản Chính Hạo lại quay đầu nhìn hắn, “Tiểu đệ, muốn cùng đi không?”

Hắn thiếu chút nữa reo lên thành tiếng, bỗng nhiên cảm thấy được địch nhân cũng không đáng ghét, biến thái quá, hắn vui vẻ đến xem chút cà lăm, “Ta, ta muốn ăn...”

“Bá phụ, chúng ta dẫn hắn đi cùng, ta thấy hắn đáng yêu chân thật, muốn mượn hắn một chút, để hắn hôm nay giúp ta làm chút việc, được không?”

“Không thành vấn đề, có điều hắn vừa mới đến đây nửa năm, sợ không hiểu nhiều thứ lắm đâu.”

“Không sao, ta chỉ là muốn hắn mang mấy thứ thôi.”

“Vậy được.”

Một câu “Vậy được” của lão bản khiến Ngưu Tiểu Tiểu lập tức sung sướng khôn nguôi, liền làm nũng nói: “Lão bản, cảm ơn ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Lão bản hòa nhã xoa đầu hắn. Tuy rằng Giản Chính Hạo nói Tiểu Tiểu đáng yêu chân thật, chính là đáng yêu có thừa, sáng nay nghe bọn hắn đàm luận mà ngủ được, chẳng có tẹo nào thật thà, chỉ có thể nói này hai đứa trẻ này hữu duyên đi.

Thịt bò bít tết, đích thực thịt bò bít tết chính thống, miếng thịt dày đến cả mười cm, nóng hôi hổi thơm nức mũi, gần một ngàn năm trăm đồng một suất, quả không phải tốt mã dè cùi.

Ngưu Tiểu Tiểu cầm lấy dao nĩa, thịt bò bít tết còn bốc khói, hắn đã lập tức cắt một miếng, sau đó nhét vào trong miệng, vừa nuốt vừa phát ra tiếng ô ô thỏa mãn, cũng không sợ bỏng miệng.

Quá, ăn quá ngon, có đến nửa năm hắn không được ăn thứ tốt như vậy, làm sao bảo hắn không siêu cấp cảm động cho được, nước mắt đều nhanh cuồn trào xuống, thật sự là ăn quá ngon.

“Ăn chậm một chút, Tiểu Tiểu, đừng vội.”

Lão bản dặn dò, tuy rằng lão cũng thích ăn, cũng biết thưởng thức mỹ vị, nhưng chưa đến nỗi giống hắn ăn đến bình hoang mã loạn như thế, Giản Chính Hạo mới ăn một phần ba miếng, lão bản mới ăn một nửa, Ngưu Tiểu Tiểu đã muốn toàn bộ ăn xong rồi, nếu không phải chén đĩa rất nặng, hắn không

chùng đã bung chén đĩa liếm cho sạch sẽ .

Chính hắn ăn xong rồi, lại bắt đầu thấy đĩa của người khác mà chảy nước miếng, nhất là Giản Chính Hạo ăn chậm nhất, toàn bộ ánh mắt hắn đều tập trung ở đĩa của Giản Chính Hạo, một bên xem, còn một bên cầm lấy khăn tay Giản Chính Hạo mới đưa, bắt tri bắt giác quệt nước miếng .

“Thật sự miếng này to quá, ta ăn không xong.” Giản Chính Hạo mới ăn một phần ba, cũng đã buông đĩa.

Nguru Tiểu Tiểu ở trong lòng nằng hấn lằng phí, ngon như vậy, làm sao mới ăn một chút liền thôi, hừ, y mà cũng đòi là nam nhân sao?

Kẻ ăn không xong thịt bò bít tết, căn bản là không phải nam nhân, hắn đã sớm biết y là biến thái, ma quỷ, không phải nam nhân.

Giản Chính Hạo bắt đầu nhấp đồ uống đưa tới, gọi phục vụ sinh nói: “Dọn mâm này đi.”

“Chờ... Chờ một chút cho ta!”

Hắn có hay không nghe lầm a, Nguru Tiểu Tiểu lập tức rống to ngăn cản, chuyện lằng phí như vậy, hắn làm sao có thể để phát sinh trước mắt mình chứ.

Dọn, chính là mang đi hết, một mâm này nhiều tiền như vậy, hơn nữa còn ngon như vậy, Giản Chính Hạo tên hỗn đản này không ăn, không ăn thì cho hắn là xong, thế nhưng lại muốn dọn đi, thật sự là không nhịn được, không thể nhịn được, quá đáng lắm mà, quả nhiên là địch nhân mà hắn cả đời này ghét nhất.

“Cho ta, ta phải mang về!”

Giản Chính Hạo vẻ mặt sắp cười đến mặt rút gân, rụt rè một chút nói: “Chính là ta đã ném qua, như vậy vệ sinh sao không?”

“Nhiều lắm chúng ta tính gián tiếp hôn môi mà thôi, không tính không tính.”

Lão bản nghe Nguru Tiểu Tiểu buông ra một câu không đầu óc như vậy, đồ uống trong miệng phun ra, Nguru Tiểu Tiểu vội vàng chặn để tránh dây vào miếng thịt bò bít tết mà hắn tâm tâm niệm niệm, phải cùng Giản Chính Hạo gián tiếp hôn môi đã muốn đủ lắm rồi, hắn cũng không muốn cùng hai người gián tiếp hôn môi.

“Phốc, ha ha ha, thực xin lỗi, ta hôm nay thật là vui.”

Giản Chính Hạo cười đến ôm bụng, Nguru Tiểu Tiểu đã muốn lấy đến thực hạp, bắt đầu đóng gói thịt bò bít tết âu yếm của mình, ai thêm quan y cười hay không, cười chết là chuyện của y, thịt bò bít tết mới là tối trọng yếu. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới lời nói không đầu óc của chính mình vừa rồi có thể dọa người ta ngây ngốc.

Gói ghém tốt rồi, cũng uống hết đồ uống rồi, hắn bụng phình to đi theo Giản Chính Hạo ra cửa, chiếu theo tiến lương của hắn, bảo gọi hắn đến loại nhà hàng này ăn, hắn nuốt không trôi, chính là người khác mời, nhất là biến thái địch nhân này mời, liền cảm thấy được tiêu tiền của y, hương vị còn tốt hơn.

“Ăn ngon thật.”

Còn chưa hết, nhìn thực hạp trong tay, hắn buổi tối lại có thể ăn miếng thịt bò bít tết dày ngon này, chỉ cần cho vào nồi cơm điện hâm nóng một chút, có thể hương vị không giống được lúc này, ít nhất vẫn là hàng thật giá thật thịt bò bít tết a, tương tự đến bữa đại tiệc tối nay, hắn khoái hoạt giống như con chim nhỏ đang ở không trung bay lượn, chỉ thiếu nước hoa chân múa tay vui sướng.

“Bá phụ, tạm biệt, ta hôm nay buổi chiều liền mượn Tiểu Tiểu.”

Y đỡ lão bản ngồi vào xe taxi, thần tình ấm áp, đến lúc quay đầu nhìn thấy hắn, bỗng nhiên biến thành vẻ mặt cười, tuy rằng lập tức khôi phục bình thường, nhưng là Nguru Tiểu Tiểu thế là đã trông thấy bộ dáng hắn cười đến khoái trá.

Hại nhân chi tâm hạ có thể có, phòng nhân chi tâm không thể không, đây là danh ngôn cha hắn từ nhỏ đã giảng cho hắn, hắn rút lui từng bước, bắt đầu muốn tìm cách bỏ chạy.

Giả đau bụng hắn rất hữu dụng đi, nếu đã ăn no căng bụng, đương nhiên sẽ không muốn bồi y đi, huống hồ bữa tối thịt bò bít tết đã ở trong tay, phải chạy nhanh về nhà hâm lên ăn mới là chính sự, hắn phải sớm ăn thịt bò bít tết, không cần đợi bữa tối, để đầu giờ chiều uống trà liền ăn đi.

“Ồ, ta bụng đau quá, Giản tiên sinh, ta có thể về nhà trước không?”

Giản Chính Hạo cười đến híp mắt, “Đau bụng a? Kia về nhà thì quá chậm, người hắn là bị tào tháo đuổi, có thể là vừa rồi ăn nhiều quá, ta trước mang người tìm nhà vệ sinh đi.”

Hắn nói trúng vấn đề, Nguru Tiểu Tiểu không tìm ra được lời phản đối, đành phải làm bộ ôm bụng, một bên đem thịt bò bít tết bỏ vào ba lô rề tiền của mình, cái gì có thể quên, thịt bò bít tết thì không thể, đó là mỹ vị đại tiệc đêm nay của hắn a.

Hắn ngồi trên xe, khó chịu nhìn tấm bảng điều khiển xa hoa của xe y, ở trên đường lúc ẩn lúc hiện, giống như trong phim hành động, quá xa xỉ đi.

Thật gian a, hắn lại bắt tri bắt giác giống khuê phòng oán phụ mà cắn khăn tay, vẻ mặt oán trách, không biết biểu tình này của mình có bao nhiêu khôi hài.

Hắn lúc trước đòi cha mua xe này, cha hắn trả lời chính là một cuộc đá bay, mắng: “Sắm siêu xe cho đứa mù phương hướng như ngươi, ta còn không bằng mua cho trư! Huống hồ ngươi không làm việc, không cần chung thanh thế, mua loại này xe là lãng phí, hơn nữa xét ngu ngốc cùng khoa trương của ngươi, kẻ xấu nếu muốn bắt người cướp của, người thứ nhất tìm là ngươi.”

Lãng phí thì sao, hắn chính là muốn thử đi a, hơn nữa kẻ xấu nếu muốn bắt người cướp của, đương nhiên là tìm cha là kẻ có tiền, như thế nào có thể tìm hắn, đầu óc cha thực kém.

Câu đó của hắn vừa nói ra, cha hắn tức giận đến đập bàn khiến nó rung bần bật, mắng: “Ngươi này con hư, dám nguyền rủa cha ngươi bị người ta cướp của, ta sinh ngươi để làm chi, đánh chết ngươi này đồ con hư!”

Cha muốn đánh hắn, hắn không ngu ngốc, chạy vòng vòng quanh phòng, cha hắn càng thông minh, chạy ngược lại mà đánh, hắn bị cha đánh cho đầu nổi đầy u cục, nếu không phải mẹ kẻ khuyên can, chỉ sợ khuôn mặt tuần tú sẽ đầy dấu vết, cha thật sự là hung ác, đối hắn xuống tay chưa bao giờ nương tay.

Tưởng tượng đến bộ mặt nóng giận của cha, ô ô, cha tuyệt không thương hắn, nửa năm rồi, từ khi chuyển nhà liền không thấy bóng dáng, hắn từ nhỏ chỉ để ý chuyện đòi tiền, cho tới bây giờ cũng không biết cha kinh doanh ở nơi nào, một khi bị đuổi ra khỏi nhà, ba cũng không liên lạc, hắn thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thông.

Khi đó còn nghe ba nói hắn sắp có tiểu đệ, không hiểu nửa năm rồi, mẹ kẻ đã đẻ chưa? Hắn bỗng nhiên rất hoài niệm cuộc sống ưu nhàn ăn, nằm ngủ ở nhà.

Ba, mẹ kẻ, đệ đệ, các ngươi có nhớ ta?

Mắt hắn giống sắp rơi lệ, hắn vội lấy khăn tay chùi mắt, ô, sao mà thối thối, oa, đều là mùi nướng miến thối thối của hắn, ai bảo hắn dùng khăn tay lau thiệt nhiều nước miến, nhất là lúc mới vừa ăn xong thịt bò bít tết, hắn nước miến chảy siêu nhiều.

Ở bên cạnh cơ hồ nhìn Ngu Tiểu Tiểu thay đổi đến vài biểu tình bộ dáng, một chút nghiêng răng nghiêng lợi, một chút lại giống khuê phòng oán phụ, đờ lạt nửa thay biến thành vọng tưởng chuyện cũ xa xôi, cuối cùng là vẻ mặt cố nín khóc, Giản Chính Hạo nở nụ cười, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào trong một phút đồng hồ mà biểu tình có thể biến hóa nhiều như vậy.

Nhưng là y cũng không hy vọng hắn mang theo vẻ mặt muốn khóc, như thế làm cho y rất muốn... Rất muốn đem hắn ăn sạch sẽ, ai kêu về mặt Tiểu Tiểu khóc đáng yêu như vậy, còn nhớ rõ lúc hắn học năm thứ nhất, y động bộ vị đáng yêu của hắn, hắn kêu khóc, khiến y vĩnh viễn cũng quên không được về mặt hắn ở trong tay y đạt tới cao trào.

“Như thế nào, bụng còn đau không?” Y cố ý đổi đề tài, nếu còn tiếp tục, hắn có thể sẽ ở trên xe giống kẻ cuồng biến thái mà tập kích Ngu Tiểu Tiểu.

Ngu Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ rõ chính mình đang giả đau bụng, phải mau làm giống một chút, hắn ôm bụng, mặt nhăn nhó vờ đau, nhưng là thoát nhìn giống cơ thể vận vẹo, khiến Giản Chính Hạo lại lần thứ hai cười đau bụng.

“Đau quá... Đau quá a...” Hắn đem thanh âm cất cao, giống như giọng con gái, càng giả vờ lại càng không giống, khiến Giản Chính Hạo cười đến sắp nội thương.

“Ta đây sớm mang ngươi đi WC.”

Hắn tạt xe, tạt vào khách sạn, lúc Ngu Tiểu Tiểu còn đang suy nghĩ sao lại muốn vào khách sạn, Giản Chính Hạo đã muốn lôi kéo hắn hướng phòng chạy.

“Chờ, chờ... Chờ một chút, chúng ta tới nơi này làm gì?”

Hắn tuy rằng là kẻ “đại ngốc”, ít nhất cũng biết đến khách sạn đa phần đều là vì phải yêu đương vụng trộm, bằng không chính là làm kia một hồi sự, TV diễn rất nhiều, cho nên hắn không ngốc đến nông nổi đó, hắn chính là đau bụng, đến khách sạn làm gì?

“Ngươi không phải nói ngươi đau bụng, ta tìm không thấy trạm xăng dầu, hơn nữa sợ trạm xăng dầu phải xếp hàng, cho nên thuê một phòng, ngươi muốn ở trong toilet ngồi chồm hổm bao lâu là có thể ngồi chồm hổm bấy lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Còn muốn ăn korroke phô mai?”

Giản Chính Hạo thanh âm khàn khàn, y đã sớm tính chu toàn, hẳn sẽ vì korroke mà liều mạng với y, chính là không nghĩ tới hẳn ngay từ đầu liền liếm ngón tay y, làm cho y trong quần ngành quá nhanh, này thật sự là tính sai lớn mà, y cũng không muốn nghĩ ở nơi công cộng mà “động dục”.

Hắn đem ngón tay y trong miệng kéo ra, lửa giận tích từ lúc trước rốt cục bùng nổ, oán hận bị cướp đồ ăn, đối Ngu Tiểu Tiểu mà nói, quả thực là so với sát cha sát nương còn muốn to.

“Đúng vậy, ta còn muốn ăn.” Ngu Tiểu Tiểu dùng ánh mắt muốn giết người thẳng tắp bắn về phía y, hẳn muốn korroke, muốn bê cuốn phô mai nướng, “Còn cả bê cuốn phô mai nướng.”

“Trong miệng ta vẫn còn, ngươi có hay không muốn ăn cho bớt nghiện?” Thanh âm y trầm thấp mà khàn khàn, coi như đang khổ sở mà nhẫn nại.

“Cho ta, ta muốn ăn!”

Không thấy quá hẳn Ngu Tiểu Tiểu phát uy, cho nên đem hẳn trở thành mèo ốm, mỗi lần đều khi dễ hẳn, hẳn Ngu Tiểu Tiểu không phải dễ dàng như vậy bị khi dễ, thù mới hận cũ, giờ phút này cùng nhau tính đi.

Còn phải tính thêm vài lần, hẳn từ nhỏ đến lớn bị y khi dễ, hẳn đã muốn tức đủ rồi, hiện tại ngay cả đồ ăn của hẳn cũng muốn giành, đồ nam nhân biến thái vô sỉ.

Nhà y có tiền, y ngày nào cũng có thể ăn, hẳn hiện tại ở bên ngoài vất vả như vậy, ăn một đĩa korroke này cần bao nhiêu tiền, muốn vào nhà hàng này, hẳn dù coi cả quần áo mang đến tiệm cầm đồ cũng không thể ngồi đây ăn như hôm nay, vậy mà y dám phá hư giờ phút hạnh phúc này của hẳn.

Quả thực là tội ác không thể dung, tội ác tày trời, tội ác ngập trời, Ngu Tiểu Tiểu dùng hết thành ngữ mình biết, mắng một hồi, tóm lại, ý tứ của hẳn chính là đáng chết.

Hắn dùng sức mà đánh tới, Giản Chính Hạo hai tay ôm lấy sau lưng hẳn, Ngu Tiểu Tiểu sống chết mở miệng, đầu lưỡi đưa vào miệng Giản Chính Hạo, trong miệng y còn lưu lại một chút hương vị của korroke, rõ ràng hai chân hoàn trụ thất lưng y, giống một con bạch tuộc bám lấy thân hình cường tráng của y, miệng hấp cho đã nghiện.

Kỳ quái, nguyên bản là hẳn đang hấp, như thế nào sau lại biến thành Giản Chính Hạo tham tiến vào miệng hẳn mà hấp.

Hào, hẳn lập tức hiểu rõ ý tưởng đề tiện của y, ngay cả một ít korroke dính ở đầu ngón tay cũng như vậy so đo, lại còn muốn hấp trở về, hẳn như thế nào có thể nhận thua, hẳn lại tiến công sang, một khắc cũng không thả lỏng. (Có pé thụ nào chết vì ăn đến thế này không hả giờ?)

Đối với chuyện ăn, hẳn tuyệt đối không thể nhận thua.

Hô hấp sớm không nổi, đầu óc như thiếu đường khí mà choáng váng nặng nề, chân mềm nhũn, lưng giống như không khí lực, tay lại bám càng chặt, ôm cổ Giản Chính Hạo.

Công thủ rất nhanh liền biến thành nghiêng về một bên, Giản Chính Hạo xoay người, đem hẳn ép vào tường, càn rỡ hôn trong môi hẳn, trong nụ hôn mỗi lúc mạnh mẽ hơn tuyệt không che dấu cuồng vọng.

Ngu Tiểu Tiểu không chịu nhận thua, hẳn phải tiếp tục hấp, hẳn đương nhiên cũng phụng bồi, rốt cuộc chính là mình tay chân vô lực, thờ hờn hờn ngày càng gấp gáp, tim càng đập nhanh, sao lại thế này a.

Hơn nữa Giản Chính Hạo không hấp cái miệng hẳn nữa, bắt đầu hướng cổ hẳn mà cắn, hơi thở ấm áp của y phun tới cổ hẳn, khiến chân hẳn không tự chủ được siết chặt, thân thể cũng nóng như bốc cháy.

Càng quái chính là cây gậy của hẳn, có chút cảm giác bị bụng của Giản Chính Hạo ép lấy, bị y dùng quần áo chà xát, lại cảm thấy được thật. . . . . thật thoải mái.

Đáng lẽ phải cảm thấy ghê tởm đi, nhưng lại chính là thoải mái, hơn nữa hẳn còn mơ hồ thấy mong mỏi, giống như lúc này mới chính là khai vị ngon ngọt, phía sau còn có thứ tốt hơn, đẹp đẽ hơn chờ hẳn.

Hắn ngửa đầu phát ra tiếng thờ dóc, rốt cục nhìn sau lưng Giản Chính Hạo, ba người nữ xinh đẹp muốn đi toilet cùng một bé gái đáng yêu đang trừng mắt nhìn hai bọn họ.

“Oa, đồng tính kìa!” Nàng A nói.

“Quá đúng đi.” Nàng B líu lưỡi.

“Muốn phiên toái cũng nhìn địa phương chứ, đừng đứng chắn ở toilet nữ được không?”

Cuối cùng, nàng C chỉ vào bảng hiệu toilet nữ, các nàng đã muốn đợi vài phút, này hai kẻ căn bản là hôn đến chết đi sống lại, hoàn toàn không nhìn đến người khác.

Cuối cùng, bé gái D nói: “Mẹ kè, đồng tính là gì?”

Đồng tính? Hân Ngu Tiểu Tiểu đã vậy còn chưa đủ thâm, cư nhiên lại bị người ta đem nói thành đồng tính.

Ngu Tiểu Tiểu sắc mặt sớm thành màu đỏ, Giản Chính Hạo sửa sang quần áo một chút, lễ phép nhường đường, hoàn toàn không có vẻ gì là xấu hổ, “Xin lỗi.”

Y đương nhiên sẽ không xấu hổ, bởi vì y vốn chính là kẻ biến thái, Ngu Tiểu Tiểu trên mặt hồng đến sắp nổ tung, một cái tát tung ra, năm ngón tay khắc dấu ở trên mặt Giản Chính Hạo, mắng: “Nguoi này tên biến thái đáng chết, luôn hại ta, ta này cả đời không bao giờ... nữa muốn nói chuyện với nguoi.”

Hân xấu hổ đến khóc ầm lên, Giản Chính Hạo vội vàng đem hân mang đi toilet nam, xuất ra khăn tay cho hân lau mặt, nào có nam nhân nào giống hân mở miệng khóc là tựa như vòi nước.

Toilet nữ truyền đến thanh âm của nàng A: “Thụ rất xứng đáng.”

Nàng B về mặt yêu thích và ngưỡng mộ nói: “Chính là công thật anh tuấn, thật ôn nhu.”

Nàng C khoe miệng run lên một chút, lãnh khốc nói ra giải thích, nàng ở trong đám là xem nhiều yaoi nhất. “Ta thấy bọn họ là đến toilet nam là tiếp tục đi, trong truyện tranh thường là vậy.”

Bé gái D lại ngọt ngào hỏi: “Mẹ kè? Bọn họ muốn tiếp tục cái gì nha?”

Ngu Tiểu Tiểu ở toilet nam đã nghe rõ lời các nàng, đồng tính? Hân bị người ta hiểu lầm là đồng tính đã muốn vô cùng nhục nhã, nhưng lại nghĩ đến đối tượng là Giản Chính Hạo, đây quả thực là sỉ nhục lớn nhất đời hân.

“Nguoi, đừng khóc.”

“Nguoi đừng quản ta, hỗn đản, đều là nguoi, đều là nguoi làm hại! Hại ta không ăn được korroke, nắm hương, ớt ngọt, ngô non, thịt bò, thịt lợn, thịt dê, ôn tuyến đản, còn có bê cuốn phô mai nướng.”

“Phải, phải, đều là lỗi của ta.” Giản Chính Hạo trấn an vuốt tóc hân, hiện tại hân đang khóc, còn tranh cãi với hân, sẽ chỉ làm hân khóc kinh hơn.

“Hại ta bị cha ta đuổi khỏi nhà, cũng không chịu gặp ta, ta một người trụ bên ngoài, hiện tại có bao nhiêu thâm, nguoi có biết hay không? Nguoi còn đối ta như vậy phá hư?”

Ngu Tiểu Tiểu đem một đồng sự dòn cả vào đầu y, dù sao tất cả đều là y làm hại là được rồi, hân giờ nắm tay đầm loạn xạ, Giản Chính Hạo đem hân ôm vào trong ngực.

“Chưa hết, tự dung bị người ta nói là đồng tính, ta mới không phải.”

Hân khóc thút thít, Giản Chính Hạo lau nước mắt cho hân, giống đang giúp trẻ nhỏ lau nước mắt. Ngu Tiểu Tiểu khóc xong, hạ hỏa, tâm tình rất cục vững vàng hơn, hân quệt mắt, há mồm hỏi về một từ rất kì quái lúc nãy nghe thấy, “Các nàng vừa rồi nói công thụ, là có ý tứ gì a?”

Giản Chính Hạo ghen hòng, Ngu Tiểu Tiểu khóc đến hai mắt hồng hồng, miệng đỏ tươi một mảnh, thoát nhìn đáng yêu đến mức ham muốn của y đại phát, Giản Chính Hạo tính chừng đã sắp hết nhẫn nại rồi, hân còn hỏi loại vấn đề khiêu khích này, hân rốt cuộc hiểu hay không, y khao khát bao nhiêu giống như mấy nữ nhân kia bên ngoài bàn tán, rằng ở trong toilet này tiếp tục chưa xong chuyện tình.

Ai, bắt đắc dĩ mà vô thanh hỏi lão thiên gia.

Yêu phải Ngu Tiểu Tiểu chẳng lẽ là kiếp nạn của y, lão thiên gia chính là không nghĩ để y sống khoái trá, cho nên chuyên môn phái Ngu Tiểu Tiểu đến áp lực lên y.

Đưa hân mang về bàn ăn, chỗ sưng đỏ trên mặt Giản Chính Hạo lấy khăn tay dấm nước áp lên liền tiêu, may mắn Ngu Tiểu Tiểu khi đó mới vừa bị hôn xong, tay chân còn mềm nhũn, khí lực xuất ra cũng không lớn, vết đỏ rất nhanh biến mất.

Y gọi thêm bê cuốn phô mai nướng cùng korroke phô mai, tất cả đều đặt trước mặt Ngu Tiểu Tiểu. Ngu Tiểu Tiểu vốn thực giận y, xem y coi như biết điều, đem hai mâm thức ăn này bồi tội, hân liền nguôi giận.

Hân lại mắt cười miệng cười chén đồ ăn ngon ngon, bộ mặt khốc lốc vừa rồi sớm ném đến lên chín tầng mây. Sau khi Giản Chính Hạo trả tiền, bởi vì hôm nay có kết thúc là hoàn mỹ bê cuốn phô mai nướng cùng korroke, hân lại cho Giản Chính Hạo một nụ cười to ngọt ngào, khiến Giản Chính Hạo thiếu chút nữa đông cứng.

“Ta lái xe đưa nguoi về, Tiểu Tiểu.”

Ngu Tiểu Tiểu cũng hoàn toàn không cự tuyệt lên xe y, đồng nghiệp cảm thấy quái dị, nhưng lão bản cười ha hả, lão là hai nhà bằng hữu, đương nhiên cũng biết chuyện của hai nhà.” Ai, trách không được Giản Ngu hai nhà, luôn nói hai đứa trẻ này hữu duyên, thoát nhìn cảm tình thật tốt.”

Đêm nay lại ăn thật no, hân phô cái bụng trắng trẻo tròn vo, nằm ở trong phòng, trong bụng còn phát ra âm thanh, thứ gì hôm nay ăn cũng ngon ngon

nha.

Hắn nghĩ về món bê cuốn phô mai nướng ngon lành, lại nhớ vị ngọt ngào của korroke, rồi hắn nghĩ đến Giản Chính Hạo thế nhưng còn muốn hút lấy vị korroke trong miệng hắn, nam nhân kia quả keo kiệt cực kỳ.

Nhưng cảm giác bị đầu lưỡi y đụng chạm khiến thất lưng Nguru Tiểu Tiểu có điểm tê dại, hắn liếm chính mình ngón tay, hoàn toàn không có cảm giác, nhưng lúc nãy liếm ngón tay Giản Chính Hạo, hắn như thế nào có thể cảm thấy là lạ .

Ngô, hắn suy nghĩ nửa ngày, rốt cục đi đến kết luận duy nhất, đó là trên ngón tay của Giản Chính Hạo có dư vị của korroke, cho nên ngón tay y mới ngon như vậy, hắn hiện tại trên tay lại không dư vị của korroke, như thế nào có thể thấy ngon.

Hắn xoay người, vui vẻ chìm vào giấc ngủ, ngoài cửa sổ, sao đầy trời chiếu rọi khuôn mặt khi ngủ khờ dại của hắn, lại cũng chiếu một kẻ khác đêm nay khó ngủ, nam nhân hóa đục đốt người, uống rượu cười khổ nghĩ: Tiểu Tiểu thật sự là khắc tinh của y.

Giao dịch lần này cùng Giản Chính Hạo đã xong tốt đẹp, Giản Chính Hạo còn muốn đề nghị thêm một số hợp tác trong tương lai, mái tóc bạc của lão bản vì gật đầu không ngừng mà hất dựng lên, lão chỉ liên tục bảo “Người nói đúng” .

“A Hạo, cha ngươi nhất định thực kiêu ngạo vì ngươi.”

“Bá phụ, ngài khích lệ , ta chỉ là làm chuyện ta phải làm thôi.”

Lão bản gật đầu, “Ngươi tuổi còn trẻ, như vậy khiêm tốn, về sau nhất định sẽ có tiền đồ .”

Giản Chính Hạo cười không đáp, lão bản vỗ vai hắn nói: “Ngươi lần trước mời ta ăn bít tết, ta thực vừa lòng, lần này ta mời ngươi đi uống rượu, tuổi trẻ làm quen với đời dần cũng tốt, nhân tiện gọi cả Tiểu Tiểu, ta xem Nguru Đại thương hắn muốn chết, lúc đêm hắn đưa tới chỗ ta nơi này, còn ngàn ân vạn tạ, mang vài bình rượu tới nhà ta cảm ơn.”

“Tiểu Tiểu chịu hun đúc của ngài, chứng tỏ Nguru bá phụ tin tưởng ngài nhất định có thể dạy hảo hảo Tiểu Tiểu.”

Lão bản khoe miệng lộ ra một mặt cười, “A Hạo, chúng ta đều biết Nguru gia, cũng biết tình trạng của Nguru gia. Tiểu Tiểu là không thể làm thương nghiệp, hắn a, cá tính đơn giản, dễ dàng bị lừa, hắn là thích hợp để người phùng ở lòng bàn tay mà sùng, hàm trong miệng mà yêu.”

Giản Chính Hạo nhớ tới cá tính đơn thuần của Nguru Tiểu Tiểu mà bật cười.

Lão bản nghiêng đầu ghé vào tai Giản Chính Hạo, “Bất quá hắn tuy rằng đầu óc đơn giản, dễ lừa, nhưng là tiểu gia hỏa này một khi thương tâm, nhất định không dễ xử, ngươi nhìn cặp mắt hắn thì biết, hắn là cái loại yêu liên yêu, không thương sẽ không thương, lúc yêu đến sâu, cả tim cũng nguyện lấy ra cho ngươi.”

Giản Chính Hạo nhướn mày, lão bản dùng một công ty có sáu người, hàng năm doanh thu cao đến dọa người, không có bổn sự, sao có thể hàng năm đều kiếm nhiều như vậy, lão này con cáo già muốn nói cái gì, y lại như thế nào không hiểu.

“Để ta mời bá phụ, văn bồi hắn là trả tiền đi.”

Lão bản mắt hơi híp lại cười ha hả, lúc trước cho Nguru Tiểu Tiểu ít tiền sinh hoạt, hiện tại bắt đầu thu lợi, hơn nữa đầu tư thù lao không kém a.

“A Hạo, ngươi thật thông minh, ta sẽ giúp ngươi một phen.”

Đêm nay tâm hoan là chính, căn bản là không phải thứ Nguru Tiểu Tiểu thích, hắn nghĩ đến đêm nay muốn uống một chút, nên lão bản nhắc tới, hắn liền lập tức gật đầu, đi theo lại đây, kia biết là thượng tiệm rượu, mà khách sạn Ronald Reagan vốn không có thứ gì ngon để ăn, chỉ độc có rượu ngon.

Vừa vặn hắn Nguru Tiểu Tiểu cái gì đều uống, chính là không thích uống rượu rõ thật đáng.

Lão bản liên tiếp gọi mấy nữ phục vụ, trái ôm phải ấp, Giản Chính Hạo cũng trái phải mỗi bên ngồi một nàng, như thế nào muốn làm, chính là khinh thường hắn sao? Trong khi ở bên hắn chỉ có một nàng.

Hắn rất không thích trừng mắt Giản Chính Hạo, lão bản là ông chủ của hắn nên không tính, Giản Chính Hạo dựa vào cái gì mà nữ nhân ngồi bồi rượu lại nhiều hơn hắn.

“Giản tiên sinh, ngài uống rượu.”

Nàng kia y phục đồ rực đến chói mắt, Giản Chính Hạo biến thái quả thực là vui đến quên cả trời đất, y uống hết một ly, rồi lại hết một ly.

Nguru Tiểu Tiểu thấy rất không là thoải mái, hắn ngẩng đầu lên, cũng hớp một ly, nam nhân tuyệt không thể để kém thể diện, hắn dù không quen uống rượu, cũng không nghĩ muốn bị bại bởi Giản Chính Hạo.

Sau lại còn càng ghê tởm, nàng kia trong miệng còn ngậm một quả nho, cùng Giản Chính Hạo miệng đối miệng ăn, ghê tởm, ghê tởm, hắn thấy thực cáu gắt, cho nên một mạch liền đem toàn bộ nho trên bàn ăn sạch , xem các nàng còn có thể biến ra cái gì đa dạng.

Cuối cùng là Giản Chính Hạo đối nàng kia cười đến mê người, nàng dính chặt lấy người y, hấn răng cắn chặt, dùng sức nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt giống như sắp từ hốc mắt chảy ra, trong lòng ề ảm nhoi nhói, vừa khổ sở vừa buồn thương, này từ biến thái Giản Chính Hạo dám không nhìn hấn tồn tại, cùng nữ nhân khác tức mất đưa tình, hấn không tha cho y.

Nhưng phải như thế nào không tha cho y, hấn nhất thời lại không nghĩ ra phương pháp, chỉ cảm thấy trong lòng giống như muốn nổ tung, thống khổ, khó chịu, bị ai, mạnh hơn chính là tức giận, toàn bộ trào ra.

“Ta, ta phải đi.”

Hấn đứng lên nói phải đi, hấn mới không cần ở trong này xem Giản Chính Hạo cùng nữ nhân cùng một chỗ bày trò vui, mắt hấn sẽ rơi ra.

Hấn đi ra cửa, Giản Chính Hạo đã sớm trả tiền. Lão bản ha hả cười không ngừng. Nhìn hướng Nguru Tiểu Tiểu đi, Giản Chính Hạo vội vàng đuổi theo.

“Lên xe, Tiểu Tiểu.”

Hấn lái xe tới bên người Nguru Tiểu Tiểu, nhẹ giọng mở cửa xe. Nguru Tiểu Tiểu đứng thẳng bất động ở ven đường, chính là không chịu tiến vào trong xe, Giản Chính Hạo thanh âm ôn nhu nói: “Lên xe, Tiểu Tiểu, ta đưa người về nhà.”

“Người uống rượu không thể lái xe, ta cũng không có thể lái xe.” Nguru Tiểu Tiểu thanh âm quật cường nói.

“Tốt lắm, chúng ta không cần lái xe.”

Y đem xe đỗ ở ven đường, chặn một cái taxi, kéo Nguru Tiểu Tiểu ngồi vào, hai người ngồi bên nhau, người thấy hương vị quen thuộc tỏa ra từ người y, Nguru Tiểu Tiểu nước mắt không nghe theo ý hấn vẫn chảy ra, chính là nam nhân không thể khóc loạn, hơn nữa hấn lại không biết chính mình vì cái gì muốn khóc.

Sau hấn lại thuyết phục chính mình, nam nhân nhất định có những lúc không biết vì cái gì chính mình muốn khóc, cho nên cho dù khóc, cũng không. . . . không sao mới đúng.

Hấn nắm chặt tay, nước mắt rớt, đầu trên nắm tay, Giản Chính Hạo đưa bàn tay lại, cầm nắm tay dính đầy nước mắt của hấn, nguyên bản hấn nên tức giận gạt tay lại, nhưng là vì cái gì y nắm chặt như vậy, nước mắt hấn không nghe ý hấn chảy càng nhiều, giống như nước suối phun ra, tay không dám rời ra cổ kia ấm áp, giống như tham luyến hơi ấm ôn nhu của nam nhân bên người.

Taxi yên lặng dừng trước tòa nhà lớn, Giản Chính Hạo trả tiền xe, kéo hấn xuống xe, đẩy vào thang máy. Giản Chính Hạo mở khóa cửa, lôi hấn vào, bên trong phòng thật lớn, thiết kế thật đẹp. Giản Chính Hạo lại kéo hấn ngồi ở trên giường.

Hấn nước mắt còn đang chảy, Giản Chính Hạo buông lỏng tay hấn, hấn cảm xúc lập tức trương lên, bỏ nhào vào người y, tức giận mắng không ngớt, một bên mắng, một bên khóc.

“Hỗn đản, người này biến thái, biến thái, mọi người không biết người là biến thái, ta biết rõ nhất.”

Hấn giống đứa trẻ sơ sinh oa oa khóc lớn, Giản Chính Hạo đem hấn ôm vào trong lòng, nhiều năm qua tương tư, tất cả đều ở hôm nay chiếm được, Nguru Tiểu Tiểu ghen tị y cùng nữ nhân khác, hấn đối y cũng là có cảm giác, y thanh âm thô dạt nói: “Người đề ý ta, đúng hay không? Tiểu Tiểu? Người không thích xem người khác theo ta thân thiết, đúng hay không?”

“Người cứ việc cùng người khác thân thiết đến chết, ta mới sẽ không đề ý người.”

Hấn một bên khóc, một bên lại mắng nhưng lời bất đồng, hấn sống chết dán chặt vào ngực Giản Chính Hạo, tham lam hít thở hơi ấm của y, quần áo y, trên người còn có nồng đậm vị nước hoa, tất cả đều là nữ phục vụ ở khách sạn, Nguru Tiểu Tiểu tức giận huých mấy cái, mắng càng nhiều, đáng giận, hấn như thế nào có thể cùng nữ nhân kia giống nhau.

“Người này bại hoại, biến thái, ghê tởm muốn chết!”

Giản Chính Hạo xoay người, đưa hấn đặt dưới thân, y hôn lên đôi môi đỏ mọng đang không ngừng mắng của Tiểu Tiểu. Nguru Tiểu Tiểu ôm lấy cổ y, mờ ra môi, làm cho y tận tình ở khoang miệng hấn mà thăm dò, âu yếm.

“Tiểu Tiểu, người không biết người có bao nhiêu đáng yêu. . . . .”

Đáng yêu còn muốn người bảo, ta tự mình biết ta chính mình có bao nhiêu đáng yêu, anh tuấn! Toàn bộ thế giới rốt cuộc tìm không thấy giống ta như vậy đại nhân, là người không nhìn được thôi.

Nguru Tiểu Tiểu tức giận nức nở nghĩ muốn đáp lời, chính là miệng Giản Chính Hạo lại chụp xuống đến nơi, mềm mại bao lấy lời lẽ hấn định nói ra, đầu lưỡi y tựa như con rắn nhỏ linh động rà trên môi hấn, lại hôn đến cổ hấn.

“Tiểu Tiểu, da thịt của người mịn lắm, đẹp quá.”

Hỗn đản, làn da của ta có bao nhiêu hảo, ta từ nhỏ chỉ biết, từ lúc học nhà trẻ, sẽ không có bất luận kẻ nào so với được với làn da của ta, hôm nay xem như cho người kiến thức tới đi.

Hắn muốn mắng ra, chính là Giản Chính Hạo lại hôn lên môi hắn, sau đó là đi xuống, cởi bỏ áo somi của hắn, cực nóng môi hướng điểm đỏ nhỏ xinh của hắn, y hé môi dùng lực cắn nhẹ, Nguru Tiểu Tiểu hô hấp không xong, lập tức thở dốc.

Cờ ra thất lưng của hắn, Giản Chính Hạo bàn tay đã muốn thâm nhập, bộ vị Nguru Tiểu Tiểu một cây đứng thẳng, ở trong tay hắn giống đóa hoa nhỏ run rẩy, so với cánh hoa càng thêm trắng mịn nuốt nà.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Giản Chính Hạo sờ sờ đầu, cảm giác ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, hôm qua y quên kéo rèm sao?

Mơ màng mờ mắt, lập tức thấy nguyên bản một cây chổi cọ bồn cầu đáng lẽ nên ở trong toilet, không biết như thế nào... như thế nào lại có thể gần ngay trước mắt, còn kèm theo một dao cạo râu, trông nhãn hiệu đúng là chính mình thường dùng, hiện sờ sờ ngay trước mí mắt mình đầy hăm dọa, bộ dáng thấy đều muốn đối chủ nhân lấy oán trả ơn.

Này cả kinh, mơ màng lập tức biến sạch, y chú ý tới bên người mình, nguyên bản đáng lẽ nên ngủ Tiểu Tiểu đã muốn không ở, y trong lòng thở dài, bắt đầu biết là ai đem hai thứ quái quỷ này để trước mắt y trên giường.

Y nâng ánh mắt lên, Nguru Tiểu Tiểu bộ dạng y chang hung thần ác quỷ, thâm cừu đại hận như thể bị y giết sạch cả nhà.

Hắn tay trái ôm chổi cọ bồn cầu, tay phải cầm dao cạo râu, về mặt chính là muốn lấy chổi cọ đập vào mặt y, lấy dao cạo râu cứa đứt cổ y, khí thế hung ác so với từ từ còn đáng sợ hơn.

“Ngươi, ngươi làm gì? Tiểu Tiểu?”

Y không phải sợ hãi, chính là cảm thấy được mạo danh kỳ diệu, thậm chí còn có điểm muốn bật cười, sau đêm đầu ngọt ngào, chẳng phải hắn nên nép trong lòng ngực y, về mặt e lệ, còn y sẽ chịu không nổi bộ dạng đáng yêu của hắn mà lại khuynh thiên đảo địa một hồi sao không?

“Ta tìm không thấy dao nhỏ.”

Lời nói không đầu không đuôi khiến Giản Chính Hạo dở khóc dở cười, may là y từ nhỏ đến lớn đã quen cung cách đó của hắn. “Ngươi muốn dao nhỏ làm gì?”

“Ngươi này hái hoa sắc lang, còn dám hỏi làm gì? Ngươi đêm qua nhất định ở trong rượu hạ mê ta. Đúng, thừa lúc ta hỗn loạn mà hạ được, trên báo đều viết vậy, bỏ thuốc vào đồ uống, sau đó kéo vào trong phòng, ngày hôm sau ta dậy đã thấy thất thân, ta không tha cho ngươi này biến thái!”

Nguru Tiểu Tiểu nểng, lòng đầy căm phẫn, nhìn mắt y, tựa như một tên vạn ác không tha, chuyên môn nhập khuê phòng hái hoa đại tặc, hơn nữa Giản Chính Hạo dám giữ về mặt trần định, quả thực là vô sỉ biến thái.

Xem ra hạ thuốc mê người khác nhất định chuyện tên biến thái này thường làm, lần trước đọc báo, nước ngoài có kẻ ở quán bar hạ được nữ nhân, trùng khít với thời gian Giản Chính Hạo lưu học mà, hắn là tên biến thái kia làm đi, hắn đợi lát nữa lập tức đi gặp cảnh sát quốc tế báo án, làm cho tên tội phạm kia lập tức gặp quả báo.

Đúng, tên này nhất định là chuốc mê hắn, nếu không phải bị hạ thuốc mê, hắn như thế nào có thể mơ mơ màng màng, lại còn hồ đồ, hơn nữa không hề kháng cự mặc y động thân thể hắn, hôn cái miệng của hắn, còn đem cái thứ to muốn chết gì đó của y nhét vào giữa mông hắn, khiến sáng nay đau đến xém chút không đứng dậy nổi, hắn cũng không phải gay, như thế nào có thể muốn nam nhân dùng cái kia thống hắn đáng yêu tiểu mông.

Không nghĩ không tức, càng nghĩ càng giận, mấy thứ trong tay Nguru Tiểu Tiểu tựa như vũ khí trí mạng xông tới.

“Biến thái, xem chiêu!”

Hắn rống to, chổi cọ bồn cầu liền vụt lại. Giản Chính Hạo vội vàng lấy tay giữ, phòng mới mua, chổi cọ cũng mới, có thể chưa dùng qua, cũng có thể nhân viên vệ sinh viên dùng, hắn không muốn để thứ này nện vào chân hoặc người mình, rõ ghê tởm a, huống hồ giường này chăn này Tiểu Tiểu đêm qua mới nằm quá, ở trên giường ngọc thể rên rĩ hừ nhẹ, hắn không muốn phá hư ấn tượng tốt đẹp đó.

“Tiểu Tiểu, đừng xằng bậy.”

“Ngươi mới xằng bậy, ngươi tối hôm qua xằng bậy sẽ không sợ, hôm nay còn sợ chết sao không? Nam tử hán đại trượng phu, nhận mệnh đi.”

Nói xong mấy lời như trong kịch võ hiệp, Nguru Tiểu Tiểu mở chốt dao cạo râu, cảm tử nghĩ muốn lia lên người y. Giản Chính Hạo tay kia giữ tay hắn lại,

y cũng không muốn cảnh máu chảy thành sông, mà Tiểu Tiểu có vẻ liều mạng nghĩ muốn hướng người y mà làm ra mấy vết thương, hoàn toàn giống mang cừu hận ngập trời với y.

Phương pháp duy nhất, đại khái cũng là vô sỉ nhất, Giản Chính Hạo đối chính mình xoay người mắt tròn trắng, loại phương pháp này là đại hạ sách, có điều chẳng còn cách nào khác, ít nhất với trạng huống hiện tại hẳn là rất hữu hiệu.

Hắn buông hai tay ra, hướng mũi Ngưu Tiểu Tiểu dùng sức vỗ một chút, Ngưu Tiểu Tiểu thét chói tai giống như gặp ma, xém chút sập trần nhà, nước mắt cũng lập tức trào ra, hai thứ trong tay đều trong con đầu đón bắt ngờ mà rơi xuống đất, còn lại lòng bàn tay trống trơn.

Tên này lại đi chụp mũi hắn, mũi hắn sáng nay đứng lên tựa như muốn nứt ra thành hai nửa, đau đến chịu không nổi, thất lưng cũng vô lực bần rần, tất cả đều là hậu quả tên biến thái này tối hôm qua chuốc mê hắn.

Ô ô, hẳn cả đời trong sạch, một đời anh danh, tất cả đều bị mất trong tay Giản Chính Hạo này biến thái, hẳn nhất định phải làm cho tên biến thái này biết hẳn Ngưu Tiểu Tiểu không phải ngon ăn như vậy.

“Hào, đau quá, người này từ biến thái đang làm cái gì? Tối hôm qua sờ không đủ, sáng nay dám còn sờ loạn, người chịu chết đi! Biến thái.”

Hắn xông lên sẽ liều mạng, ít nhất không có cái chỗ cọ bõn cầu đáng sợ kia, Giản Chính Hạo ôm choàng lấy hắn, đặt ở trên giường, tiếng thét chói tai của Ngưu Tiểu Tiểu còn lớn hơn, hẳn mặt ửng đỏ một mảnh.

“Người này biến thái dám không mặc quần áo đè người, ngay cả quần lót cũng không mặc, người có hiểu lễ nghĩa hay không, có liêm sỉ hay không, đừng dùng cái cây kia của người đè nặng ta, siêu ác!”

“Người nếu không thôi rống, ta sẽ hôn người.”

Ngưu Tiểu Tiểu hai mắt trừng lớn, tựa như bị tuyệt đại kinh hách, thiếu chút nữa cả lăm, người này biến thái căn bản là vượt khỏi khả năng lý giải của hắn, lại còn nghĩ muốn hôn hắn, mặc kệ y nam nhân kia có bao nhiêu anh tuấn, đáng yêu, đẹp đẽ, động lòng người, y chính là có bệnh lạ.

“Người này biến thái, kéo cái ống nước của người ra, chân ta sắp rụng rồi!” (Ống nước – là gì nhỉ? Cười nham hiểm!)

Ngưu Tiểu Tiểu kêu còn to hơn, bởi vì hắn cảm giác được “ống nước” của Giản Chính Hạo đặt ở giữa hai đùi hắn, làm cho hạ thân hắn tê tê, nhất định là tối hôm qua thuốc mê y hạ còn chưa hết hẳn.

“Ta đòi, chính là người ít nhất im lặng chút đi.”

“Người rồi trước rồi nói sau!” Hắn lại gào, căn bản là không hề ngưng miệng.

Bị y đè nặng sẽ làm hắn nhớ tới chuyện đêm qua, không đúng, tối hôm qua tuyệt đối là bị y hạ thuốc mê, cho nên cảm giác nào cũng là ảo giác, mặc kệ đêm qua cảm giác có bao nhiêu sao tốt đẹp, mộng ảo, tất cả đều là ảo giác, hẳn Ngưu Tiểu Tiểu dù ngốc nhưng tuyệt không thể bị lừa.

“Vậy người ngoan ngoãn đi.”

Giản Chính Hạo thanh âm ôn nhu, trườn qua người hắn, đến từ đầu giường, lấy ra một kiện quần lót sạch sẽ, đang mặc thì nghe đằng sau có tiếng vù vù, hẳn liền nghiêng người, nguyên lai là Tiểu Tiểu lần thứ hai bám riết không tha phát động công kích.

Y một tay mặc quần lót, tay kia ngăn chặn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ở dưới tay hắn vận vẹo, mặt vì xuất lực mà ửng hồng. “Buông ta ra, biến thái, ta hôm nay nhất định muốn mạng của người, cho dù không đem người đánh thành tàn phế, cũng muốn đem người đánh cho chấn thương sợ hãi.”

“Người cái kia đang chảy kia.”

Giản Chính Hạo nói rất nhỏ, tựa như đang thầm thì với hắn một bí mật, Ngưu Tiểu Tiểu nghe không hiểu nói: “Cái gì chảy ra?” Hắn quên cả đánh y, còn nhìn quanh quất một chút, bởi vì hắn là loại người thực dễ bị phân tán chú ý.

Giản Chính Hạo sờ mông ướt sau quần hắn, bởi vì mùa hè, quần mỏng cho nên một chút dịch khiến mặt sau quần có màu khác.

“Thứ của ta.”

Ngưu Tiểu Tiểu rốt cục cũng hiểu, mặt trắng bệch, rồi biến xanh, sau lại chuyển thành hồng, cuối cùng là dùng hết sức giãy dụa, nhưng lại miễn cảm nhận được thật sự có cái gì từ chỗ đó của hắn chảy ra.

“Người tên hỗn đản, biến thái, lại còn không mang bảo hiểm, người nếu hại ta mang thai, người như thế nào bồi ta?” Nói ra lời thoại y chàng nữ nhân trong phim đối với nam nhân sở khanh, Ngưu Tiểu Tiểu ngốc nghếch quên mất chính mình là nam, căn bản làm gì có chuyện mang thai, dù sao hắn chính là mớ hỗn loạn mà thôi.

“Người sáng nay không tắm rửa sao? Nghe nói như vậy bụng người sẽ không thoải mái, ta mang người đi tắm.”

“Không cần người mang, đồ biến thái.”

Nguru Tiểu Tiểu tự mình nhảy xuống giường, chịu đựng đau nhức, vào phòng tắm, vừa đến phòng tắm, hấn lại hâm mộ kèm ghen tị không thôi, vừa rồi lúc tiến vào lấy chổi cọ bồn cầu còn không có chú ý gian phòng tắm thiết kế thật tốt, lúc này nhìn tới, hấn hận đến nghiêng răng, kẻ kia ở nơi tốt như vậy để làm chi.

Hấn ở trong gian phòng nhỏ thật tồi tàn, ngay cả nước tắm lạnh nóng đều loạn xạ, y thế nhưng trụ tại nơi rục rở tiện nghi như thế này, hấn trong lòng thì thảo nhủ thầm: lãng phí, xa xỉ, rồi sẽ gặp báo ứng.

Hấn cởi quần, có chút thứ dính ở trên đùi, còn hơi ẩm ướt, hấn cầm vòi sen xả mạnh, Giản Chính Hạo mặc quần lót tiến vào phòng tắm, để làm chi? Thế trạng tốt thì cứ muốn hiện là hiện sao?

Nguru Tiểu Tiểu lấy vòi nước phun hấn, “Đi ra ngoài, ta không nên nhìn lửa nam, dù là đáng người ngơoi, ta cũng không muốn xem, nếu nhìn trông mắt sẽ rụng xuống.”

Giản Chính Hạo dễ dàng hay dùng ưu thế về chiều cao đoạt lấy vòi sen, hấn một tay giữ thân thể Nguru Tiểu Tiểu, thanh âm thực kiên định nói: “Ngoan, ta giúp ngươi tẩy một chút, nghe nói trực tiếp bắn ở bên trong ngươi sẽ không thoải mái, ta giúp ngươi tẩy.”

Hôm qua bị y chuốc mê đã muốn thực quá phận, y lại còn muốn tẩy chỗ kia của hấn, chỗ kia hấn chính mình còn chưa từng xem qua, dựa vào cái gì cho y xem, cho dù y đem qua có xem, cũng không có nghĩa y hôm nay có thể xem lại.

“Không cần, ngươi này biến thái, buông ra! Buông ra!”

Giản Chính Hạo ngăn thân thể hấn, tia nước ấm rất vừa phải hướng tới bộ vị của Nguru Tiểu Tiểu mà phun nhập, Nguru Tiểu Tiểu xấu hổ và giận dữ đến thiếu chút nữa tự sát, chờ Giản Chính Hạo tẩy xong, Nguru Tiểu Tiểu cầm lấy bất cứ thứ gì có thể, tất cả đều ném vào y, sữa tắm, dầu gội, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, mọi thứ tựa như đạn ở đầu nòng tạo ra một bản hòa âm loạn xạ chói tai.

“Ngươi này biến thái, ta này cả đời không bao giờ ... nữa muốn nói chuyện với ngươi!”

Hấn chạy khỏi phòng tắm, mặc vội quần áo rồi lập tức đẩy cửa lao ra ngoài, Giản Chính Hạo nhìn cửa rung bần bật, khoe miệng câu lên một nét cười. Y nhớ tới năm học trung học, y sờ soạng bộ vị đáng yêu của Nguru Tiểu Tiểu, Nguru Tiểu Tiểu cũng là tức giận nói những lời giống hệt với y.

Bất quá bình thường chỉ cần lại lấy thứ nào đó hấn thích khua khua trước mặt hấn, hấn sẽ quên những gì chính mình từng nói, một chiều này lần nào cũng trúng, hồi năm trung học, cách một ngày sau đó y mua kem cho hấn ăn, hấn liền quên sạch cừu hận hôm trước.

Đau, đau, thật sự rất đau, Nguru Tiểu Tiểu sau khi về nhà, nằm ở căn phòng nhỏ một ngày, hôm sau mới kéo lê thân thể đau đớn đi làm, chính là loại này khô sở cùng thống khô, không phải hai ba lời là có thể nói rõ ràng, đồ biến thái đáng giận, như thế nào có thể đối hấn làm ra loại sự tình này.

Hơn nữa y còn giả hảo tâm, một hai ngày này, chiều nào tan làm cũng thấy xe của y. Y an vị ở trong xe máy lạnh, nhìn thấy hấn đi ra, hạ cửa kính xe xuống, bộ dáng muốn cùng hấn làm thân, hấn mới không để ý y, xoay người bước đi.

Cuối cùng y càng quá phận, mỗi ngày tan làm đều rồi rỗi chờ ở cửa công ty hấn, hạ cửa kính xe, ở bên trong xem báo, căn bản ngay cả bộ dáng làm thân cũng chẳng tỏ, qua năm ngày, hấn thật sự lừa đầy mình, rốt cuộc khó có thể nhẫn nại, liền vọt tới.

“Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Hấn đứng cạnh xe, quyết định cãi lý cùng y một phen.

Khoe miệng trên khuôn mặt tuần suất của y hơi cong lên, trông chính là đùa cợt, “Không có việc gì, ở đây xem báo thôi.”

“Xem báo thì đi chỗ khác xem” Hấn hung tợn trừng mắt liếc y một cái.

“Có quy định không thể ngồi trên xe mình xem báo sao?”

Y lại nhàn tản chọn hấn một câu, Nguru Tiểu Tiểu rống giận, này biến thái luôn nghe không hiểu tiếng người. “Ngươi như vậy quấy rầy ta là làm gì? Ta nói rồi không để ý tới ngươi, ngươi nghe có hiểu không?”

“Ta đang quấy rầy ngươi sao? Là ngươi ở quấy rầy ta đi? Ngươi vọt tới giữ cửa xe ta, tự nói chuyện với ta, kỳ thật ta căn bản là không muốn nói chuyện với ngươi.”

Nguru Tiểu Tiểu nghe xong mấy câu nói đó, miệng thờ hòng học như kim ngưu (trâu vàng), tức giận đến thiếu chút nữa cắn khẩu, ngực xém chút giận đến nổ tung, dám nói chính mình quấy rầy y, hấn là Nguru Tiểu Tiểu a, một kẻ vốn không giá trị như y, hấn như thế nào lại đi quấy rầy.

“Ngươi, ngươi. . . . .”

Y lúi từ đâu trong xe một thùng kem nhỏ, lấy ra một cây kem, là loại kem đắt tiền mua ở trên phố, hấn xé giấy gói, bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói: “Thực nóng, thực nóng a.”

Chó má, ngươi ở trên xe máy lạnh, có cái gì nóng quá, Nguru Tiểu Tiểu trong miệng thêm đến muốn chết, cây kem còn có thoảng hương sô cô la truyền đến, hấn nuốt ực nước miếng, chính là giận còn chưa tiêu, nhưng nhìn y cắn một ngậm kem, trong miệng hấn liền một trận ngứa.

Dù sao có cái gì nói sau, đều là tên kia sai, hấn rõ ràng ghé đầu qua cửa kính xe, cắn cây kem của y một ngậm, hương vị ngọt ngào vào miệng lập tức tan

chảy, giống như muốn cùng cái miệng tan vào nhau.

Hào ngọt, ngon, hán một bên cắn, một bên lúng búng mắng: “Ai kêu người chọc giận ta, cái kem này ta muốn.”

Giản Chính Hạo cũng không cáu giận, không nói hai lời đã đem kem đưa cho hán, chính mình lại từ thùng kem lấy ra một cây kem mới, Ngưu Tiểu Tiểu không đầy ba giây liền ăn xong cây kem cầm trên tay, nhìn thấy kem của Giản Chính Hạo mới cắn một ngụm, hán lại bắt đầu chảy nước miếng.

“Lên đây cho mát.”

Hán mở ra cửa xe, Ngưu Tiểu Tiểu ba bước chỉ mất hai bước đã ngồi chồm hổm, cừu hận vừa rồi đã muốn không thấy bóng dáng, bởi vì Giản Chính Hạo đem thùng kem đưa cho hán, bên trong không chỉ có kem, còn có hoa quả gọt sẵn, nước dừa, đồ uống lạnh, dù sao cũng khiến hai mắt người ta sáng lên, bên trong tất cả đều là thánh phẩm giải nhiệt mùa hè, hán như thế nào có thể khách khí mãi.

Hán tự động lùi ra chén, ai kêu Giản Chính Hạo này bại hoại luôn trên chọc hán, hơn nữa ăn sạch hán, bụng mình lại được no mà Giản Chính Hạo tiền lại bớt đi một ít, tội gì mà không làm, này coi như là một loại trả thù của Ngưu Tiểu Tiểu hán.

Thừa dịp hán tập trung mọi lực chú ý ở thùng kem, Giản Chính Hạo giúp hán thắt dây an toàn, lái xe đi nơi khác, Ngưu Tiểu Tiểu ít nhất uống hết hai bình đồ uống, ăn sạch hoa quả bên trong, mắt mới rốt cục ngược nhìn phong cảnh trước mặt.

“Đến bệnh viện làm gì? Người sinh bệnh à?”

Giản Chính Hạo mỉm cười với hán, Ngưu Tiểu Tiểu vội vàng liếc đi. . . Ai, điệu cười của y luôn quý dị sấm trá, cho nên hán mới không thích nhìn y.

“Ta đến thăm bạn, người muốn cùng đi không?”

Ngưu Tiểu Tiểu vốn muốn nói không, chính là Giản Chính Hạo đã dừng xe. Ngưu Tiểu Tiểu đành phải đi theo xuống xe, nhưng trong miệng hán mắng mồm không thôi, hán đã sớm biết Giản Chính Hạo là biến thái, hơn nữa về mặt y mạn trá, chính là không hảo học tập bộ dáng, lần trước còn chuốc mê hán, y căn bản là người xấu cộng thêm biến thái.

“Bạn người bệnh gì? Người không phải là làm con gái nhà người ta to bụng, sau đó lại để người khác tới nơi này làm cái chuyện phi nhân tính đi. Ta nói cho người, đòi người rất dài, làm chuyện quá thất đức, sẽ có báo ứng, không thể hại đời nữ nhân, cha ta luôn bảo ta như vậy, cho nên ta cùng nữ hài tử đều duy trì quan hệ thuần khiết lành mạnh, cha ta nói nam nhân không thể đối nữ nhân xằng bậy, còn nói đối nữ hài tử không thể động tay động chân, đánh vợ là lộn chó trâu, thương vợ mới là đại trượng phu, còn nói. . . . .”

Nói đến ba phần tư danh ngôn, Ngưu Tiểu Tiểu hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, mới qua nửa năm, hán đã muốn rất nhớ cha, cha trước kia xã giao nhiều, ăn nhiều dầu mỡ, bị cao huyết áp, may mắn sau lại cưới dì cháu cô lão, lão hiện tại thân thể đã muốn tốt lắm, nhưng là hán vẫn lo lắng, hơn nữa cha thường thường bảo ban hán rất nhiều đạo lý làm người.

Hán xoa loạn mắt, không muốn để Giản Chính Hạo chê cười mình khóc, nhưng mắt hán vẫn không tự chủ được chảy nước đầm đìa.

Mấy hôm trước, sau khi bị Giản Chính Hạo chuốc mê, chính mình trở lại phòng, thân thể rất không thoải mái, ở trên giường cũng không ai để ý đến hán, hán mới hiểu được một kẻ cô độc ở tại bên ngoài có bao nhiêu đáng thương, khi đó hán liền càng muốn cha, cha nhiều tuổi đối hán cứng rắn, nhưng là hán biết cha thật sự quan tâm hán.

“Ông tay áo cho người lau đó.”

Giản Chính Hạo vươn cánh tay, để hán có thể một tay cầm lấy, một tay lau nước mắt, Ngưu Tiểu Tiểu không cảm ơn huých hán một cái, “Ta không khóc, người không thể nói với người khác là ta nhớ cha liền khóc.”

Giản Chính Hạo trong mắt chiếu ra vài tia ôn nhu, thấp giọng nói: “Hào, người không khóc, chờ một chút nếu là thật sự muốn khóc, trong ngực ta sẽ cho người mượn mà khóc.”

“Thần kinh, ai muốn mượn trong ngực người khóc, hơn nữa ta nam tử hán đại trượng phu, như thế nào có thể ở ngoài đường mà khóc loạn lên, người bớt cái miệng quạ đen (đen đuôi ì) cho ta.” Ngưu Tiểu Tiểu liếc y một cái, hán như thế nào có thể loạn khóc, vừa rồi là bởi vì không cẩn thận nhớ tới cha, dì, mới có thể khóc.

Giản Chính Hạo đẩy cửa phòng bệnh, đi vào bên trong, nhẹ giọng nói: “Bá phụ, bá mẫu.”

Không thể tưởng được Ngưu Tiểu Tiểu oa khóc lớn một tiếng, thanh âm đại khái có thể chấn vỡ trần nhà, từ phía sau Giản Chính Hạo, hai chân chạy như điên, nhắm về phía bóng người đang ngồi trên ghế dựa cạnh giường bệnh, xem chút xô ngã người đang ngồi trên ghế, hán nức nở kêu to: “Cha, ta vừa mới nhớ người, người đã ra hiện, người là ảo ảnh sao không?”

Ngưu Đại Đại bị hán lao vào khiến choáng váng một chút, lão tức giận đến nắm chặt nắm tay, này Ngưu Tiểu Tiểu ngu ngốc vẫn là không thay đổi, lão rành rành ở trước mặt hán, còn bảo lão là ảo ảnh? Thật sự là muốn chọc giận từ cha hán, cũng là chính mình.

Nhưng là hán tiếng khóc rung trời, thiếu chút nữa đem trần nhà sập xuống, cũng khiến ngực lão co rút đau đớn, hán mặc dù hành vi luôn khiến lão cáu giận, nhưng trong tiếng khóc là thiệt tình chân ý, bọn họ dù sao vẫn là phụ tử thân tình, khó có thể dứt bỏ.

“Người này đưa con hư, có hay không ngoan ngoãn làm việc?” Thanh âm của lão khản khản, nghẹn ngào đi một ít.

“Có, cha, ta hiện tại đều thực ngoan.” Nguru Tiểu Tiểu khóc chán, vừa ngẩng mặt, liền nhìn thấy nữ nhân trên giường bệnh, “Dì, người, người như thế nào nằm viện?”

Trần Lệ Mi trên mặt còn có điểm suy yếu, đôi hán mỉm cười, “Tiểu Tiểu, cha người quá độc ác, ta muốn đi tìm người, hán còn không nói cho ta nơi người ở, người hiện tại hảo?”

“Ta, ta tốt lắm, dì, người đừng chết a, người chết, cha ta chỉ có mình ta chiếu cố, ta nhất định chiếu cố không được, người không cần đắc quái bệnh mà chết a!”

Vừa thấy Trần Lệ Mi nằm viện, Nguru Tiểu Tiểu lại hô thiên thương địa quý gối bên giường bệnh khóc như mưa, nói ra đều là những lời không biết sống chế một bộ, đại khái hán cho rằng chỉ cần nằm viện, đều là phải bệnh nặng, bởi vậy trong óc liền tự động tưởng tượng thành Trần Lệ Mi mắc quái bệnh, bởi vì trên TV bình thường đều là như vậy chiếu mà.

Đi lấy ba khi hán vào học cấp ba, nàng đối hán thật sự tốt lắm, đem hán thương như con đẻ, cha muốn đánh hán, nàng còn phản đối, cho nên hán cũng là thật sự xem nàng như mẹ.

Nguru Đại Đại nắm chặt nắm tay, toàn thân lần thứ hai tức giận đến phát run, cái miệng của hán kia luôn nói lung tung, lớn đầu như vậy, cũng đã cho dọn ra ở riêng rồi, như thế nào vẫn là không hiểu cái gì nên, cái gì không nên nói.

“Dì người không sao, người đừng trù ẻo nàng, nàng là tới nơi này sinh tiểu hài tử, nàng không để ý chính mình mang thai, thầy thuốc nói nàng tuổi lớn, phải an thai, nàng còn muốn đi tìm người, ta nói cho nàng không cần, nàng đối với người tốt như vậy, người đừng nói chuyện không biết nặng nhẹ.”

Nguru Tiểu Tiểu xoa xoa nước mắt, rốt cục chú ý tới Trần Lệ Mi bụng đã phẳng lại.”Thực xin lỗi, dì, ta nghĩ quá rồi, đúng rồi, dì, người thuận sản a, đệ đệ của ta đâu?”

Nguru Đại Đại nói: “Lát nữa y tá sẽ ôm lại đây.”

Không bao lâu, quả nhiên y tá liền ôm tiểu hài nhi lại, Nguru Tiểu Tiểu ôm tiê đệ đệ kém tuổi hơn mình rất nhiều, hán cảm động khóc, “Hán hảo đáng yêu, dì, may mắn hán tuyệt không giống ba, bằng không về sau nhất định rất khó lấy vợ, may mắn hán giống người. . . . .”

Nguru Đại Đại nắm tay lại siết chặt, tức giận đến thiếu chút nữa huyết áp lên cao, có điều Nguru Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, đối với tiểu hài tử thiết tình mỉm cười, vẻ tươi cười đáng yêu của hán khiến Nguru Đại Đại trong lòng lại mềm nhũn, nhìn không được ân cần dạy bảo: “Người đệ kém người nhiều tuổi như vậy, người phải thương hán nhiều, còn nữa, đừng luôn nói lung tung nói, chọc ta đây cha người cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngồi ở phòng bệnh vài giờ, Trần Lệ Mi vừa mới sinh, rất cần nghỉ ngơi, Nguru Tiểu Tiểu liền đi theo Giản Chính Hạo đi ra, để Trần Lệ Mi nghỉ.

Nguru Đại Đại phải chăm nom Trần Lệ Mi, không thể rời phòng bệnh nên đành lấy tất cả tiền mặt trong túi ra, nhét hết vào tay Nguru Tiểu Tiểu, một bên dặn dò, tất cả đều là những lời tận tình khuyên bảo.

“Đừng mua đồ lung tung, làm việc tốt. Cha đối với người cứng rắn như vậy là bởi vì quan tâm người, người không thể cả đời có cha ở bên chiếu cố. Một ngày nào đó cha tạ thế, người nếu vẫn tiêu hoang như trước, cha sợ khi mình mất đi, người sẽ khốn cùng thất vọng cả đời, cha là thương người a.”

Ở bên ngoài làm việc nửa năm, Nguru Tiểu Tiểu cũng dần dần hiểu được xã hội không phải tốt đẹp như vậy, hán đỏ hoe mắt nói: “Cha, người khổ tâm vì ta, ta đều biết, ta sẽ hảo hảo cố gắng.”

Thấy hán không có ghi hận trong lòng, Nguru Đại Đại lời nói ra đều nghẹn lại, thời nay con cái khó dạy, không ít nhà có tiền, cha mẹ chỉ cần hơi không đưa tiền, con liền vừa đánh vừa chửi cha mẹ, Nguru Tiểu Tiểu tuy rằng là vô tâm nhưng ít nhất còn có giáo dục, không đối với việc lão làm có gì bất mãn.

“Tiểu Tiểu, người biết được cha khổ tâm là tốt rồi, mấy ngày nay ta với dì người đều ở trong này, người có rảnh cứ tới đây.”

“Được, cha.”

Nguru Đại Đại vào lại phòng bệnh, Nguru Tiểu Tiểu mắt đỏ hoe lại rơi lệ nói: “Ta mới nửa năm không gặp ba, thế nhưng còn có đệ đệ mới.”

“Người là mừng? Hay là sầu?” Giản Chính Hạo nhẹ giọng hỏi.

Nguru Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: “Đương nhiên mừng, ta biết ta luôn chọc cha ta giận, chính là có đôi khi ta cũng rất không hiểu vì cái gì cha cấu ta, từ nay có đệ đệ, ta chính là ca ca, càng phải cố gắng làm ca ca tốt.”

Giản Chính Hạo khẽ vuốt tóc hấn một chút, “Ngoan, đừng khóc.”

Nguru Tiểu Tiểu đẩy tay y ra, “Đừng xem ta như ngu ngốc, ta mới không khóc.”

“Khóc đến lệt giống nhau còn nói không khóc.” Giản Chính Hạo nhẹ giọng nói.

Nguru Tiểu Tiểu nước mắt lại như suối phun ra, tất cả đều là bởi vì gặp cha, dĩ cùng tiểu đệ đệ mới sinh, cho nên rất mừng, hại hấn bật khóc, hơn nữa cha trong túi còn bao tiền đều cho hấn, lại còn ân cần khuyên nhủ, hấn biết cha vẫn rất thương hấn, trong lòng hấn nhin không nổi kích động, cho nên lại khóc.

“Ra đây đi.”

Kéo hấn vào một góc, Giản Chính Hạo đặt hấn tựa vào người mình khóc cho thỏa, Nguru Tiểu Tiểu đem nước mắt, nước mũi, nước miếng toàn bộ áp vào ngực áo đất tiền của y, khóc như cái trẻ lên ba.

“Tiểu Tiểu.”

“Chuyện gì?” Hấn khóc mười lăm phút sau, rốt cục cũng nín.

Giản Chính Hạo lần thứ hai vươn tay vuốt ve đầu tóc mềm mại của hấn, muốn hấn cứ như vậy ngoan ngoãn rúc vào người y, mặc y động chạm cũng không náo loạn.

“Chúng ta đi mua đồ chơi cho tiểu đệ đệ của ngươi được không?”

Nguru Tiểu Tiểu hai mắt sáng lên, “Được lắm, mua đồ chơi cho đệ đệ chơi.”

Giản Chính Hạo lái xe chở hấn đi cửa hàng cho trẻ em, hấn nhìn giường, đồ chơi cho trẻ, toàn bộ đều cảm thấy rất tuyệt, xem chút mua toàn bộ, Giản Chính Hạo nhắc hấn, “Ta nghĩ nhà ngươi hấn là có giường trẻ rồi, mua thứ khác đi.”

Nguru Tiểu Tiểu gật đầu, cuối cùng hấn mua xe nôi, để tiểu đệ đệ lớn hơn một chút, dĩ có thể đẩy đệ đệ đi ra ngoài chơi, lại mua món đồ chơi nhỏ đáng yêu, còn có sách vải chuyên dụng cho trẻ con, rồi mới mang theo chiến lợi phẩm về nhà.

“Muộn rồi, đến chỗ ta ngủ đi.”

Thật sự là quá muộn, bởi vì Nguru Tiểu Tiểu ở cửa hàng bách hóa cho trẻ đi vài lượt, thứ gì cũng thấy mê không buông tay, không biết nên mua cái gì, chờ hai người mua xong thì đã sớm tới giờ đóng cửa, huống chi hôm nay xảy ra nhiều chuyện, hấn cũng mệt mỏi.

“Hào. . . . . Được.”

Hấn ở trên xe, mỷ mẫn ôm chiến lợi phẩm hípc mắt, đầu gục sang bên ngủ gà ngủ gật, hoàn toàn đã quên ân oán với Giản Chính Hạo.

Giản Chính Hạo dừng xe, thật cẩn thận lấy túi đồ mới mua trong tay hấn ra, rồi ôm lấy hấn từ trên xe xuống, vào thang máy, thẳng một mạch đến tận giường mềm mại êm ái, Nguru Tiểu Tiểu vừa chạm xuống giường liền ngủ.

“Tiểu Tiểu, ngươi muốn tắm rửa không?”

“Không cần, ta muốn ngủ.”

Đại khái là thật mệt mỏi, Nguru Tiểu Tiểu buông ra lời nói vô nghĩa, Giản Chính Hạo tắm nhanh xong, quần khăn tắm đi tới, mặc đồ ngủ rồi xốc chăn lên, tiến vào giường, mặt đối mặt âu yếm ôm lấy Tiểu Tiểu cùng nhau ngủ.

“Nóng, nóng chết được, cắt đi ngay!”

Đại khái là Giản Chính Hạo mới vừa tắm rửa, toàn thân nóng hừng hực, Nguru Tiểu Tiểu chán ghét đẩy y ra, Giản Chính Hạo cầm lấy điều khiển điều hòa hạ mấy độ liền, không bao lâu sau, Nguru Tiểu Tiểu thấy lạnh liền tự động co lại, áp vào ngực y ngủ say sưa.

Tiền chiều này tuy cũ nhưng Tiểu Tiểu ngủ say trong lòng ngực y là đủ rồi, y hôn môi Tiểu Tiểu một chút, Tiểu Tiểu hồn nhiên không biết, ngủ càng say, Giản Chính Hạo truu mến lại hôn rồi mới tắt đèn, chính mình cũng chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy có ảmlô ở bên, hấn ngáp thật to, nhin không được hướng ảmlô kia dựa vào, tay sờ loạn.

Ảmlô vừa mềm dịu, lại rắn như sắt thép, sờ thật thích, cũng thực thoải mái.

Hơn nữa điểm tốt nhất của ảmlô là thơm thơm, không phải mùi nước hoa ghê tởm trên phố mà là mùi thơm cơ thể mang theo nam tính, ngửi thấy khiến kẻ khác cả người thư sướng.

Hắn thấy nóng, thoáng kéo ra cổ áo somi của chính mình, hạ thân hắn cũng nóng, giống như có chút ngạnh lên, ẩm lộ kia cũng giống như xuân được công hiệu, làm cho tiểu điều của Tiểu Tiểu hắn thấy cương cương.

Hắn vuốt ve ẩm lộ, bàn tay đặt tại chỗ ngạnh ngạnh của ẩm lộ, hắn nghe được bên tai truyền đến một tiếng thấp giọng, hắn mơ màng mở mắt, khuôn mặt tuấn tú của Giản Chính Hạo gần ngay trước mắt.

“Tiểu Tiểu. . . . .”

Mặt càng dựa vào gần, sau đó hắn cảm giác được đầu lưỡi thuần thực mở đôi cánh môi hắn, công kích trực tiếp đầu lưỡi hắn, hắn dùng đầu lưỡi chống cự, ngược lại bị đầu lưỡi y cuốn lấy, hôn lưỡi làm lưng hắn hư nhược vô lực, hắn tựa như trong miệng không đủ nước miếng, vẫn là hấp đến toàn thân phát run, chỉ là lưỡi giao triền mà khiến hạ thân hắn vừa rồi mới là tiểu điều có chút cương cương, giờ đã muốn biến thành đại bàng giương cánh.

Quần áo rối cuộc như thế nào bị cời sạch, Nguru Tiểu Tiểu một chút cũng không ý thức được, cuối cùng còn lại quần lót che thân cũng bị tay Giản Chính Hạo kéo xuống dưới, để tại bên giường.

“Tiểu Tiểu nơi này thoải mái sao không?”

Tay y ở trên mặt đại bàng của hắn mà xoa nắn, thoải mái vô cùng, trước kia năm lớp mười bị y làm như vậy, hắn cũng đã thoải mái đến bật khóc, hiện tại tay y vẫn có ma lực ngày trước, làm cho hắn không chịu nổi.

“Không, không nên đụng. . . . . đụng nơi đó!”

Giọng hắn nghe như đang bị bóp cổ, vừa cao vừa nhỏ, cổ chống cự, không cho Giản Chính Hạo tiếp tục sờ, nhưng tay y siêu cấp lợi hại, cao thấp đi động xoa nắn, tìm hiểu chỗ mẫn cảm nhất của hắn ngay tại nơi này.

Sẽ không phải. . . . . không phải mùi thơm vừa rồi hắn nghĩ chính là hương vị trên người Giản Chính Hạo đi, mà là mê hương trong tiểu thuyết võ hiệp, bằng không sao hắn có thể giống động vật động dục như thế?

“Nơi này thoải mái sao không?” Y bướng bỉnh hỏi, ngôn ngữ mang theo ý cười.

Nguru Tiểu Tiểu hai tay nắm chặt ga giường mà hôn hên, hắn liếc xuống xem, hạ thân mình không chịu thua kém đang trong bàn tay Giản Chính Hạo sinh long hoạt hổ, mộng đặt thoải mái trên chân, hai chân hơi mở ra giống nữ nhân, mặt dịch ướt đầm chảy xuống, hắn đương nhiên thấy xấu hổ cùng quần, cảm giác chính mình trở nên rất kỳ quái.

“Không muốn. . . . . Không muốn. . . . .”

“Vì cái gì không muốn? Tiểu Tiểu không phải thực thoải mái sao không?”

Giản Chính Hạo anh tuấn mỉm cười sáng ngời nhìn hắn, trên người y mùi thơm của cơ thể hàm chứa một chút hương xà phòng, thập phần dễ ngủ, so với mình hình như không giống?

Nguru Tiểu Tiểu cả kinh, chính mình hôm nay không tắm rửa a, hơn nữa hắn ở ngoài đường chạy suốt một ngày, nhất định mồ hôi mồ kê đầm đìa đi, nhất định là hôi hám đi!

Hắn kinh hãi đẩy Giản Chính Hạo ra, cũng bắt chước chính mình phía dưới kia đại bàng giương cánh, “Ta không tắm rửa, trên người đều là mồ hôi hôi hám”

Giản Chính Hạo hôn lên chỗ mẫn cảm ở cổ hắn, âm thanh nam tính sẽ tê dại lòng người, “Không đâu, là hương vị Tiểu Tiểu đã thành người lớn.”

“A. . . . . Người, người làm gì?”

Hắn phát giác bàn tay to của Giản Chính Hạo trộm dờ về sau lưng hắn, xoa cái mông trắng nõn, đầu ngón tay ở hậu huyệt của hắn mà nhẹ nhàng vỗ về. Nguru Tiểu Tiểu nơi đó một trận co rúm, giống như nhớ lại một đêm khoái hoạt trước đây, chính là hắn không tắm rửa, rất hôi, Giản Chính Hạo lại thơm ngào ngạt, chính mình có thể nào hôi hám, hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc mình phải kiên quyết không cùng Giản Chính Hạo phát sinh quan hệ mới đúng.

“Ta, ta phải đi tắm rửa.”

Hắn cước bộ không xong xuống giường, Giản Chính Hạo chẳng nề hà cũng theo hắn xuống, mở vòi nước, tia nước phun ra. Giản Chính Hạo cũng cời quần áo, cùng hắn đứng dưới làn nước, Nguru Tiểu Tiểu lên nhìn, thứ gì đó vừa đen vừa to dưới kia của y cao cao thẳng khời, hắn lập tức liếc sang bên, tìm đập càng nhanh.

Nhất định là hắn lại trúng mê hương của Giản Chính Hạo, bằng không hắn làm sao có thể đối địch nhân lớn nhất đời mà mặt đỏ tim đập, nhìn đến một cây kia của y vì mình mà trướng lên, hắn hẳn là phải tức giận mắng y là đồng tính, biến thái mới đúng, như thế nào cảm thấy được trong lòng cũng ngứa, phía dưới cũng ngứa.

“Tiểu Tiểu làn da thật mịn màng”

“Kia còn cần đến nguoi bảo, tất cả mọi người đều nói như vậy.”

Còn chưa xong màn tự biên tự diễn, Giản Chính Hạo hai tay mang bọt sữa tắm lướt qua cổ hắn, hướng trước ngực hắn xoa vòng vòng, sữa tắm bông mềm đầy xúc cảm, hơn nữa bàn tay to ấm áp, cảm giác thập phần khiêu khích, nhất là tay Giản Chính Hạo càng lúc càng xuống phía dưới, dùng bọt xoa lên đại bàng của hắn.

“Xoay nguoi, chống vào tường!”

Giản Chính Hạo thanh âm như đang mê hoặc khiến hắn không tự chủ được làm theo, hắn quay vào tường, hơn nữa dùng hai tay chống lên tường, tia nước phun trên lưng hắn, giống như mát xa bằng nước, thoải mái cực kỳ, hắn kêu lên một tiếng, bộ vị phía dưới ngựa ngáy lại bị Giản Chính Hạo lấy tay đầu ngón tay mềm nhẹ vỗ về.

“Nơi này là điểm mẫn cảm của Tiểu Tiểu, đúng không?”

Ngón tay Giản Chính Hạo ở hắn *** hậu huyết mà lộng, sau đó ở chỗ bộ vị dùng sức ấn một chút, Nguu Tiểu Tiểu vô lực mở miệng, hai chân run lên, phía dưới đại bàng cũng run rẩy.

Y đã dùng đến hai ngón tay không ngừng đùa bỡn bên trong hắn. Nguu Tiểu Tiểu đè nén tiếng kêu, theo động tác càn rỡ của ngón tay y mà thân thể ửng đỏ, ở đợt triều khoái cảm tiếp theo mà lao đảo quy xuống, chân hắn sớm không đỡ được cơ thể.

“Tiểu Tiểu thanh âm thật hay, ta muốn nghe thanh âm của Tiểu Tiểu.”

Không cần, kêu mất mặt như vậy, giống lần trước cùng Giản Chính Hạo ở khách sạn xem AV, Nguu Tiểu Tiểu có không chỉ khí như thế nào, cũng không muốn phát ra tiếng kêu mất mặt như vậy, hắn vội đem miệng giấu đi thật nhanh.

“Nguoi không gọi, ta đây đành khi dễ nguoi a.”

Nguoi này biến thái, từ nhỏ đến lớn đều khi dễ ta, còn có cái gì không khi dễ đến, Nguu Tiểu Tiểu trong lòng chửi bậy, chính là Giản Chính Hạo lại đưa vào ba ngón tay, kích thích khiến Nguu Tiểu Tiểu kêu lên, nhưng thanh âm kia không chỉ có cảm nhận sâu sắc mà còn cả vài tia thư sướng.

“Tiểu Tiểu kêu thật êm tai, quay lại đây.”

Giản Chính Hạo tắt nước, Nguu Tiểu Tiểu bị hắn ôm lấy, hai người liền ngượng ngùng lên chiếc giường ấm áp, mông Nguu Tiểu Tiểu lắc nhẹ, vừa rồi cảm giác ngón tay Giản Chính Hạo đùa bỡn vẫn khắc thật sâu bên trong, hắn còn muốn nữa.

“Tiểu Tiểu, thoải mái đúng không? Tiểu Tiểu vẫn muốn nữa, phải không?”

Hắn rung rung, không cam lòng không muốn gật đầu, Giản Chính Hạo nhãn thần tỏa sáng, đè lên đầu Nguu Tiểu Tiểu, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Giúp ta lộng thấp chút, ta sắp đi vào, bằng không sẽ làm bị thương Tiểu Tiểu.”

Y kéo đầu Nguu Tiểu Tiểu, tới gần phân thân trắng kiện của y, rõ ràng biết tên biến thái này chỉ biết khi dễ hắn, nhưng Nguu Tiểu Tiểu vẫn là mở đôi môi phản nộ ra, ngậm lấy cục cứng của Giản Chính Hạo.

Cái loại này sáp sáp đáng đáng, căn bản không phải thứ hắn thích ăn, nhưng ngón tay Giản Chính Hạo ngón tay ở hạ bộ hắn bỗng nhiên khua khoáng, hắn vươn đầu lưỡi càng sâu, Giản Chính Hạo liền đâm vào càng sâu.

“Tiểu Tiểu làm tốt lắm, thật thoải mái, thực sự thoải mái.”

Giản Chính Hạo hút không khí, lời tán tụng của y nghệt cứng đến không thể nghe ra, Nguu Tiểu Tiểu rõ ràng không thích ăn thứ này, nhưng nhìn biểu tình nam tính của Giản Chính Hạo, hắn lại đem thứ ở miệng ngậm sâu hơn, khiến nó trong miệng hắn này lợi hại hơn, sau đó chính tim hắn cũng đập dữ dội, âm vang thật lớn trong đầu hắn.

Hắn nhất định là trúng mê hương của Giản Chính Hạo, tuyệt đối đúng vậy, bằng không thể nào lại ở trên giường y, giúp y làm loại chuyện tình giết người này, hơn nữa nói thật ra, hắn lại còn cảm thấy được không rất chán ghét, nhất là nhìn biểu tình nam tính của Giản Chính Hạo khi chịu đựng khiến hắn cũng thấy hạ thân mình lạ không chịu nổi.

“Tiểu Tiểu, đủ rồi, ta mau bị nguoi hút ra.” Câu này không hề là chê cười, y thật sự sắp không thể không được chính mình, ai kêu Nguu Tiểu Tiểu biểu tình đáng yêu như vậy.

Giản Chính Hạo đẩy hắn, khai mở hai chân hắn, phân thân y đã lập tức đi vào hậu huyết này giờ bị y đùa bỡn mãi.

Tuyệt không hề đau, hắn hỗn hển kêu ra tiếng, Giản Chính Hạo đi vào vừa sâu lại đầy mãnh lực, giống như sợ hắn không cảm nhận được hết cây to kia của y, Giản Chính Hạo ôm lấy mông hắn, Tiểu Tiểu chỉ còn nửa người chạm giường, hạ thân cùng Giản Chính Hạo chặt chẽ tiếp hợp, mỗi lần tách ra, hắn liền vắn vẹo, muốn cùng Giản Chính Hạo lại một lần nữa tiếp xúc.

“Chính Hạo ca. . . . . Chính Hạo ca. . . . .”

Nguru Tiểu Tiểu nũng nịu kêu, lệ quang lâm cho hấn tầm mắt mơ hồ, khiến Giản Chính Hạo giống như cách hấn rất xa, hấn trong lòng sợ hãi giờ hai tay ôm chặt cổ Giản Chính Hạo. Hương vị trên người Giản Chính Hạo truyền đến, hấn gất gao ôm, tựa như sợ y một khắc sau sẽ biến mất không thấy.

Sau lần thứ hai, Tiểu Tiểu ngủ mê mết. May mắn hôm nay là thứ bảy không cần đi làm, y cũng ôm Tiểu Tiểu mà ngủ, đến lúc y tỉnh lại, trợn mắt nhìn nước tẩy bồn cầu cùng chai sữa tắm, cả hai đều dính sát ngay trước mặt y, ngón tay Tiểu Tiểu đặt tại vòi phun, giống như lúc nào cũng có thể ấn cho chất lỏng bên trong bắn ra tấn công y.

“Người này sắc ma, người lại hạ mê được với ta, đúng không?”

Nguru Tiểu Tiểu thanh âm thấp phần tức giận, hấn lùng khắp trong phòng, không tìm thấy dao nhỏ, hơn nữa lần này Giản Chính Hạo thực thông minh đem dao cạo râu cùng chổi cọ bồn cầu cất sạch, hại hấn tìm không thấy vũ khí, cuối cùng chỉ có thể tóm lấy nước tẩy bồn cầu và chai sữa tắm, chực phun vào mặt Giản Chính Hạo, ít nhất muốn hấn y đau không chịu nổi.

“Tiểu Tiểu. . . . .”

Giản Chính Hạo vừa bức mình vừa buồn cười, lại biết giờ phút này nếu không trấn an hảo hấn, hấn có thể thật sự phun nước tẩy bồn cầu vào mắt mình, đáng lẽ nên sớm biết đem vật nguy hiểm đó giấu đi mới đúng.

“Đừng gọi tên ta, người này cuồng, lại còn bảo ta dùng miệng. . . . .” Nguru Tiểu Tiểu trên mặt một trận hồng rồi đến một trận xanh.

Giản Chính Hạo nở nụ cười, hấn đương nhiên biết Nguru Tiểu Tiểu đang nói đến chuyện gì, kia một khắc hương diễm cùng sung sướng, là văn chương đều không thể tả xiết.

“Người còn cười, người này đại biến thái!”

Tiểu Tiểu giống như sắp lao vào đâm đá y. Ngay tại giây phút hết sức căng thẳng này, di động của Giản Chính Hạo reo vang, y bảo Tiểu Tiểu: “Chờ ta một chút.”

Hấn mở di động, Nguru Tiểu Tiểu thành thật chờ hấn nghe điện thoại. Giản Chính Hạo nghe xong mặt nhẩn lại, cuối cùng y đơn giản nói: “Được, ta sẽ lập tức đó xem xét.”

Y cắt điện thoại. Nguru Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ ra mình là tìm y tính sổ, sao lại còn chờ một chút, chính mình thật sự là ngu ngốc tới cực điểm.

Đúng lúc hấn nhắm chỗ xung yếu mà tính sổ, Giản Chính Hạo đưa tay vuốt ve tóc hấn, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tiểu Tiểu, Chính Hạo ca có việc vội, chúng ta để lần sau hảo tính sổ, được không?”

Hấn còn chưa nói ra được từ “không”, Giản Chính Hạo đã nhanh chóng mặc quần áo, bước ra cửa tiền, bảo Nguru Tiểu Tiểu: “Cửa sẽ tự động khóa trái, người tắm rửa xong, muốn đi ra ngoài, chỉ cần sập cửa là được.”

Y cứ như vậy mà đi, Nguru Tiểu Tiểu ngạc nhiên không thôi, tròng đôi mắt trống rỗng, trong tay nước tẩy bồn cầu và sữa tắm bỗng trở nên nặng vô cùng. Hấn tức giận đến nhắm trên giường mà phun loạn sữa tắm cùng nước tẩy.

Phun xong rồi cũng không đủ nguôi giận, hấn còn đem trong dầu gội trong phòng tắm phun khắp giường. Chưa hạ hỏa, hấn chạy vào phòng tắm tắm rửa, bỗng nhiên phát hiện dầu gội đầu, sữa tắm đều bị hấn phun sạch rồi, đành tắm “suông”.

Tuy rằng tự làm tự chịu, nhưng hấn chính là nôn đến không được.

Chân có điểm toan, thất lực không thoải mái, nhưng may mắn hôm sau chủ nhật hấn có thể ở nhà ngủ một ngày, cách ngày mới phải đi làm, cho nên lúc đi làm ít nhất không khó chịu như trước, hơn nữa hấn hôm đó quá nóng giận, đồ mua cho tiểu đệ bỏ lại hết ở nhà Giản Chính Hạo, quên mang theo.

Giản Chính Hạo hỗn đản, lúc trước vây vo quanh hấn như vậy, mỗi ngày đều lái xe tới trước cửa công ty chờ hấn, không thể tưởng được hiện tại ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Hơn nữa hấn giận nhất là chính mình không hề biết số điện thoại của Giản Chính Hạo, ngay cả số điện thoại cũng không biết, như thế nào lấy được quà tặng cho tiểu đệ đệ.

Muốn chạy đến nhà Giản Chính Hạo lại sợ cha mẹ y thấy mình rất kỳ quái, hấn đành phải nhẫn nại, dù sao Giản Chính Hạo biến thái thích nhất là trêu chọc hấn, nhất định chẳng bao lâu sẽ tìm đến hấn.

Ôm ý nghĩ đó, hấn nhẫn nại vài ngày, buổi tối đến bệnh viện thăm cha và di, hấn cao hứng phấn chấn nói mình mua quà tặng đệ đệ đáng yêu, mấy hôm sau sẽ đem cho đệ đệ.

Nguru Đại Đại rất cảm động, nhưng dù vậy vẫn không thay đổi quyết định trước đây. Bọn họ làm xong thủ tục xuất viện, Nguru Đại Đại vẫn không bảo Tiểu Tiểu về cùng, lời nói thăm thía: “Tiểu Tiểu, chỉ cần người sống được một năm này, cha mới có thể tin nhiệm người có năng lực tự gánh vác, khi đó ta mới có thể hoan nghênh người về nhà.”

Nguru Tiểu Tiểu đành giúp mang mấy thứ đồ này nọ, lúc những người kia lên xe taxi, hấn nhìn không được mắt đỏ hoe, hai mươi mấy năm đều ở nhà ăn ngon mặc đẹp, hiện tại hấn một người ở bên ngoài, thật đúng là rất không quen, huống chi nửa năm không gặp, cha có vẻ thật sự già đi một chút.

“Cha, người phải bảo trọng! Dì, người cũng phải bảo trọng thân thể, còn có đệ đệ nữa.”

Nói xong, hấn hướng bên trong xe taxi phát tay, Nguru Đại Đại đắm chiều nhìn hấn, một nửa là lo lắng, một nửa cũng là không thể mềm lòng, lão tin tưởng việc tự sinh tồn nhất định có ích cho tương lai của Nguru Tiểu Tiểu, lão không thể sống đến hai trăm tuổi, không có khả năng giúp Nguru Tiểu Tiểu cả đời.

Lão cũng hướng về phía Nguru Tiểu Tiểu đang đứng bên ngoài mà phát tay. Trông xe taxi mỗi lúc một xa, Nguru Tiểu Tiểu nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Hấn dùng sức quệt nước mắt, nhưng thế nào quệt cũng không xong, lại không ai đem hấn kéo ra một góc, để cho hấn khóc thỏa thích, thuận tiện để hấn đem nước mắt nước mũi chùi sạch trên ngực áo đất tiền của y.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Liên một tháng sau, Giản Chính Hạo đều không thấy mặt, Nguru Tiểu Tiểu vẫn ăn ngủ bình thường, chính là không còn ai mời hấn ăn tiệm, lấy kem ngon nhét vào miệng hấn, đương nhiên cũng không bị tên biến thái kia chiếm tiện nghi.

Hấn đáng lẽ phải cười ha hả, cười tên biến thái kia không dám đến gây chuyện nữa, y về nhà thấy giường chiều đầy sữa tắm dầu gội, cam đoan sẽ không dám... tìm hấn nữa.

Chính là Nguru Tiểu Tiểu mỗi khi tan tầm, lại ngóng xuống dưới cửa, nơi có bao nhiêu xe đỗ mà liếc mắt một cái, lần trước có cái xe đen, trông thật giống xe Giản Chính Hạo, khiến tim hấn đập loạn, hấn tự nhủ là bởi vì mình rất cầu gần nên tìm mới đập như thế.

Nhưng chờ đến khi tới gần xem, hấn liền thất vọng, xe kia quả kém xe Giản Chính Hạo rất nhiều, người bên trong xe trông hết như Trương Phi, so với diện mạo tuấn tú của Giản Chính Hạo cách xa vạn dặm.

Rõ ràng không nên buồn bực hay không vui, nhưng Nguru Tiểu Tiểu lại trở nên khó chịu, tên biến thái kia không chọc đến hấn nữa, nhưng là... nhưng là y không chọc đến hấn, hấn lại cảm thấy ngực như có một khe hở, giống như từ từ chảy ra lệ thủy thật khó chịu.

“Á a a, đây, đây không phải sự thật!”

Thuyền vụ tiểu thư giọng thất thanh, nghiệp vụ tiểu thư ghé xem, cũng oa oa kêu the thé, lúc nghỉ trưa, hai nàng này mê nhất chính là xem tạp chí lá cải.

“Không có khả năng, mới hơn một tháng, ta còn đã nghĩ mình có cơ hội.”

Hấn bụng tai không nghe hai nữ nhân u mê kia nói chuyện, nhưng thuyền vụ tiểu thư lại nói: “Vì sao có kẻ tốt số như thế, đã lấy được chồng có tiền, lại còn ra nước ngoài làm hôn lễ, người xem chỗ này siêu lãng mạn, thật tuyệt a, lễ phục của ả cũng quá đẹp.”

“Đúng vậy, phí công ta còn nghĩ Giản Chính Hạo tiên sinh là khách của chúng ta, hấn là mình có cơ hội, không thể tưởng tượng được... không thể tưởng tượng được...” Nghiệp vụ tiểu thư than ngán thở dài, rõ ràng hai người trước đây không hòa thuận, nhưng giờ khác này lập tức về một he, cùng nhau vì không vào được nhà giàu đó mà bi thống.

“Giản, Giản Chính Hạo?”

Nguru Tiểu Tiểu vênh tai nghe thấy tên này, khiến hấn không tin nổi, hấn vọt qua chỗ thuyền vụ cùng nghiệp vụ tiểu thư, lấy tạp chí lá cải trong tay các nàng, trong hình đúng là Giản Chính Hạo mặc áo bành tô, anh tuấn ngời ngời, tay hấn nắm một nữ nhân cũng tươi đẹp ngời ngời.

“Người làm gì vậy, Tiểu Tiểu, nữ nhân này đâu phải để người nhìn, người có đầu thai tám đời cũng không thể lấy người đẹp như vậy, hơn nữa ả còn thông minh, là học lớp dưới Giản Tiên Sinh, cùng hấn đến Harvard học, giờ còn là thư kí của hấn.”

Thuyền vụ tiểu thư hơi đẩy hấn ra, nghiệp vụ tiểu thư cũng gật đầu nói: “Không nên nhìn, chúng ta nghèo vậy sao có thể so sánh với người có tiền, người xem bọn họ phô trương bao nhiêu a, còn bí mật kết hôn.”

Nguru Tiểu Tiểu ngậy người nhìn tạp chí, cũng không biết trong lòng đang trào lên cảm giác gì, hấn gất gao ôm lấy tờ tạp chí, Giản Chính Hạo cười rộ lên thật sự dễ coi, cho dù là ảnh chụp của phóng viên vẫn lộ ra khí chất anh tuấn xuất chúng của y, y chính là hơn mình rất, rất nhiều.

Kì thật hấn cũng không muốn tiếng Anh bị một điểm, hấn cũng muốn giống Giản Chính Hạo, tiếng Anh điểm tối đa, chính là hấn học suốt tối, vì học quá muộn, quá mệt mỏi nên ngủ quên, sáng hôm thi đến muộn, mới viết được nửa đề thôi thì đã thu bài, hấn không phải trời sinh muốn vô dụng như vậy.

”Ta, ta phải về sớm. . . . .”

Hắn ôm tạp chí, thất hồn lạc phách đi ra cửa, thuyền vù tiểu thư ở phía sau rống theo: “Này, Tiểu Tiểu, đó là tạp chí ta mua a, người muốn đem đi chỗ nào?”

Hắn có tai như điếc tiếp tục đi, nghiệp vụ tiểu thư lạ lùng nói: “Hắn làm sao vậy?”

Những người khác đều lắc đầu, không ai biết chuyện gì xảy ra với hắn.

Tiểu Tiểu ôm tạp chí, giữa trời nóng gắt đi đã lâu, đến khi hắn cảm thấy khát nước, trời đã muộn tối sầm, hơn nữa hắn cũng hoàn toàn không biết mình đi đến chỗ nào rồi, xem ra hắn buổi chiều đi loạn nên giờ lạc đường.

Hai mắt hắn lấp một tầng sương, hoàn toàn không biết phố này, ngay cả nhìn biển số nhà và tên đường, hắn vẫn không biết mình đang ở đâu, hắn ngồi chồm hổm trong góc, mở tạp chí ra xem.

Giản Chính Hạo trong tạp chí cười đến phi thường dễ coi, giống như y phi thường vui vẻ, hơn nữa y mặc áo bành tô anh tuấn cực kì, cho tới bây giờ không thấy ai mặc bành tô hợp hơn y, cho dù ở giữa một đám người ngoại quốc, y vẫn là không chút thua kém.

Nước mắt lăn chã rơi xuống, tất cả đều rớt trên ảnh chụp của Giản Chính Hạo trong tạp chí, chính là kết hôn mà thôi, y có nhất thiết phải cười vui vẻ đến vậy sao không?

Muội muội xinh đẹp bị hắn cưới kia nhất định sẽ gặp cuộc sống bi thảm, chẳng hạn phải chịu cả tính biến thái của y, còn phải nhìn cái bộ dáng chán ghét của y, còn phải chịu việc y ăn không xong cả suất thịt bò, còn có... còn có... Y nhất định sẽ đòi vợ hôn cái chỗ kia của y, y căn bản là tên đại biến thái mà.

Ngưu Tiểu Tiểu ôm tạp chí khóc rống lên, hắn đã sớm nói Giản Chính Hạo chính là địch nhân cả đời này hắn căm ghét nhất, trong đầu y luôn đầy ý nghĩ xấu a, luôn trêu chọc hắn, cả korroke mà hắn thích cũng giành ăn luôn, nam nhân kia căn bản là kẻ đại hư hỏng.

Buồn khổ trong lòng trướng lên khiến hắn thật khó chịu, đau quá, rõ ràng hắn so với Giản Chính Hạo thua kém như vậy, theo lý thuyết hai người không thể ở cùng nhau, chính là thượng thiên cố tình khiến bọn họ biết nhau.

Hắn ngốc như vậy, Giản Chính Hạo lại thông minh như vậy, hắn ngay cả hãm hại y cũng làm không xong, còn bị y sờ soạng chỗ kia, cảm giác đó thật thoải mái, chính hắn về nhà có thử qua, nhưng thế nào cũng vô pháp giống được thoải mái khi Giản Chính Hạo động hắn, từ khi đó, hắn bắt đầu cảm nhận chính mình đối với Giản Chính Hạo có một chút cảm tình không bình thường.

Giản Chính Hạo đi du học, hắn đối với chênh lệch của hai người khi ấy mà càng sợ hãi, ít nhất đầu óc không so được thì bề ngoài cũng không thể thua kém quá, mới điên lên mua hàng hiệu.

Chính là hắn hiện tại lại biến thành gã sai vặt, rốt cuộc không mua nổi hàng hiệu, nhưng là Giản Chính Hạo lại thường mời hắn ăn cơm, bọn họ lại giống bạn tốt ở cùng một chỗ, còn ở trên giường làm chuyện kia, y căn bản là đùa giỡn hắn mà.

Y thông minh như vậy, nhất định là nhìn ra cảm tình quái lạ của hắn dành cho y nên mới có thể khi dễ hắn, bằng không y sẽ không cùng hắn loại này tiểu ngu ngốc, lại là nam ở trên giường.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết người anh tuấn, lại có tiền như Giản Chính Hạo, còn có tiền đồ thật tốt, tuyệt đối về sau sẽ kết hôn cùng một nữ nhân xinh đẹp.

Ngưu Tiểu Tiểu liều mạng bảo chính mình đừng khóc, nhưng nước mắt vẫn không nghe khống chế của hắn mà phun xuống, hắn đem tạp chí vứt xuống đất, dùng chân giẫm đạp mà mắng: “Người này bại hoại, biến thái, ta sẽ không tha thứ của người!”

Mới đập rách tung toé, Ngưu Tiểu Tiểu liền hối hận vội nhặt tạp chí lên, giống như thư trả lời trước kia Giản Chính Hạo gửi cho hắn, tuy rằng đem đốt đi, nhưng lập tức thấy hối hận liền dùng tay chụp tắt lửa, đem thư đốt được một nửa lưu lại làm vật kỉ niệm.

Giản Chính Hạo trong tạp chí vẫn như vậy cười đến thực chói mắt, Ngưu Tiểu Tiểu lần thứ hai ngồi xổm xuống, khổ sở khóc. Hắn tuy rằng ngu ngốc, nhưng vẫn có tim, tìm hắn hiện tại vỡ thành ngàn vạn mảnh.

Giản Chính Hạo có thể mắng hắn, cười hắn, đem hắn trở thành ngu ngốc, nhưng y không nên cùng hắn lên giường, ít nhất hắn sẽ không biết cùng Giản Chính Hạo da thịt thân cận một chỗ có bao nhiêu khoái hoạt, cũng sẽ không biết mình đối với Giản Chính Hạo cảm tình ngày càng sâu, y căn bản không biết hắn có bao nhiêu sợ hãi cùng y trên giường quần quýt.

Mỗi lần trên giường xong, hắn đều hối hận muốn chết, hắn sợ chính mình ngày càng thích Giản Chính Hạo, nhưng Giản Chính Hạo sẽ không thương hắn loại này tiểu ngu ngốc thì làm sao?

Giản Chính Hạo vạn nhất về sau kết hôn với nữ nhân xinh đẹp thì làm sao? Cho nên mỗi lần xong, hắn mới biểu hiện khoa trương như vậy.

Chuyện hắn lo lắng, không ngờ xảy đến nhanh như vậy, mới một tháng, Giản Chính Hạo liền không hề để ý đến hắn, tuyệt đối là bởi vì y không muốn cùng hắn loại này nam nhân ngu ngốc ở cùng một chỗ.

Hắn lại ngồi trong góc khóc nức nở, sau đó đau lòng hôn nhẹ ảnh Giản Chính Hạo, dù thế nào hắn cũng không thể thật lòng hận Giản Chính Hạo, y ở

trong lòng hắn chiếm vị trí rất lớn, rất trọng yếu, hơn nữa hắn sớm đã biết Giản Chính Hạo không thích hắn loại này tiểu ngu ngốc.

Hắn hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn y trong ảnh tươi cười, hắn quệt nước mắt, tiểu ngu ngốc như hắn chỉ có thể đứng trong góc lặng yên mà chúc phúc, trên TV đều là như vậy, mặc kệ hắn có bao nhiêu tan nát cõi lòng, tóm lại chuyện của hắn và Giản Chính Hạo vẫn là không có khả năng.

Thật giống diễn viên phụ khôi hài ngu ngốc, vĩnh viễn cũng không thể trở thành nữ diễn viên.

Hắn rốt cục tìm thấy trạm xe buýt, vòng vo hai lần xe, hắn cũng tới nơi ở hiện tại của Giản Chính Hạo, trời đã tốiมืด, hắn ngơ ngác đứng trước tòa nhà lớn. Trước nhà có bảo vệ, hắn không nói được căn hộ mà Giản Chính Hạo ở, cũng không gọi được cho Giản Chính Hạo, đương nhiên chẳng ai cho vào.

Hắn ngồi chồm hổm ở một góc khuất, mỗi khi có xe màu đen đỗ lại, hắn liền đứng lên xem có phải xe của Giản Chính Hạo không.

Đều không phải, hắn đợi đến mười một giờ, một cái xe màu đen đỗ xích, hắn lại đứng lên, lần này là xe Giản Chính Hạo, nhưng bên trong chở thêm người, là nữ nhân, bọn họ đang nói chuyện, Giản Chính Hạo còn đang cười, ở xa như vậy cũng nhìn được Giản Chính Hạo cười khoái trá chừng nào.

Hốc mắt Nguru Tiểu Tiểu lại đỏ quạch lên, dừng khí muốn tiến nhanh tới gọi đều biến mất, chân hắn như nặng ngàn cân, nhắc không dậy, chỉ có thể yên lặng nhìn xe tiến vào bãi đỗ ở tầng hầm.

Rõ ràng mình tới nơi này không phải để khởi binh vấn tội, mà là muốn chúc phúc Giản Chính Hạo, chúc y tân hôn khoái hoạt, nhân tiện lấy về quà cho tiểu đệ đệ, nhưng khi chính mắt nhìn thấy bộ dáng hạnh phúc của Giản Chính Hạo, Nguru Tiểu Tiểu mới biết được chính mình có bao nhiêu thương tâm và khổ sở.

Hắn giống như tiểu hài tử dùng hai mu bàn tay không ngừng quệt nước mắt, cúi đầu rời nơi này, hắn biết Giản Chính Hạo không cần hắn chúc phúc cũng đủ hạnh phúc rồi, chính mình là muốn đến nơi này để gặp y một lần nữa mà thôi.

Hắn trở về gian phòng nhỏ, toàn thân mệt mỏi ôm chăn khóc, khóc mệt mới ngủ, lúc tỉnh lại, hắn lại khóc, khóc mệt quá lại ngủ thiếp đi, sáng hôm sau hắn không dậy đi làm, cả người mê muội, lại ở nhà khóc cả ngày.

Cách ngày, hắn cả người mềm nhũn tới công ty đi làm, pha trà khó uống đến đáng sợ, chính là hắn thất hồn lạc phách rất nghiêm trọng, cả thuyền vụ và nghiệp vụ tiểu thư luôn khi dễ hắn liền châm chọc: “Sao? Ngươi thất tình à?”

Hắn oa một tiếng khóc lớn, dọa thuyền vụ cùng nghiệp vụ tiểu thư sợ tới mức tay chân luống cuống, liều mạng giải thích, trà, bánh ngọt, đồ uống đều lấy lòng đặt trên bàn hắn, sợ hắn lại khóc oang oang. Các nàng chưa thấy qua nham nhân nào khóc lại giống như tiểu hài tử, mà còn khóc to trước mặt người khác.

“Làm sao vậy? Tiểu Tiểu?”

Ngay cả lão bản vốn hòa ái cũng phải tự mình ra mặt, đưa hắn vào phòng họp, từ ái vỗ vỗ vai hắn, hỏi han đầy quan tâm.

“Không có việc gì, lão bản, ta, ta không sao, ô ô. . . . .”

Vừa nói đến không việc gì, hắn lại nghĩ tới Giản Chính Hạo, vì thế càng khóc nức nở, nước mắt lại giống nước suối phun ra.

Lão bản lại một lần nữa vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi hết lần này đến lần khác, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, lão bản có thể giúp ngươi giải quyết, sẽ không ai dám khi dễ ngươi.”

Hắn lập tức giống động vật nhỏ hai mắt nhắm lệ, khóc càng to, ôm lấy lão bản, nước mắt đều dính cả vào ngực áo sơ mi của lão.

Lão bản lại trấn an hắn vài câu, đem Nguru Tiểu Tiểu an trí trong phòng họp, đến khi bước ra, về mặt hòa ái đã biến thành đặng đặng sát khí, lão đầu bạc vậy mà giống như tên lưu manh đá cửa văn phòng mình, giật lấy điện thoại, phi thường tức giận mà nhấn số.

Đầu dây kia mới truyền đến tiếng đáp, lão bản thanh âm xót xa liền cắt đứt lời hỏi thăm ân cần của đối phương: “Ta không phải đã nói rồi sao? Hắn là thích hợp được người ta nâng trong lòng bàn tay, hàm trong miệng yêu thương, ngươi đối với hắn làm cái gì?”

Giản Chính Hạo ở đầu dây kia ngây ngốc, lão bản gầm nhẹ đầy uy hiếp: “Ngươi nếu không xử lý tốt chuyện này, ta cho ngươi biết mậu dịch ngươi không cần làm, bởi vì ta sẽ khiến ngươi không làm nổi đi.”

Lão không đợi Giản Chính Hạo trả lời liền lập tức cắt điện thoại. Tuy rằng hai nhà đều là bằng hữu, nhưng nhìn khuôn mặt đáng yêu của Nguru Tiểu Tiểu, thực lòng không ai có thể đối hắn làm gì không phải, vậy mà Giản Chính Hạo khiến Nguru Tiểu Tiểu khóc không ngừng như vậy, lão nói giúp bọn chúng một tay, nhưng không nói y có thể thương tổn Nguru Tiểu Tiểu.

Dập xong điện thoại, lão vào phòng họp, Nguru Tiểu Tiểu khóc mệt đã ngủ, lão bản tìm nhói một cái, cầm lấy áo khoác lên vai hắn, hắn lớn hơn đứa cháu của lão nhưng thoát nhìn so với đứa cháu còn muốn ngây thơ hơn rất nhiều, ai cũng không được làm hắn khóc, nếu Giản Chính Hạo không thích hợp với hắn, cùng lắm lão giúp hắn tìm một kẻ tốt thương hắn cho hắn quên đi.

Này thôi Giản Chính Hạo, đừng tưởng rằng du học nước ngoài là không ai bằng, hắn nếu muốn tìm kẻ xứng đôi với Tiểu Tiểu, cũng không phải không có biện pháp.

”Lão bản, chúng ta sẽ làm gì?”

Nguru Tiểu Tiểu cả chiều ngủ trong phòng họp, ngủ thẳng đến hết giờ làm cũng chẳng thấy ai đến gọi hắn, chờ khi hắn thức dậy thì đã hơn bốn rưỡi chiều, sắp tan tầm, hắn cả kinh đang định vội đi làm việc thì lão bản nắm tay hắn ôn hòa cười nói: “Không sao, ngươi hôm nay cùng ta đi ăn cơm là được.”

“Nhưng... nhưng... ta hôm nay chưa làm gì, thư cũng chưa gửi...”

Thuyền vụ tiểu thư buổi chiều tranh thủ thời gian đã đi bưu điện một chuyến, “Ta đã giúp ngươi làm rồi.”

Nghiệp vụ tiểu thư cũng đem mấy việc vặt vãnh đáng lẽ giao Tiểu Tiểu tự mình làm xong, “Ta hôm nay không có việc gì phải giao ngươi làm, ngươi có thể về sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Buổi sáng Nguru Tiểu Tiểu khóc ầm ĩ đã khiến hai nữ nhân này không còn dám khi dễ hắn, thậm chí còn giúp hắn.

Nguru Tiểu Tiểu cảm động đến nước mắt lần thứ hai rung rung, trong lòng khe khẽ sám hối, lần sau hắn sẽ không mắng thuyền vụ cùng nghiệp vụ tiểu thư là người xấu nữa.

Lão bản nắm tay hắn giống nắm tay cháu mình, kéo hắn vào trong xe, tới một nhà hàng ngon, gọi một bàn thức ăn thật ngon cho Nguru Tiểu Tiểu, lão biết ăn vốn háu ăn, như thế này có thể phân tán chú ý của hắn.

Lão rời bàn, ra cửa đợi đến hai mươi phút, đang phát hỏa định rút di động ra gọi thì kẻ lão chờ rốt cục cũng thông thả đến muộn.

“Thức thức.” Nam nhân mới tới thoát nhìn rất có phong độ, vóc người cao lớn cùng ngoại hình dễ coi khiến nữ sinh đi ngoài phố phải ngoái nhìn mấy lần.

“Ngươi này to thật, để ta chờ ngươi đến hai mươi phút!” Bóp một tiếng, lão bản dù già nhưng một tay lập tức đánh lên đầu Tạ Diệu Quang.

“Thức thức, ta đã nói ta không muốn đến.” Gã nói thầm vài tiếng, “Hơn nữa ngươi thức thức giới thiệu như thế nào tốt được, ta cũng không kém đến nỗi cần người giới thiệu.”

Bằng gã đi mấy quán bar cho gay, chỉ có gã thiếu gia này chọn người, hôm nay phải đi ăn loại xem mắt cũ rích này, nếu không phải thức thức làm việc rất khủng bố, gã tuyệt đối không chịu tới, nếu bị người biết gã tới nơi này xem mắt, cam đoan gã bị bạn bè cười chết.

“Ngươi nói cái gì?”

Lão bản nghiêm khắc trừng mắt với hắn, tên tiểu tử này vốn là con của em gái hắn, dù gã là gay, nhưng lão vẫn đem gã thành tâm can bảo bối mà bồi dưỡng, mặc dù không nháo cho cả nhà loạn tung phèo nhưng hắn vốn chơi bởi, không chịu ổn định, có điều cá tính hắn cũng không tồi, hắn là thích hợp với Nguru Tiểu Tiểu.

“Ta chưa nói gì, thức thức, cơm nước xong là có thể đi, đúng không?”

Gã không dám đắc tội thức thức khủng bố, nhưng lại không cam lòng ở trong này mà làm quen, gã quyết định xong bữa là đi ngay, như vậy ít nhất cũng nể mặt thức thức rồi.

“Ít nói nhảm, mau vào ăn cơm, chờ ngươi hai mươi phút rồi.”

Tạ Diệu Quang miễn cưỡng vào ghế ngồi, bắt quả nhà hàng cho giới trẻ này, thức thức trước nay vốn không thích, hôm nay nhất định vì giới thiệu người kia mới chọn nơi này, thật không biết là kẻ nào lại khiến thức thức lo lắng như vậy.

“Tiểu Tiểu, đây là cháu ta, tên Diệu Quang, hắn làm việc ở gần đây, chúng ta đã thật lâu không gặp nên ta gọi hắn lại đây cùng ăn cơm, ngươi không phiền chứ?”

Tạ Diệu Quang trong lòng thầm mắng, cái gì làm việc ở gần đây, rõ ràng là thức thức của gã nghiêm lệnh bắt gã lập tức chạy tới nơi này, bằng không gã như thế nào có thể chạy tới một chỗ cách nhà gã siêu xa như vậy.

Nguru Tiểu Tiểu hờ hững lắc đầu, hắn vốn luôn háu ăn, vậy mà giờ không động đũa, trên bàn bày đầy đồ ăn, chính là hắn chưa động tới thứ gì.

“Diệu Quang, đây là nhân viên trong công ty của ta, tên Tiểu Tiểu.”

Khóe miệng Tạ Diệu Quang mím lại một chút, chỉ thấy một tiểu người lùn ở cái bàn tối bên cạnh, tóc dài che hết mặt, quần áo trên người chác chác chỉ một trăm đồng, ngay cả phong cách ăn mặc cũng không có, hắn

Tạ Diệu Quang khóe miệng vắn vẹo một chút, chỉ thấy một cái thân cao siêu ả tiểu người lùn tránh ở cái bàn tối bên cạnh, tóc dài cái mặt, trên người kia kiện quần áo xác định vững chắc chỉ có một trăm nguyên, ngay cả cách ăn mặc cũng không cách ăn mặc, gã chỉ biết đối tượng nhất định là cái cô phiếu lỗ, gã vẫn là nên chóng chóng ăn xong rồi nhanh chạy lấy người.

“Tiểu Tiểu, đồ này ngon lắm, ăn nhiều một chút được không?”

Thức thức ôn tồn gấp mấy thứ vào bát hắn, Tạ Diệu Quang miệng méo thêm một chút, thức thức vốn luôn giống ma quỷ, từ khi nào biến thành thiên sứ

hào tâm, lại còn gấp đồ ăn cho người khác, chính gã còn chưa từng được thức thức gấp cho.

“Cám ơn lão bản.”

Rốt cục tiểu người lùn tránh ở một góc âm u cũng ngẩng đầu lên, hần hốc mắt ẩm ướt, miệng phẫn nộ nộ, hai má có một chút điểm màu tảo hồng ửng lên trên da thịt trắng nõn, so với nữ nhân trang điểm còn muốn đáng yêu, xinh đẹp gấp một trăm lần.

Thức ăn gã đang gấp rót xuống, Tạ Diệu Quang ngây người, đây không phải cỗ phiếu lỗ, mà căn bản là cỗ phiếu siêu lợi nhuận, hơn nữa còn chắc chắn giá trị gấp một trăm lần loại khác.

Gã lập tức học theo thức thức gấp thức ăn vào bát Ngưu Tiểu Tiểu, thanh âm thập phần dễ nghe mà ân cần hỏi han, chỉ cần có cơ hội, gã tuyệt đối hảo hảo nắm chắc.

“Người tên là Tiểu Tiểu sao? Ta đây cũng gọi người Tiểu Tiểu, người gọi ta A Quang.”

“Chào, A Quang.”

Ánh mắt thần thờ của hắn tỏa ra khí chất điềm đạm đáng yêu, khiến Tạ Diệu Quang mê mẩn gật đầu chóng mặt hoa mắt, gã quay về phía thức thức cảm kích, từ hôm nay trở đi, gã đại khái có thể chấm dứt cuộc sống độc thân.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Tiểu Tiểu, ta đến đón người.”

Tạ Diệu Quang vừa thấy hắn tan làm, lập tức từ trong xe hô to. Ngưu Tiểu Tiểu mới kết thân với bằng hữu này, Tạ Diệu Quang nói chuyện cực kì hài hước, hơn nữa gã ở rất gần, có thể đưa Tiểu Tiểu về mà, mà trước khi về nhà còn dẫn Tiểu Tiểu đi ăn cơm.

“Ăn ngon không? Tiểu Tiểu?”

“Ngon.”

Mấy hôm trước không ăn uống gì, nhưng nhờ sự khôi hài của Tạ Diệu Quang mà hắn dần cũng tiêu tan sầu khổ vì chuyện của Giản Chính Hạo. Hắn vốn căn bản không phải tuýp người suy nghĩ nhiều, hơn nữa hắn vốn cho rằng hắn và Giản Chính Hạo không có tương lai, huống hồ Giản Chính Hạo giờ đã kết hôn, chuyện giữa hai người càng không thể, đừng nói đến Giản Chính Hạo sau này chưa hề tới tìm hắn, sự liên quá rõ ràng đi.

“Tiểu Tiểu, muốn đi thăm chợ đêm không? Chúng ta có thể đi uống nước, ăn kem, được không?”

“Ăn, ăn kem?”

Ngưu Tiểu Tiểu nước miếng chực rơi xuống, Tạ Diệu Quang phát giác dùng đồ ăn câu Ngưu Tiểu Tiểu, quả thực tựa như ném bánh bao thịt cho cẩu, tuyệt đối mắc câu.

“Chúng ta đây đi ăn kem.”

Gã đưa Ngưu Tiểu Tiểu đến chợ đêm. Lúc Tiểu Tiểu ngồi trên xe, gã còn mượn cơ hội điều chỉnh dây an toàn cho hắn mà trên người hắn động chạm một ít.

Ngưu Tiểu Tiểu không quen mang dây an toàn, gã mới dừng tay. Hai người ăn chung một đĩa kem to, gã nói với Ngưu Tiểu Tiểu: “Chúng ta giống như đang gián tiếp hôn môi ghê.”

Ngưu Tiểu Tiểu sững sốt một chút, gã xích lại gần, cầm bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Ngưu Tiểu Tiểu, êm ái nói khẽ: “Tiểu Tiểu, người rất đáng yêu.”

Ngưu Tiểu Tiểu không thoải mái muốn rút tay về, gã lại cường lực nắm chặt, khuôn mặt trắng nõn phẫn nộ của Ngưu Tiểu Tiểu bắt đầu hơi ửng đỏ.

“Tiểu Tiểu, chúng ta về đi.”

Gã buông tay hắn, trả tiền, đưa Ngưu Tiểu Tiểu vào xe xong, đã muốn nghĩ tới bước kế tiếp chính là đi khách sạn. Ngưu Tiểu Tiểu vẫn cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, hắn cũng biết bản thân và Giản Chính Hạo là không có khả năng, nhưng phải cùng nam nhân khác một chỗ, hắn quả thực lại do dự.

Thừa dịp Ngưu Tiểu Tiểu còn đang mông lung, Tạ Diệu Quang tạt xe vào khách sạn. Ngưu Tiểu Tiểu sau khi vào khách sạn mới thấy sợ hãi quá, chính

mình là thế nào lại không chú ý bên ngoài, không thể tưởng được bọn họ đã ở khách sạn, hần áp a áp ứng nói, “Ta, ta phải về nhà ngủ...”

Nguru Tiểu Tiểu có ngu ngốc thế nào cũng hiểu được hoàn cảnh hiện tại không có khả năng giống với khi hần vào khách sạn cùng Giản Chính Hạo, chỉ đơn thuần để hần tắm rửa rồi ngủ ngon, hần liều mạng lắc đầu, “Ta phải về nhà.”

“Tiểu Tiểu, tiền ta đều trả rồi, cùng nam nhân với nhau, muốn thử xem thân thể hợp không hợp a?”

Gã đã nói rõ ràng khiến Nguru Tiểu Tiểu bàn tay nắm chặt, “Ta không muốn thử, không được sao?”

Tạ Diệu Quang bị xoay cho muốn nổi điên, gã không kiên nhẫn nói, “Ngươi không phải là nghĩ chúng ta chỉ ăn cơm, uống trà, rồi sau đó cái gì cũng không làm đi?”

Nguru Tiểu Tiểu rầm một cái xuống xe, Tạ Diệu Quang tưởng hần đồng ý, mặt lộ vẻ vui mừng. Nhưng Nguru Tiểu Tiểu là đi ra, hần quay đầu lại hung hăng trừng mắt với Tạ Diệu Quang, “Ta sẽ không cùng ngươi ăn cơm nữa.”

Tạ Diệu Quang đuổi theo, Nguru Tiểu Tiểu tức giận đá gã một cước, “Ngươi là đại hỗn đản, ta căn bản là chưa nói muốn cùng ngươi lên giường, ngươi tránh xa ta một chút, ta không bao giờ... nữa tin tưởng ngươi, hơn nữa ta việc gì phải cùng một kẻ chỉ mới biết tên lên giường, ngươi muốn thử xem thân thể có hợp không, cứ đi tìm người khác thử đi!”

Tạ Diệu Quang tức giận đâm vào tường, Nguru Tiểu Tiểu cứ thản nhiên rời khỏi, gã gọi điện cho thúc thúc, nói Nguru Tiểu Tiểu không thuận theo, nhưng chưa nói xong đã bị thúc thúc mắng cho tởm.

“Ngươi này là kẻ ngu ngốc, kẻ nào giới thiệu cho ngươi rồi cũng chuồn mất thôi, ngươi cứ đi quán bar gay mà ngoạn đi, về sau sẽ không bao giờ ngươi tìm thấy đối tượng tốt như vậy nữa đâu.”

Gã bị thúc thúc mắng đến phát hỏa, lên xe phóng vọt tới quán bar quen, gã không tin lấy diện mạo của Tạ Diệu Quang gã, kẻ khác còn không lập tức thúc thủ chịu trói, trông Nguru Tiểu Tiểu cũng không phải không ưa nam nhân.

“Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu. . . . .”

Tạ Diệu Quang hai tay vỗ vào nhau, gã đêm qua đến quán bar, bừa bãi một đêm, đến lúc trời sáng nhìn người xa lạ nằm bên cạnh, gã bỗng hối hận hành vi bừa bãi của mình.

Gã hiện tại chạy đến chỗ Nguru Tiểu Tiểu, tìm cách giải thích, chính là Nguru Tiểu Tiểu căn bản không để ý tới gã, ngay cả đưa kem ra, Nguru Tiểu Tiểu cũng lờ đi.

“Thực xin lỗi, Tiểu Tiểu, chúng ta vốn là bằng hữu, xin ngươi hãy thương, thương ta, ta nhất định trước kia là quan hệ với mấy bằng hữu hư hỏng, cho nên mới bị tiềm nhiễm một ít quan niệm xằng bậy, từ nay về sau ta sẽ không làm như vậy nữa.”

“Tiểu Tiểu.”

Một đạo thanh âm trầm thấp dễ nghe khác vọng tới, Nguru Tiểu Tiểu bỗng nhiên sững lại ngây người như pho tượng, Tạ Diệu Quang quay đầu xem nơi phát ra âm thanh, lập tức mở lớn hai mắt, xe thật lớn a, người gọi Tiểu Tiểu hạ kính cửa xe, y từ trong xe ló ra, gương mặt y khiến Tạ Diệu Quang có điểm xấu hổ vì thua kém.

Gã đã nghĩ bản thân đẹp mã, nhưng kẻ mới tới mặc âu phục, có vẻ như vừa tan làm, một bộ quần áo kia khiến y giống như người mẫu quảng cáo, hoàn toàn toát ra phong thái nam nhân thành thực, lại anh tuấn đến khiến kẻ khác đổ kị.

Bởi vì lúc đó là giờ tan tầm, Giản Chính Hạo không tiện dừng xe, hần cho xe chạy chậm chậm ở ven đường, hướng về phía Nguru Tiểu Tiểu mà kêu to: “Tiểu Tiểu, Chính Hạo ca tới đón ngươi.”

Nguru Tiểu Tiểu bỗng nhiên ôm lấy cánh tay Tạ Diệu Quang, hốc mắt có chút rung rung nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Hà?”

Tạ Diệu Quang giật mình, nhưng thấy khuôn mặt Nguru Tiểu Tiểu sắp bật khóc, gã vốn thông minh không nói làm gì, hơn nữa cơ hội tới, gã càng phải lợi dụng, gã một tay ôm thắt lưng Nguru Tiểu Tiểu, còn thừa cơ ăn hần eo nhỏ đậu hũ, kéo hần lên xe mình, sau đó rất nhanh lái xe rời đi.

Giản Chính Hạo ngây ngốc không thể tin vào mắt mình, y khựng xe lại, xe sau không ngừng thúc còi, y cũng vô pháp lái đi, lập tức mở di động, vội vã gọi cho Nguru Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu. . . . .”

Vừa nghe tiếng y, Nguru Tiểu Tiểu lập tức tắt máy, Giản Chính Hạo gọi lại vài lần, y lòng nóng như lửa đốt, Nguru Tiểu Tiểu tất cả đều không chịu nghe, y gọi đến lần thứ bảy, Nguru Tiểu Tiểu rốt cục mới bắt máy.

“Tiểu Tiểu, đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi nam nhân kia là đồng sự mới của ngươi sao không?” Đây là giải thích hợp lý nhất mà y có thể nghĩ tới.

Nguru Tiểu Tiểu thanh âm nghèn nghẹt nói: “Không phải, là bạn trai ta, người về sau không cần tái diện thoại cho ta, ta. . . . . Ta sẽ không nghe.”

Nguru Tiểu Tiểu nói xong liền tắt máy, Giản Chính Hạo hai mắt nhìn trần trối phía trước, di động trong tay y bị siết phát ra tiếng cò-rắc, tay y nổi gân xanh, xe sau không ngừng thúc y nhanh lên, y liếc mắt tìm chỗ đỗ xe, lập tức tạt vào, sợ với tâm tình hiện tại của mình có thể sẽ gây tai nạn.

Y lại gọi cho Nguru Tiểu Tiểu, lần này Nguru Tiểu Tiểu liền tắt điện thoại, y giận đến phát cuồng, đem điện thoại di động bẻ thành hai nửa, y yêu Nguru Tiểu Tiểu như vậy, ánh mắt không bao giờ li khai hẳn, như thế nào có thể sau khi bọn họ phát sinh quan hệ, y lại để hắn bị kẻ khác cướp đi.

“Đây rốt cuộc phát sinh chuyện quỷ quái gì?”

Y ở trong xe rống giận, âm thanh vang vọng khiến nóc xe rung lên một trận.

Y đến trước tòa nhà nơi Nguru Tiểu Tiểu thuê phòng ở chờ hắn, y xem đồng hồ. Đến chín giờ, y sớm như kiến bò trên chảo nóng, Tiểu Tiểu đáng yêu như vậy, y sợ hắn bị người khác ăn đậu hủ, đến mười giờ, Nguru Tiểu Tiểu còn chưa về, y đã muốn tức đến nổ tung, đợi tới mười một giờ mới thấy bóng Nguru Tiểu Tiểu, y giận đến tức sùi bọt mếu.

“Hiện tại mấy giờ người mới về nhà, người đang làm cái gì?”

Mấy câu mắng mỏ thốt ra, Nguru Tiểu Tiểu chỉ ra cần môi không chịu đáp, vẫn đi về phía trước, bị Giản Chính Hạo giữ chặt lại, “Ta đang nói chuyện với người, Tiểu Tiểu, người đây là thái độ gì?”

Giản Chính Hạo từ nhỏ tới lớn rất ít khi đối với hắn hung hãn, đa phần đều là dùng cái kiểu tươi cười chán ghét kia, nhưng y hiện tại đã đánh mất hoàn toàn phong độ nhất quán đó, mỗi lời đều là rống giận.

“Không cần, không cần người tới quản!”

Nguru Tiểu Tiểu đẩy tay y ra, tiếp tục đi, Giản Chính Hạo một lần nữa tóm được tay hắn, y lớn tiếng cả giận nói: “Tiểu Tiểu, nam nhân kia là ai?”

“Là, là bạn trai ta.”

Đáp án của Nguru Tiểu Tiểu khiến Giản Chính Hạo mặt đỏ bầm, y ghi lấy bả vai Nguru Tiểu Tiểu, thanh âm trầm thấp hàm chứa đầy bão tố, “Ta mới là bạn trai của người, chúng ta đã cùng lên giường.”

Nguru Tiểu Tiểu hai mắt đầm lệ sưng đầy tay y ra, hắn không hiểu Giản Chính Hạo vì cái gì muốn nói như vậy, y rõ ràng đã kết hôn, y nhất định là muốn trêu đùa hắn này tiểu ngu ngốc, hắn như thế nào có thể cùng Giản Chính Hạo là quan hệ yêu đương.

“Ta cũng cùng hắn đến khách sạn.” Đây là lời nói thật, Nguru Tiểu Tiểu không có nói sai, chỉ là bọn hắn chỉ bước vào khách sạn, không tiến thêm bước nào.

Giản Chính Hạo hai mắt dường như tóe lửa, y nắm chặt bả vai Nguru Tiểu Tiểu dùng sức mà lay, “Người. . . . . Người nói cái gì? Tiểu Tiểu?”

Nguru Tiểu Tiểu mặt đầm lệ, hắn không hiểu Giản Chính Hạo rõ ràng lâu như vậy không để ý hắn, vì cái gì y kết hôn rồi còn lại đây trêu chọc hắn, y nhất định là muốn chê cười hắn mà thôi.

“Ta cùng hắn đi khách sạn, hắn đối ta thực tốt lắm. . . . .”

Một cái tát hung hăng đánh vào mặt Nguru Tiểu Tiểu. Nguru Tiểu Tiểu bị y tát mạnh đến độ thối lui về phía sau vài bước. Giản Chính Hạo giận đến toàn thân phát run, y gầm lên: “Hắn đối với người tốt, ta đây đối với người không tốt sao? Ta từ nhỏ đến lớn có lần nào không bồi người ngoạn, bồi người cười, ta trong lúc xuất ngoại bận rộn như vậy cũng vẫn luôn nghĩ tới người, người lại đối ta làm ra loại sự tình này.”

Nguru Tiểu Tiểu bị đánh cho rất đau, hắn trong lòng càng đau, hắn thút thít khóc, “Người không có rất tốt với ta, người căn bản đem ta trở thành tiểu ngu ngốc đùa giỡn, là ta ngu ngốc mới cùng với người trên giường.”

Nghe hắn có bao nhiêu không muốn và hối hận, Giản Chính Hạo tim phổi giống như bị đào ra, y hít thật sâu, bàn tay y vừa đánh Nguru Tiểu Tiểu còn cảm giác tê dại, y nhắm mắt lại, sợ chính mình nếu nói thêm gì nữa, sẽ tức giận đến giết chết Nguru Tiểu Tiểu.

Y xoay người bước đi, Nguru Tiểu Tiểu đuổi theo hai bước, rồi lại đình chân, hắn khóc trở về phòng mình. Giản Chính Hạo ngồi trên xe đầu óc trống rỗng về căn hộ của mình, giường chiếu đã được giặt giũ, không giống khi y vừa về nước thấy bị Nguru Tiểu Tiểu phun đầy dầu tắm gọi linh tinh gì đó.

Y ngồi trên giường, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì sao Nguru Tiểu Tiểu có bạn trai mới, y không nên đánh tan nương tử đáng yêu nhất của mình, không phải hắn đã phải lòng y, sau đó ở bên y cả đời sao không?

Dòng lệ nóng theo khóe mắt y chảy ra, y không biết tim lại có thể đau đến mức này, y mặc dù ở nước ngoài một tháng, nhưng luôn gửi bưu ảnh cho Tiểu Tiểu, nói cho hắn bên kia phát sinh chuyện thú vị gì.

Nếu không phải y thiệt tình thương hắn, y như thế nào có thể giữa lúc bận rộn vậy vẫn bớt thời gian viết cho hắn, có khi nửa đêm còn tranh thủ ngồi viết.

Từ nhỏ đến nay, y là lần đầu tiên khóc, lại khóc thành tiếng, tình yêu suốt nhiều năm của y nhưng lại như vậy bị phản bội, Nguru Tiểu Tiểu tuyệt đối không

biết y có bao nhiêu yêu hấn, thương hấn, đem hấn trở thành tâm can bảo bối mà sủng, hấn như thế nào có thể vô duyên có vậy mà phản bội y.

Viên Nghi Hoa mang một ly cà phê cho y, mắt y đỏ quạch, tuy không giống như vừa khóc nhưng tinh thần rõ suy sụp, y lật xem hợp đồng, Viên Nghi Hoa giúp y xoa bóp cánh tay, nói: “Làm sao vậy? Chính Hạo học trưởng, người hôm nay thoát nhìn mặt mới quá.”

“Không việc gì, tôi qua ngủ muộn quá thôi.”

Váy Viên Nghi Hoa bay lật phật, tóa ra một làn gió thơm, nàng đưa ra một tấm ảnh chụp cười nói: “Học trưởng, người xem, đây là ảnh của chúng ta ở Âu Châu.”

Giản Chính Hạo không có tâm tình xem mấy thứ này, y nói: “Chúng ta phải đi làm công việc, đừng nói giống như đi chơi vậy, đem hợp đồng này điều tra kỹ xem, ta cảm thấy có điểm lạ.”

Viên Nghi Hoa học khóa dưới y hồi đại học, tuổi trẻ xinh đẹp, lại có năng lực, khi y đến Harvard học, nàng cũng đến đó học, bằng năng lực của nàng hoàn toàn có thể độc lập một phương, nhưng sau khi về nước, Viên Nghi Hoa cam nguyện làm thư kí cho y, thay y xử lý việc vặt vãnh, y có đôi khi còn cảm thấy thiệt thòi cho năng lực của nàng.

“Học trưởng, người hôm nay tinh thần không tốt, ta mời người ăn cơm đi.”

“Không cần, ta tối nay muốn một người yên lặng một chút.”

Giản Chính Hạo đem tâm lực dồn vào công việc, Viên Nghi Hoa giậm chân một chút, nàng tùy thời gian bắt đầu mượn có mời y ra ngoài ăn cơm, đều bị y cự tuyệt. Y vì chuyện của Tiểu Tiểu mà thương tâm, y có gọi cho Tiểu Tiểu, chính là Tiểu Tiểu không chịu nghe máy.

Y cũng đến phòng Ngưu Tiểu Tiểu chờ, nhưng Ngưu Tiểu Tiểu căn bản là đang trốn tránh y, cuối cùng y đành không cam lòng mà buông tha, có lẽ bởi chán nản cùng thông khổ thương tâm, một tháng sau, Viên Nghi Hoa mời y đi ăn cơm, y đồng ý.

Hai người vào một nhà hàng có tiếng ở gần đó, mới ăn xong món đầu tiên, Giản Chính Hạo đã buông đũa, y dạo này gầy rộc, ăn gì cũng không vô, chuyện của Ngưu Tiểu Tiểu gây cho y đã kích quá lớn, y không rõ mình mới xuất ngoại một tháng thôi, vì cái gì liền phong vân biến sắc, Ngưu Tiểu Tiểu lựa chọn nam nhân khác, ly khai y.

“Ngon lắm, ăn nhiều một chút, đừng ăn ít vậy, nhà hàng này rất có danh đấy.”

Nam nhân ở bàn sau quan tâm nói xong, Giản Chính Hạo khoe miệng hơi hơi mang theo cười khổ, y là bởi thất tình ăn không vô, còn nam nhân này hẳn đưa bạn gái đến, nhất định là vì kiêng khem mới không dám ăn nhiều.

Hắn đem ánh mắt không tự chủ được liếc sang, sau đó cả người sững sốt, Ngưu Tiểu Tiểu ngồi ở bàn ngay sau y, hấn trông cũng gầy yếu, đôi môi phấn hồng ngon lành ngày trước đã biến thành tái nhợt, hai gò má phúng phính hóp xuống, hấn hai mắt vô thần nhìn mâm thức ăn trên bàn, so với trước kia hoàn toàn khác biệt, hấn lại không giống quý đối đầu thai đánh chén sạch bay.

“Tiểu Tiểu. . . . .”

Vốn không gặp nổi, lại luôn trốn tránh y Tiểu Tiểu, không nghĩ tới lại gặp ở nơi này. Viên Nghi Hoa liếc nhìn, liền thấy bàn bên Tạ Diệu Quang, nàng cao giọng nói: “Ăn ngon thật a.”

Nàng nói to khiến Ngưu Tiểu Tiểu ngẩng đầu liếc sang bàn họ, vừa thấy Giản Chính Hạo, hấn nước mắt lập tức không nghe lời giống như suối phun phun ra.

Rõ ràng muốn chính mình không cần để ý, nhưng nhìn Giản Chính Hạo mang vợ mới cưới ra ngoài ăn cơm vẫn khiến Ngưu Tiểu Tiểu chịu đã kích lớn, hấn lấy khăn ăn quét nước mắt, không chí khí chạy khỏi nhà hàng, ngay cả biểu tình giả bộ không thêm để ý cũng làm không được.

Giản Chính Hạo cũng lập tức đứng lên, Viên Nghi Hoa giữ chặt ống tay áo y, dịu dàng nói: “Học trưởng, người không định trả tiền, để ta nữ nhân trả tiền sao?”

Ngưu Tiểu Tiểu đã muốn chạy mất hút, Giản Chính Hạo sốt ruột rút tờ tiền giá trị rất lớn, ngay cả xem cũng chưa xem để lại trên bàn, lập tức lao ra tìm Ngưu Tiểu Tiểu, Viên Nghi Hoa mắt bốc hỏa, chính là biết làm gì.

Tạ Diệu Quang còn không thức thời chạy tới hỏi: “Uy, vừa rồi rốt cuộc sao lại thế này?”

Mỹ nữ trước mắt gã lập tức biến thân trở thành Mẫu Dạ Xoa, đối hấn giận dữ hét: “Ta không có hỏi người, người còn dám hỏi ta, cút sang một bên!”

Tạ Diệu Quang miệng há hốc, lần đầu tiên thấy nữ nhân thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. Á phần nộ rồi đi, lấy cả tiền trên bàn theo, phục vụ liền bắt gã trả tiền cả hai bàn khiến gã thiếu chút nữa hôn mê, mà gã cùng người bàn này lại không biết, có gì hấn phải trả tiền a, nữ kia cũng thật ghê gớm.

Nhà hàng này ở vị trí rất sầm uất, chưa đầy phút sau, Giản Chính Hạo lao ra cửa tìm Ngưu Tiểu Tiểu đã có rất nhiều người qua đường che khuất bóng dáng hấn, y cuống quýt chen qua đám người qua đường, đúng lúc đã tưởng vô vọng thì hai mắt tinh nhạy của y phát giác một thân ảnh nhỏ bé ngồi xổm ven đường.

Hắn hai tay ôm lấy bản thân mà khóc nức nở, người qua đường đối hắn làm như không thấy, nghĩ hắn uống say hoặc là kẻ điên, vội vàng đi nhanh qua hắn.

Giản Chính Hạo đến bên cạnh hắn, lấy tay hoàn trụ bờ vai hắn, cũng giống hắn ngồi xồm xuống. Nguru Tiểu Tiểu khóc to hơn, Giản Chính Hạo chỉ cảm thấy tiếng khóc của hắn khiến tim y chực vỡ nát, y ôm chặt lấy Nguru Tiểu Tiểu, Nguru Tiểu Tiểu vận vọ kháng cự, rốt cục cũng chịu yên, sau đó đem nước mắt nước mũi chùi vào người y.

“Tiểu Tiểu, ta rất nhớ ngươi. . . . .”

Nguru Tiểu Tiểu nước mắt ít nhất lại chảy xuống một lít, hắn khóc ròng nói: “Ngươi không cần gạt ta, ngươi với vợ ra ngoài ăn cơm đúng không? Ngươi chính là xem ta là tiểu ngu ngốc, cố ý khi dễ ta.”

Giản Chính Hạo nghe lọt vào tai một từ quá quái dị, “Vợ ta?”

Hắn khi nào thì kết hôn, chính hắn thế nhưng không biết.

“Trên tạp chí đều viết vậy, ngươi ở nước ngoài bí mật làm hôn lễ, cho nên ngươi mới không để ý tới ta.”

“Chuyện gì thế này, Tiểu Tiểu, ngươi rốt cuộc là đang nói cái gì?”

Giản Chính Hạo nghe vậy mồm đầu óc đều là dấu chấm hỏi, Nguru Tiểu Tiểu thút thít đáp: “Ngươi không cần tái gạt ta, ta đều biết rồi, ngươi kết hôn, vừa rồi ngươi chính là mang theo vợ ngươi đi ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tiểu Tiểu!”

Thương tâm bao ngày nay lập tức biến mất như kỳ tích, Giản Chính Hạo mặc kệ đang ở ngoài đường, cúi đầu tặng Nguru Tiểu Tiểu một nụ hôn khoái hoạt triu mến.

Nguru Tiểu Tiểu đỏ mặt làm vẻ nghiêm nghị đẩy y ra, nhân tiện liếc xem có người qua đường nào nhìn động tác vừa rồi của Giản Chính Hạo không, may mắn bọn họ ở góc khá tối, bằng không nhất định sẽ bị người ta nhạo báng

“Ngươi, ngươi làm gì? Nơi này rất nhiều người a.”

“Nam nhân ăn cơm với ngươi kia là ai?” Giản Chính Hạo tận lực đem thanh âm duy trì bình thường, không muốn để lộ ghen tuông ngút trời, chuyện này còn phải hỏi rõ ràng, lúc trước Nguru Tiểu Tiểu còn nói gã kia chính là bạn trai hắn.

“Là. . . . . Là bằng hữu thôi.”

Nguru Tiểu Tiểu nhỏ giọng trả lời, đại khái cũng có chút chột dạ, lập tức lại cảm thấy được chính mình làm gì phải chột dạ, dù chính mình xem tạp chí đăng tin sai lệch, nhưng chẳng phải cũng tại Giản Chính Hạo sau hôm đó không liên lạc lại sao, cho nên sự kiện này coi như là lỗi của y.

Hắn liền hùng hồn nói những lời đầy lý lẽ, “Chính là ta sau khi rời nhà ngươi lúc đó, ngươi không hề liên lạc với ta, ta lại không biết số điện thoại của ngươi, cho nên ta mới không có biện pháp chứng thực sự thật.”

Giản Chính Hạo càng nghe càng kỳ quái, hắn đối Nguru Tiểu Tiểu nói: “Ta là bất ngờ nhận được tin khách hàng ở nước ngoài cố ý hủy bỏ đơn đặt hàng, cho nên ta mới trực tiếp bay ra nước ngoài gặp họ thương thảo, mất một tháng liên thảo luận, ta mới về nước, nhưng lúc ở nước ngoài, ta có gửi hơn mười bưu ảnh cho ngươi, nói ta đang ở nơi nào mà.”

Hắn mỗi ngày đều xem hộp thư nhân, căn bản không hề thấy thư y vừa nhắc, Nguru Tiểu Tiểu nhướn mày nói: “Không có, ta không có nhận được thư nào người gửi cho ta.”

Giản Chính Hạo trầm ngâm nhìn xuống, y đã biết kẻ nào đang làm trò quỷ, thư của y đều là qua tay thư ký gửi đi, nếu thất lạc một vài cái thì thôi, như thế nào có thể toàn bộ đều không nhận được.

Cho nên Tiểu Tiểu mới có thể nghĩ y không cần hắn, mà lão bản của Tiểu Tiểu mới có thể gọi cú điện thoại lạ lùng kia, khiến y không hiểu ra sao.

“Chuyện này ta sẽ điều tra, Tiểu Tiểu, ta đói bụng, chúng ta cùng đi ăn cái gì đi.”

Chuyện này y sẽ xử lý sau, bây giờ việc ở cùng Tiểu Tiểu trọng yếu hơn, tâm tình được thả lỏng, Giản Chính Hạo bỗng cảm thấy đói bụng kinh khủng, y đỡ Nguru Tiểu Tiểu đứng lên, Nguru Tiểu Tiểu đá một cước vào chân y mà mắng: “Là lỗi của ngươi, hại ta không ăn cơm bỏ chạy ra ngoài, siêu mất mặt, ta phải đi gặp A Quang xin lỗi.”

“Ta đây cùng ngươi ăn cơm không phải tốt lắm sao?”

Nghe hai chữ A Quang, Giản Chính Hạo trong lòng có chút tê buốt, y cẩn thận hỏi: “Chuyện ngươi nói cũng hẳn đi khách sạn, là vì giận ta, hay là sự thật?”

Nguru Tiểu Tiểu mặt đỏ nói: “Có vào khách sạn.”

Sắc mặt Giản Chính Hạo đen lại, Nguru Tiểu Tiểu sợ y nổi giận, nhỏ giọng giải thích: “Hắn đưa ta đến khách sạn, ta đang mãi suy nghĩ nên không chú ý bọn ta đã vào khách sạn, sau đó ta liền đi ra, chuyện gì cũng chưa phát sinh.”

Sợ Giản Chính Hạo sẽ vì chuyện kia mà sau này có thể không cần hắn nữa, Nguru Tiểu Tiểu cặp mắt rung rung, hai tay đã muốn bám lấy ngực áo Giản Chính Hạo, ủy khuất nói: “Ngươi sẽ không phải vì chuyện này mà giận ta đi.”

“Lần sau không được cùng người như thế ở một chỗ.”

Đồng thời với khi y thiếu chút nữa bị hãm hại, không thể tưởng tượng nổi Tiểu Tiểu cũng xem thất thân, Giản Chính Hạo sắc mặt phi thường khó coi. Nguru Tiểu Tiểu nhỏ giọng thay A Quang biện bạch mấy câu, “Chính là sau này hắn sẽ không làm vậy nữa, hắn là bằng hữu tốt, thật đấy.”

Nhìn hai mắt đầm lệ của hắn, bao bực bội trong lòng Giản Chính Hạo lập tức mềm nhũn xuống, dù y có muốn than trời, ai kêu Tiểu Tiểu chính là khắc tinh cả đời này của y, y quyết định thay đổi đề tài, không bàn luận thêm nữa, đây cũng vốn không phải điểm trọng yếu.

Hơn nữa tên mất trắng dã kia, dám kéo Tiểu Tiểu của y vào khách sạn, gã không muốn sống nữa sao? Sau này đến ác chính cho gã một phen, để gã biết đừng hòng lộn xộn tay chân với Tiểu Tiểu.

“Ngoan, không khóc, ta mời ngươi ăn cơm, ngươi muốn ăn cái gì?”

“Mc, McDonald!”

Câu trả lời của Nguru Tiểu Tiểu khiến Giản Chính Hạo suýt bật cười, Nguru Tiểu Tiểu tức giận huych y một cái, “Có gì buồn cười, ta đã lâu không ăn McDonald, ngươi nhất định đem ta trở thành tiểu hài tử đứng hay không?”

“Không có, ta làm sao dám đem ngươi trở thành tiểu hài tử, Tiểu Tiểu là người lớn, cho nên mới có thể cùng Chính Hạo ca làm những việc người lớn mới làm.” Y càng nói càng ần ỷ.

Nguru Tiểu Tiểu ban đầu không hiểu, qua năm giây, rốt cục ý thức được Giản Chính Hạo nói chính là cái gì, mặt y đỏ rực, đuổi đánh Giản Chính Hạo, còn đá y, chỉ tiếc toàn bộ đá không đến Giản Chính Hạo, hơn nữa Giản Chính Hạo chân dài, y chạy hai bước bằng hắn chạy bốn bước, đương nhiên cuối cùng lại là hắn nhận thua.

Chính là hắn tức giận đến miệng loạn mắng: “Ngươi này biến thái, ta đã sớm biết ngươi là biến thái, còn dám bảo ta dùng miệng ngậm cái chỗ kia!”

“Nhỏ giọng chút, Tiểu Tiểu, một trăm người qua đường đều nghe thấy được.”

Giản Chính Hạo vừa nói, Nguru Tiểu Tiểu ngạc nhiên phát giác ít nhất có hai, ba mươi người qua đường quay đầu lại nhìn hắn, hắn vừa rồi hét lớn tiếng như vậy sao? Hắn mặt đỏ vô cùng, chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh Giản Chính Hạo, xấu hổ nghiêm mặt, hung hăng huych Giản Chính Hạo một phen, đều là y hại hắn lỗ miệng.

Giản Chính Hạo kéo hắn đi một chút, ghé vào lỗ tai hắn khe khẽ nói lần sau đổi lại y ngậm hắn khiến Nguru Tiểu Tiểu xấu hổ đẩy y ra.

“Ngươi này biến thái, đại hư hỏng.” Hắn thì thảo mắng, bất quá lúc này nói rất nhỏ, sợ sẽ bị người khác nghe thấy.

Giản Chính Hạo lắc đầu, tươi cười nói: “Ngậm của ta, ngươi giận, ta ngậm của ngươi, ngươi lại mắng ta biến thái, vậy ngươi rốt cuộc muốn ta làm như thế nào?”

Vừa ngẩng đầu, liền thấy biểu tình tươi cười đáng ghét của y, Nguru Tiểu Tiểu liền mặc kệ Giản Chính Hạo, hướng cửa hàng McDonald đi thẳng, hắn quyết định ít nhất phải kêu năm cái hamburger để Giản Chính Hạo trả tiền, ai kêu y như vậy biến thái.

Hắn thật sự kêu năm hamburger, gà rán, khoai chiên, salad, đồ uống, ăn đến cái thứ ba, hắn cảm thấy có chút ghê tởm, hơn nữa bụng hắn cũng trướng đến chịu không nổi, hắn đem hamburger trút lên trước mặt Giản Chính Hạo, may mắn Giản Chính Hạo cũng đói bụng, ăn hai cái hamburger, những thứ trong khay hầu như đã ăn hết.

Lúc Giản Chính Hạo đưa hắn về nhà, Tiểu Tiểu đã muốn ăn no đến ngồi phịch trên giường Giản Chính Hạo, còi thất lưng, lộ ra cái bụng tròn tròn trắng nõn giống con lợn sữa làm Giản Chính Hạo cười muốn chết.

“Ngươi là con tiểu trư sao không? Bụng tròn vo.” Giản Chính Hạo hoàn hảo đùa mấy câu.

“Ai cần ngươi lo!”

Hắn liếc ánh mắt giết người một cái, nếu không phải vì muốn cho Giản Chính Hạo chi thật nhiều tiền, hắn vì sao phải ăn ba cái hamburger, ăn đến chính mình thông khổ muốn chết, lần về căn nguyên, hết thảy còn không phải là từ biến thái kia làm hại đi.

“Tiểu trư bụng của Tiểu Tiểu hảo đáng yêu.”

Hắn mới không phải tiểu trư bụng, hắn lại hung hăng trừng mắt liếc y một cái, chính là bụng rất no rồi, hắn lười động thủ đánh y, chỉ có thể trừng y, sau lại ngại trừng cũng quá mệt mỏi, hắn híp mắt nhìn trần nhà.

Bàn tay to của y ở hắn cái bụng tròn béo trắng trẻo của hắn mà khê vuốt ve, hơn nữa đầu ngón tay y độ ấm tốt lắm, khiến Nguru Tiểu Tiểu bị y sờ soạng có điểm thoải mái, hắn giống con mèo nhỏ, yết hầu phát ra tiếng rên ư ư thỏa mãn, giống như thực vừa lòng với vuốt ve ôn nhu của Giản Chính Hạo.

Ngón tay y linh hoạt mỗi lúc một mò xuống dưới, chờ đến lúc hắn phát hiện có gì không đúng, tay Giản Chính Hạo ngón tay đã nắm lấy bộ vị hắn, cao thấp di động, treu chọc hắn.

“Chán ghét.”

Hắn nhẹ giọng chống cự, nhưng mộng lại chủ động nâng lên để Giản Chính Hạo kéo quần hắn xuống. Giản Chính Hạo đôi môi tiếp cận, kích thích bộ vị nam tính của hắn, hắn anh anh nức nở khóc, Giản Chính Hạo ngón tay sáp nhập, mộng hắn liền theo đó mà vận vẹo, thất lưng cũng vô pháp kháng cự lại mà đóng đưa.

Không thể tưởng được lúc trước y nói muốn hôn bộ vị hắn, y thật đúng là làm được. Nguru Tiểu Tiểu xấu hổ nhỏ giọng kháng nghị: “Không cần, Chính Hạo ca, chỗ đó lại không thể ăn.”

“Ta cảm thấy ăn ngon lắm a.”

“A, a a . . . . .”

Vừa mới nói ăn ngon xong, Giản Chính Hạo đem hắn hàm đặc càng sâu, ngón tay phía dưới lại dùng sức, không lưu tình chút nào tham nhập, làm cho hắn hôn hên rên rỉ, hoàn toàn kháng cự không được khoái cảm, tiếng kêu của hắn cũng trở nên mỉa mai.

Khoái cảm mãnh liệt như cuồng triều bão tố tràn ngập dâng lên, Nguru Tiểu Tiểu mộng không ngừng vận vẹo, hắn rốt cuộc chịu không được khoái cảm tuyệt đỉnh này mà túm tóc Chính Hạo khóc cầu: “Thôi, Chính Hạo ca, ta sắp đi ra mất.”

“Vậy ngươi muốn như vậy đi ra? Hay là muốn Chính Hạo ca đi vào?”

Giống như vừa tiến vào ái ân, cá tính khi dễ người của Giản Chính Hạo sẽ nâng lên một bậc, Nguru Tiểu Tiểu tức giận trừng mắt liếc y một cái, hắn cái gì cũng không muốn chọn, nhưng Giản Chính Hạo lại đi nhu lỏng vách tường mềm mại mầm cảm của hắn, lập tức khiến hắn khóc lóc xin tha.

“Không muốn, không muốn, thật sự lấy ra đi, không cần tái lộ!”

Hắn khóc đến ướt nhèm cả mấy lọn tóc quanh mặt, ngón tay Giản Chính Hạo ở bên trong hắn xoay tròn, làm hắn khóc càng lớn, mộng cũng ngoáy lợi hại hơn, hắn biết lấy cá tính biến thái của Giản Chính Hạo, hắn chưa nói ra, y nhất định sẽ cứ như vậy mà chọc ghẹo hắn, làm hắn bị kẹt ở loại trạng thái này.

“Ta phải Chính Hạo ca ở nơi đó.” Hắn không cam lòng đành thút thít nói ra miệng, ánh mắt cầu khẩn hạ xuống, nhìn chăm chú vào phân thân hắc trắng của Giản Chính Hạo.

“Tiểu Tiểu muốn đúng hay không?”

Y làm gì mà hỏi mãi, Nguru Tiểu Tiểu khóc đến đỏ hết cả mũi, liều mạng gật đầu, Giản Chính Hạo xoay người hắn, để hắn ngồi lên trên người y, Nguru Tiểu Tiểu kinh ngạc đặc mở lớn hai mắt.

Giản Chính Hạo ôm thất lưng hắn nói: “Chính ngươi chậm rãi ngồi xuống.”

Nguru Tiểu Tiểu cảm thấy then thiếu chút nữa nổ tung, chính là hắn biết nếu không làm theo lời Giản Chính Hạo, y nhất định sẽ cứ để hắn ở trạng thái nửa vùi này, y từ trước đến nay lấy khi dễ hắn làm vui, lúc khi dễ hắn cần bản sẽ không lưu tình.

Bàn tay hắn cầm lấy phân thân lửa nóng của Giản Chính Hạo, mộng hạ xuống, hậu huyết quá hẹp khiến hắn cắn răng nắc nhen, một bên ủy khuất khóc rống nói: “Đau, Chính Hạo ca. . . . .”

Giản Chính Hạo hôn cái miệng của hắn ba, mặt khác một tay ve vuốt hắn, đau đớn giống như chậm rãi giảm bớt, hắn chảy nước mắt cổ hương chính mình chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên cắn răng, hắn cảm giác một trận khoái cảm tê dại truyền đến khi phân thân của Chính Hạo phá khai vách tường mềm mại của hắn.

“Là nơi này thoải mái sao không?”

Tay Giản Chính Hạo nhẹ nhàng về những vòng tròn nhỏ, Nguru Tiểu Tiểu kêu thành tiếng, cánh tay vô lực run rẩy, nước mắt rào rào đổ xuống, Giản Chính Hạo nhẹ nhàng rút ra một chút, lại thật mạnh va chạm, hân khóc kêu đến cơ hồ vô lực, hạ bộ mẫn cảm đã muốn tới đạt cao trào.

Ngay tại giờ khắc này, Giản Chính Hạo cơ hồ rút ra toàn bộ, làm cho hân thoáng thờ dốc, nhưng thờ dốc không đến hai giây, y lại hung hăng đâm vào, lần thứ hai va chạm tại nơi nhạy cảm, Nguru Tiểu Tiểu ở dưới loại tra tấn lặp lại đầy khoái cảm này toàn thân hư nhược, đến nửa giờ sau, Giản Chính Hạo mới để cho hân chân chính đạt cao trào.

Nguru Tiểu Tiểu tới hôm qua thật sự bị y làm cho đến té xỉu, chờ khi hân chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt thần thò vô pháp tập trung chú ý, y yêu thương kéo chăn bọc lấy hân, đem hân ôm vào lòng ngực mình, Nguru Tiểu Tiểu liền ngoan ngoãn ở trong ngực y ngủ say, so với hải tử còn muốn khờ dại hơn, hoàn toàn không thể nhìn ra một khác trước hân còn ngồi ở trên người y khóc lóc van cầu không thôi.

Y hôm nay tới văn phòng trễ vì trước đó đưa Tiểu Tiểu đi làm. Nguru Tiểu Tiểu ngồi trên xe khó chịu vịn vẹo, y xót a hôn trán hân nói: “Ngươi nếu không thoải mái, vậy đừng đi làm.”

“Không được, ta muốn đi làm, ta đã là ca ca, phải làm tấm gương thật tốt của đệ đệ, không thể về sớm, cũng không thể đến muộn, càng không thể không đi làm.”

Nguru Tiểu Tiểu phi thường kiên trì, khiến Giản Chính Hạo càng say mê phương diện đáng yêu cực kì này của hân, chiều tan làm còn muốn đến đón hân sớm một chút về nghỉ ngơi. Lúc xuống xe, Nguru Tiểu Tiểu bất giác giật mình khựng lại, rồi hướng má y mà hôn một cái, khiến Giản Chính Hạo xem chút không kiềm lòng nổi.

Động tác không cố ý của Tiểu Tiểu càng thuyết minh hân thực yêu y.

Lúc y tới văn phòng, Viên Nghi Hoa đã sửa sang tốt tư liệu, ngồi ở một bên, y gọi Viên Nghi Hoa vào văn phòng nói chuyện.

“Nghi Hoa, ngồi đi.”

Viên Nghi Hoa không ngồi, nàng đứng thẳng, Giản Chính Hạo biết nàng là người thông minh, chuyện tới giờ hân nàng đã biết mình bại lộ, chính là y không thể lý giải vì sao nàng làm vậy.

“Nghi Hoa, chúng ta ở trường học biết nhau nhiều năm, cũng làm đồng sự hai năm...”

Viên Nghi Hoa ngắt lời y, nàng tự biết việc mình làm, tới hiện tại căn bản là không cần giấu diếm việc nàng hủy chỗ thư kia đi, nàng lạnh nhạt, không một chút hối hận nói:

“Đúng vậy, thư là ta giữ lại, ta không rõ ngươi vĩ đại như vậy, vì cái gì đi thích tiểu xuân đàn kia, hơn nữa xuân đàn kia còn là nam.”

Giản Chính Hạo sắc mặt lập tức chuyển sang ngưng trọng, “Hân không phải xuân đàn, hãy chú ý khẩu khí và ngôn từ của ngươi.”

“Đừng lừa mình dối người, hân chính là xuân đàn, chưa từng học trường nào tốt hiện tại ở công ty làm viên chức bình thường, người như vậy căn bản không xứng với ngươi.” Trình độ châm chọc của nàng đã muốn lên thành vũ nhục.

Giản Chính Hạo phi thường tức giận, sắc mặt y trầm xuống, “Hân không phải xuân đàn, ta cũng không cho mình thông minh đến mức có thể mạnh miệng nhắm chửi người khác là xuân đàn.”

Khuôn mặt tươi đẹp của Viên Nghi Hoa cau lại, nàng hiểu Giản Chính Hạo căn bản là đang quở trách nàng, dù sao việc đã đến nước này, nàng cứ thẳng tuột ra, không bao giờ nữa cần làm bộ giả giảng tiểu học muội ngây thơ.

“Ta đã muốn rất thích ngươi đến vài năm, trước ngươi không có bạn gái, tò mò của tất cả nữ nhân ngươi đều không nhận, ta đoán có lẽ là bởi vì ngươi muốn gây dựng sự nghiệp trước, cho nên mới không nói chuyện cảm tình, nhưng ta thế nào có thể chịu được cái kẻ xuân đàn ngu ngốc kia đoạt đi tâm ngươi.”

“Hân không ngu, ngươi mới là kẻ xuân đàn tự cao tự đại.”

Luôn ở bên y đã nhiều năm, hơn nữa Viên Nghi Hoa nếu không phải thích y, cũng sẽ không làm ra loại sự tình này, y nguyên bản không muốn nói ra lời đã thương người, nhưng thái độ kiêu ngạo coi thường của Viên Nghi Hoa khiến y lời nói khắc nghiệt, thần sắc nghiêm nghị, y tuyệt không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào ở trước mặt y mà chửi bới Tiểu Tiểu đáng yêu, nàng lại không quen Tiểu Tiểu, làm sao biết những điểm thật tốt của hân.

Viên Nghi Hoa sắc mặt đại biến. Giản Chính Hạo lạnh lùng bảo: “Ta nói cho ngươi điểm tốt của Nguru Tiểu Tiểu, hân tâm tính thiện lương, sẽ không đối với một người hoàn toàn không quen mà sau lưng nói hân là xuân đàn ngu si, dùng lời vũ nhục, ngươi bằng cấp cao, người xinh đẹp, lại thông minh, nhưng nhân cách không bằng người bình thường, ngươi lại không biết Nguru Tiểu Tiểu, dựa vào cái gì mắng hân!”

Viên Nghi Hoa mặc đen sì, nàng ngẩng cao đầu, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia âm hiểm, “Ngươi rồi sẽ hối hận nói ta như vậy, ta sẽ đem tất cả danh sách khách hàng của ngươi, mức giá, nguồn sản phẩm, toàn bộ đưa cho công ty đối địch.”

Nụ cười lạnh của nàng còn một tia đắc ý, “Công ty đối địch của ngươi đã muốn an bài một vị trí quản lý tốt cho ta, ngươi hiện tại nếu thanh minh với ta,

có lẽ ta còn cho người một con đường sống, cũng đừng quên cha ta làm ngân hàng tuy đã về hưu lâu, nhưng vẫn có thể lực, ta có thể khiến ngân hàng chậm lại nguồn cung vốn của người, cho người khó mà làm ăn.”

Giản Chính Hạo lãnh khốc dựa vào ghế, không liếc Viên Nghi Hoa đến một cái, đem uy hiếp của nàng như không có gì mà âm trầm nói: “Người viết thư xin thôi việc, ta không đuổi người, sẽ cho người lương thôi việc.”

Viên Nghi Hoa tức giận đến phát run, nàng đập cửa đi ra, đàm phán giữa hai người thất bại hoàn toàn.

Chính là Giản Chính Hạo tuyệt không hối hận. Y có hậu trường của mình, phụ thân y trong thương giới Đài Bắc chính là phi thường ảnh hưởng, y tự rời nhà gây dựng sự nghiệp, cho tới bây giờ chưa từng dùng đến thanh danh của phụ thân.

Y gọi điện về nhà, Giản Chuyên Lập nghe y kể xong, ngáp một cái, “Chuyện đơn giản như vậy bảo mẹ người xử lý là tốt rồi, không cần ta ra mặt, mẹ người thích giao tế, bà hôm trước chẳng phải còn đi nhà băng hữu tám chuyện sao không? Người kêu bà nói mấy câu với băng hữu kia là tốt rồi.”

Giản Chuyên Lập ngừng máy, Giản Chính Hạo gọi di động cho mẹ. Giản phu nhân vốn cả khi tức giận phê bình người khác vẫn thân nhiên ôn nhu, nghe xong liền trả nhẹ như không:

“Ta đã sớm nói với cha người, học muối kia của người mặt tiêm mắt lệ, vừa thấy đã biết là dạng nữ nhân lằng lộn, ta sẽ giúp người giải quyết việc này.”

“Cám ơn người, mẹ.”

Có điều mẹ y còn chưa nói xong, “Ta nói a, lần trước ta đến chỗ người ở, giường chiếu rách cục là xảy ra chuyện gì, dính đầy dầu tắm dầu gội với nước tẩy, hải tử này, trước khi kết hôn không thể làm loạn, mẹ đã nói rồi, cho dù Tiểu Tiểu sẽ không mang thai cũng không thể làm như vậy.”

Giản Chính Hạo mặt đỏ lựng, từ nhỏ y đối với Tiểu Tiểu vô cùng mê luyến, mẹ y tuy rằng bộ dáng mỹ nữ yếu điệu, nhưng kỳ thực mắt sắc lợi hại nếu không phải tránh pháp nhãn của nàng cùng phụ thân y, y đã sớm ăn luôn Ngưu Tiểu Tiểu, cần gì phải rời khỏi nhà, tự mua căn hộ, chính là vì tránh nê hai người kia gây phiền.

“Mẹ, là người và cha nói chỉ cần ta lần thi nào cũng đứng thứ nhất, các người sẽ không quản ta về sau cùng ai một chỗ.”

Mẹ Giản Chính Hạo trong lòng thầm than, năm y học lớp một họ vô tình nói một câu vui đùa, bị Giản Chính Hạo tóm lấy, nhất quyết vin vào, muốn bọn họ không thể quản chuyện y cùng Tiểu Tiểu ở một chỗ.

Hai người đành tro mắt nhìn Giản Chính Hạo bị Tiểu Tiểu mê hoặc, may mà đứa nhỏ Tiểu Tiểu này đáng yêu khờ dại, khiến người ta thương yêu.

Nếu là đứa nhỏ hư hỏng nào đó muốn câu dẫn A Hạo, còn không bị vợ chồng họ chém làm thịt băm, bọn họ cũng không phải dễ chọc, chỉ có Tiểu Tiểu kia phô ra khuôn mặt ngọt ngào khờ dại mới khiến bọn họ đành phải nhận thức lại, thừa nhận đây là vợ tương lai của y.

”Thì mặc kệ người với ai cùng một chỗ, nhưng là giường chiếu phải tẩy a, hơn nữa người không mang mũ đúng không? Trên chăn đều dính một ít một ít, chăn kia là mẹ mua chuyển đến cho người, người chuyên giày xéo, hơn nữa mẹ đọc sách, trong sách nói không mang mũ, bụng Tiểu Tiểu sẽ không thoải mái, người cũng đừng chỉ cần chính mình thoải mái là tốt rồi.”

May mắn là nói chuyện qua điện thoại, bằng không Giản Chính Hạo sẽ không biết đối với mẹ mình phải làm ra dạng biểu tình gì, y làm sao có thể qua điện thoại mà thảo luận chuyện phi thường cá nhân này.

”Mẹ, ta phải thôi đây.” Theo kinh nghiệm trước giờ, y biết ngắt điện thoại hiện tại là kế sách tốt nhất.

“Hạo, ta biết người không thích nghe ta dận dò phiền toái, chính là A Hạo a, ta biết người là huyết khí phương cương đại nam nhân, cũng nhịn hai mươi mấy năm, hẳn là hiện tại tình đầu ý hợp nhịn không được, mẹ cũng không phải loại cô hủ, dù sao người về sau cũng sẽ lấy Tiểu Tiểu thôi, trước khi kết hôn không nên quá độ.”

Nếu còn nghe nữa, y sẽ ngắt xỉu mất, Giản Chính Hạo vẫn phải ngắt điện thoại, “Mẹ, ta có khách hàng tới, ta phải ngưng điện thoại.”

Mẹ Giản Chính Hạo ở đầu kia nói, “Ta nói xong chuyện này hăng ngắt, ta mấy hôm trước xem sách thấy nói cần dùng dầu bôi trơn, ta đi cửa hàng chuyên giúp người chọn, chủ cửa hàng giới thiệu vài thứ, ta trả tiền và gửi cho người. Người nhận lấy, đừng để Tiểu Tiểu không thoải mái, chủ cửa hàng phi thường cảm động ta thương con như vậy, còn tặng người thêm mấy thứ.”

Giản Chính Hạo rốt cục chịu không nổi ngắt điện thoại, mặt y vẫn còn nóng đỏ, y bỗng nhiên thấy làm gì cũng không thể thoát được mắt của hai vị phụ mẫu này.

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tinh Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Tiểu Tiểu, này cho người ăn.”

Hai người ngồi trên ghế sofa xem phim, y đem bánh bích quy dứt Tiểu Tiểu ăn, Tiểu Tiểu há miệng ngậm lấy, cả ánh mắt cũng không chuyển, tiếp tục sống chết nhìn chăm chăm màn hình TV, sợ bỏ qua dù chỉ một đoạn ngắn.

Giản Chính Hạo ôm sát hân, khẽ hôn vài cái lên tóc hân, Tiểu Tiểu đẩy y ra mắng: “Người làm gì thế, siêu nóng, người biết không? Chính người như cái hỏa lò phát điện, đừng dán vào ta, ta rất sợ nóng a.”

Nô đùa lãng mạn với Tiểu Tiểu khó vậy sao?

Giản Chính Hạo không biết nên khóc hay nên cười a, cuối cùng cũng đến đại kết thúc, Tiểu Tiểu xem xong rồi, bọn họ ngồi dựa vào nhau trên sofa. Tiểu Tiểu dường như bỗng nhớ tới cái gì, hân đứng dậy, kéo một cái thùng nhỏ tới trước mặt y, “Này, có người gửi cho người, ta lấy ở chỗ gác cổng.”

Sau giây lát ngần ngừ xem ai có thể gửi đồ cho y, Giản Chính Hạo lập tức nhớ tới cuộc điện thoại với mẹ mấy hôm trước, mẹ có nhắc tới việc này. Sắc mặt y chuyển đen, lấy cá tính của mẹ, thứ bên trong hân không tầm thường.

“Người không lại xem a?”

“Không, không cần.” Giản Chính Hạo cố đánh trống lảng, “Người muốn xem phim khác không?”

Ngưu Tiểu Tiểu hoài nghi nheo mắt, thùng kia bọc giấy phấn hồng lại có hình trái tim, rất có phong vị lãng mạn của nữ sinh trung học, hân quyết mở miệng tra hỏi: “Đây là ai gửi cho người? Như thế nào người gửi chỉ viết là trung tâm thương mại?”

“Mẹ ta gửi.” Giản Chính Hạo thành thật.

“Mẹ người gửi?” Ngưu Tiểu Tiểu không hề tin, vì sao Giản phu nhân lại gửi đồ cho y, giấy bọc bên ngoài còn tràn ngập dấu hiệu sweetheart ngọt ngào.

“Xem phim khác đi.”

Giản Chính Hạo đứng dậy lấy bộ phim khác, trốn tránh câu chuyện. Ngưu Tiểu Tiểu ánh mắt sắc bén lập tức nhận ra động tác mất tự nhiên của y, trong ấn tượng của hân, vốn luôn luôn rất có tự tin Giản Chính Hạo tuyệt đối không thể có loại biểu hiện quái dị này.

“Người đem thứ này mở cho ta xem, ta muốn xem trong thùng giấu cái gì!” Hân chỉ vào thùng, còn chạy đi lấy kéo, ép Giản Chính Hạo khai cho hân xem.

Giản Chính Hạo lại thoái thác, “Không cần đâu, Tiểu Tiểu, mẹ ta có khi rảnh rồi, nàng đại khái có báo trước cho ta là nàng gởi gì, chờ lúc ta một mình ta sẽ mở xem.” (Chính Hạo ca a, đọc kiểu gì cũng thấy anh đang sói đội lột cừu câu dẫn con nhà người ta mà.)

“Người, người bây giờ lập tức khai cho ta xem, nếu người trong lòng không có quỷ, lập tức khai, bằng không ta... ta...”

Ngưu Tiểu Tiểu nói không nên lời phương thức uy hiếp nào, hân cắn môi, hốc mắt hồng hồng nói: “Người không phải có bạn gái khác đi, cho nên người ta mới gửi loại thùng ngọt ngào khoa trương như thế đến đây.”

“Đừng nói lung tung, ta chỉ có mình người, đây thật là ta mẹ gửi.”

Y nếu có bạn gái khác, lúc trước sẽ không vì chuyện Tiểu Tiểu mà thương tâm thống khổ như vậy, y đối với hân tất cả đều là thật tâm.

“Nếu là mẹ người gửi, có gì không thể mở cho ta xem được, mở ngay cho ta, bằng không ta về sau... về sau sẽ không để ý người nữa.”

Hân một bên khóc một bên nói sẽ không để ý y, đây có thể coi là ngôn từ uy hiếp lớn nhất của hân.

Giản Chính Hạo ôm lấy hân, đau lòng vỗ vỗ hân, trong lòng đem chính mình mẫu thân xen vào việc người khác mà nểng toí bời, đều tại nàng, gửi mà không ghi người gửi, cửa hàng kia không biết chỗ quái quỷ nào, đóng cái thùng bình thường là được, còn đóng loại màu hồng có hình trái tim, trách không được Tiểu Tiểu nghi ngờ, lại còn rơi lệ.

“Được, ta mở, ta mở.”

Để khiến Tiểu Tiểu ngừng nước mắt và cả nghi ngờ, Giản Chính Hạo cầm lấy kéo, không nói hai lời liền rạch băng keo dán thùng, khai thùng ra. Ngưu Tiểu Tiểu thần tình đỏ bừng, tất cả kích động và xấu hổ đều cháy trên mặt hân, “Đây... đây là cái gì?”

Giản Chính Hạo đầu đầu nhìn một thùng toàn đồ dùng tình thú, mấy bình thuốc bôi trơn, bao bì đều thực đặc dị, còn có mấy cái quần lót chữ T gọi cảm, cuối cùng là bảo hiểm bộ (condom đó), các loại màu sắc kỳ quái đều có.

“Mẹ ta vào cửa hàng mua, nàng nói gửi cho ta với người dùng, cũng có thứ là chủ cửa hàng tặng.”

Giản Chính Hạo giải thích đơn giản, Ngưu Tiểu Tiểu mặc đồ như quả hồng chín, “Người nói với mẹ người, nói chúng ta... nói chúng ta...”

Ngưu Tiểu Tiểu chân run rẩy lập tức bỏ nhào vào người Giản Chính Hạo, giận dữ hét: “Người nói gì với mẹ người, phu nhân như thế nào lại gửi những thứ này đến đây?”

Trong ấn tượng của hắn, Giản phu nhân xinh đẹp lại hòa nhã, luôn dùng nhã nhặn kính ngữ, căn bản là không thể giống người gửi loại đồ này.

“Ta căn bản không đi nói với mẹ, nàng lần trước đến chỗ này, thấy trên chân bông đều là dầu tắm, liền đoán được là do người, người làm như vậy nhất định là bởi vì ở trên chân đã xảy ra sự tình gì, nàng liền tự mình đoán ra.”

Ngưu Tiểu Tiểu mặt đỏ đến mức muốn chui xuống đất, không thể tưởng tượng được chuyện xấu mình làm đều bị phát hiện, hơn nữa Giản phu nhân nhất định cũng biết bọn họ phát sinh quan hệ cho nên mới gửi mấy thứ này.

Hắn nhỏ giọng nói: “Thật mất mặt, thật mất mặt.”

“Không mất mặt, Tiểu Tiểu, đây chứng tỏ mẹ đồng ý chúng ta ở bên nhau, đây không phải chuyện tốt sao?”

Giản Chính Hạo miệng nói trôi chảy lời trái lương tâm, y nhìn đến thùng đồ kia, cũng thấy mặt nóng rất, siêu mất mặt.

Tiểu Tiểu bị y ôm, rốt cục vẫn là tò mò mà hướng trong rương ngó vào, “Mẹ người mua những thứ gì?”

Giản Chính Hạo đem thùng đồ ra trước mặt hắn để hắn thấy rõ những thứ bên trong, Tiểu Tiểu tò mò cầm quần lót chữ T lên, lập tức bật cười, hắn cười nghiêng ngả nói: “Người xem thứ này nè, chuột con nè.” (Chính Hạo ca vụ này không xịt máu mũi quả là định lực cao nha.)

Quần lót chữ T ít vải, chỉ che khuất một ít phía trước, mà hình họa trên đó là con chuột con mặc bộ cánh màu phấn hồng, ngay cả Giản Chính Hạo cũng thấy buồn cười, ngoài chiếc này, còn lại đều là theo phong cách gọi cảm.

Tiểu Tiểu tò mò xem vài món khác, có chiếc bằng tơ tằm, vải dệt tinh tế mỏng manh, khiến hắn rất nhanh buông xuống, mặt mày bắt đầu nhăn nhó.

“Đây là thuốc bôi trơn.”

Mở nắp, đồ một ít ra tay, Giản Chính Hạo thử nghiệm một chút độ trắng mịn của thuốc bôi, phát hiện cảm giác không tồi, Tiểu Tiểu thối lui, hai gò má giống hai quả tiêu cà chua đáng yêu hồng một mảnh.

Y đồ càng nhiều ra tay, bàn tay theo thất lũng của Tiểu Tiểu mà chậm rãi đi xuống, lạnh lẽo tiến vào trong quần ngủ của hắn. Tiểu Tiểu run rẩy một chút, chính là không có cự tuyệt, ngón tay y nhẹ nhàng xoa hậu huyệt của hắn, y hôn đôi môi đỏ tươi của Tiểu Tiểu khiến hắn khe khẽ rên lên.

“Người mặc thử quần lót chữ ‘T’ này cho ta xem có hảo không?”

Giản Chính Hạo quyến rũ cuốn dần quần ngủ của Tiểu Tiểu xuống, chọn một quần lót trong đám đồ gửi tới. Tiểu Tiểu trong mắt mất hẳn xuân tình, mặc dù có điểm chống cự nói không muốn, chán ghét, nhưng là Giản Chính Hạo khiến hắn nửa nằm trên sofa, thay hắn cởi xuống quần lót, hơn nữa lúc y mặc vào cho hắn một kiện kia quần lót chữ “T” mỏng như cánh chuồn, gọi cảm động lòng người, đôi mắt hắn mọng nước, khoe mắt hồng hồng, ngực phập phồng thật nhanh, vẫn là để cho Giản Chính Hạo giúp hắn mặc vào.

Thân áo ngủ của Tiểu Tiểu mở rộng, dưới hạ thân, lớp sa mỏng nhẹ chậm rãi ôm lấy bộ vị xinh đẹp của hắn, qua lớp sa mỏng lộ ra thấp thoáng bóng dáng khi quan, gọi cảm cực kì.

Hạ thân trướng đau đến thập phần lợi hại, Giản Chính Hạo bất chấp cái gì ôn nhu, hắn kéo quần, xả đứt khuy, trên hạ thân mình trát đầy thuốc bôi trơn, ngay lập tức ghé vào trên người hắn mà cuồng nhập.

Hai người giống như cuốn vào trong bão táp, Giản Chính Hạo vừa rồi mới mắng mẹ hắn mua những thứ nhảm chán kia làm gì, nhưng giờ phút này y chính là cảm kích cực kỳ.

“Có thể đi đường sao không?”

Tiểu Tiểu giận nghiêm mặt đá y một cước, lập tức đau đến kêu thành tiếng, đều là lỗi của Giản Chính Hạo, tối hôm qua bắt hắn mặc cái quần lót mắc cỡ chết người kia, hơn nữa Giản Chính Hạo căn bản không lưu tình, biến hắn thành sáng nay đi đường chân đều biến thành chữ O.

“Đây cho người cảm.”

Những thứ lần trước mua cho đệ đệ, giờ rốt cục có thể đem tặng đệ đệ, hắn vui vẻ tha thứ chuyện tối qua Giản Chính Hạo động dục lung tung, nhưng là sáng nay hắn đã nói rồi, muốn Giản Chính Hạo lần sau phải mặc cái quần lót có hình con chuột màu hồng kia, bằng không hắn tuyệt đối không ăn cơm với y.

Giản Chính Hạo mặt biến đen, đành cố vui vẻ nở nụ cười, ai kêu tối qua y thủ lậ không lưu tình.

Bọn họ đến nơi, nhấn chuông. Ngưu Đại Đại ra mở cửa, vừa thấy Ngưu Tiểu Tiểu, lão khẩu khí nghiêm túc nói: “Ta nghe lão bản nói người gần đây thực vất vả, cũng thực tần tảo cho nên ta quyết định không cần chờ một năm, người có thể tùy thời về nhà.”

“Ai, không phải Tiểu Tiểu cùng A Hạo sao? Mau vào, mau vào, người đệ hảo đáng yêu, kêu ô ô a a giống như đang hát vậy, hần lớn lên nhất định là xinh đẹp dễ coi.”

Không thể tưởng được mẹ Giản Chính Hạo đã ở đó, thấy Tiểu Tiểu còn vội vàng tiếp đón.

Nguru Tiểu Tiểu cup mắt xấu hổ vô cùng, quan hệ của hần cùng Giản Chính Hạo, Giản phu nhân nhất định biết hết, hơn nữa tối qua còn bôi thử Giản phu nhân tặng, hần cùng Giản Chính Hạo một đêm. . . Hần mặt đỏ như thiêu.

“Mẹ, người như thế nào lại ở đây?” Giản Chính Hạo không dám tin.

“Sau là thông gia rồi. . . Người biết đấy, nên qua lại trước một chút.”

Giản phu nhân nói đầy ý tại ngôn ngoại, sau đó nói với y: “Chuyện học muội kia của người ta xử lý xong rồi, ta bằng hữu nhờ hần bằng hữu, hần bằng hữu lại nhờ hần bằng hữu. . . .” Giản phu nhân cũng không muốn nói rõ ràng lắm, kết lại: “Tóm lại chính là có người giải quyết chuyện này là được rồi, nữ nhân kia, trên thương trường sẽ không ai dám dùng nàng.”

“Rốt cuộc là bằng hữu nào mà mặt mũi lớn như vậy?” Giản Chính Hạo không quá tin tưởng.

“Mẹ nói người còn hoài nghi sao không? Đồ bất hiếu, mẹ nói vô sự sẽ vô sự.”

Tuy rằng Giản phu nhân trông nhẹ nhàng như vậy nhưng người nàng quen biết tất cả đều có thể lực, ngay cả Giản lão gia quen biết những ai cũng đều là Giản phu nhân giặt đây, cho nên Giản Chính Hạo cũng rất khó nói nàng không đúng, y giúp mang đồ chơi cho em bé vào.

Tiểu Tiểu lập tức chạy tới, đối với tiểu đệ đệ hết ôm lại hôn, Nguru Đại Đại vui mừng thấy cảnh này, Giản phu nhân ở bên cạnh hỏi: “Mấy thứ kia nhận được không?”

Ở xa thoáng nghe thấy câu hỏi kia, Tiểu Tiểu cứng đờ lại một chút, Giản Chính Hạo nhăn mặt rồi mới đáp, “Nhận được.”

“Dùng tốt sao không?”

“Còn chưa có dùng qua.” Y khe khẽ nói dối để tránh mẹ nài lấy chuyện này mà khoa trương.

Giản phu nhân trừng mắt với y một cái, thuận tiện đánh một cái, “Người cho ta nuôi không người hai mươi mấy năm sao không? Ta đang hỏi người, rõ ràng chính xác trả lời.”

Giản Chính Hạo trong đầu có khát vọng muốn chạy trốn, “Mẹ, có chút khí chất, khí chất đi.”

“Mẹ làm sao không có khí chất, mẹ chính là đang hỏi người mấy thứ kia dùng tốt không? Không tốt thì mẹ phải đến đó gặp chủ hàng kia, bảo hần đổi thứ rất tốt đi.”

Giản Chính Hạo đau khổ đành nói thật, y hoàn toàn có thể tưởng tượng nếu hôm nay chi chi ngô ngô, mẹ sẽ chạy đến cửa hàng kia mà nháo, sau đó lại gửi vài thứ càn khoa trương tới.

“Dùng tốt.” Y thừa nhận, đồng thời chịu thua.

“Lại còn không phải, ta xem Tiểu Tiểu hôm nay đi đường là lạ, hần là dùng tốt lắm vậy.”

Nàng thì thảo tự nói, Giản Chính Hạo ở một bên nghe được không biết nên làm mặt đỏ hay mặt đen, bất quá đây là cá tính của mẹ y, nói nàng cầu thả, nàng thận trọng khôn lường, nói nàng thận trọng, nàng có khi lại là cầu thả, chính là nàng biết tài giao bằng hữu, thực dễ dàng giao với rất nhiều bằng hữu.

“Ai, ta nói Nguru Đại a, dạo này Tiểu Tiểu đều ở tại nhà A Hạo, ta nghĩ bọn chúng đã lớn vậy, ở đó cũng không sao đi.”

Nguru Đại Đại bởi vì cảm động và tưởng nhớ ân tình lúc trước của Giản Chuyên Lập, xưng hô đều là kính ngữ, “Đại tẩu, là Tiểu Tiểu không hiểu chuyện, sợ lại quấy rầy A Hạo.”

“Không sao, tiểu tử A Hạo này từ nhỏ chính là cái tử mặt, bảo hần cười cũng không cười, bảo hần khóc cũng không khóc, thật muốn đánh cho hần một quyền, may hần gặp Tiểu Tiểu, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Tiểu, trên mặt còn có biểu tình, nếu Tiểu Tiểu là nữ, chắc chắn đã là con dâu nhà ta rồi.”

“Đại tẩu quá khen, Tiểu Tiểu này từ tiểu hài tử, cái gì cũng kém A Hạo.”

Giản phu nhân ngắt lời Nguru Đại Đại, thao thao bất tuyệt: “Bất quá hiện tại thời đại cởi mở, ta với lão công ta trong lòng cũng đều nghĩ đủ, Tiểu Tiểu vẫn là có thể vào làm dâu nhà ta, ta vừa thấy hần đã biết là tướng vượng phu, ta có thể thú hần làm con dâu, trong lòng thật cao hứng.”

Nguru Đại Đại sắc mặt đại biến, giống như quá mức khiếp sợ, không biết nên nói như thế nào, Giản Chính Hạo liên tục nháy mắt, “Mẹ, đừng nói nữa.”

Giản phu nhân không quản hần, tiếp tục nói, “Huống hồ bọn chúng cũng đã ở chung, quan hệ cũng có rồi, còn thiếu chính là tấm giấy chứng nhận mà thôi.”

Ngưu Đại Đại về mặt si ngốc, liền ngay cả đi của Ngưu Tiểu Tiểu dần dần cũng hiểu được đối phương đang nói gì, mặt Ngưu Đại Đại đỏ lên, Giản Chính Hạo gần đến phát run, Ngưu Tiểu Tiểu có chút khiếp sợ nhìn cha hân.

“Tiểu Tiểu, người lại đây cho ta! Lại đây!” Ngưu Đại Đại hét lớn một tiếng, em bé sợ tới mức khóc lớn lên, Giản phu nhân coi như chẳng có việc gì, tiếp tục nói lời của nàng.

“Bất quá ngẫm lại Tiểu Tiểu cũng là báo ân, nếu không phải lão công ta năm đó giúp đỡ người, ta xem người khi đó mắc nợ buồn thui, đừng nói giờ có lão bà cùng người đưa con thứ hai tốt như vậy, chỉ sợ đã phải ôm Tiểu Tiểu lúc đó còn là hài tử đi nhảy sông tự vẫn rồi! Cho nên ta mới nói Tiểu Tiểu cùng A Hạo thật là có duyên, từ lúc hân và A Hạo nhà ta gặp mặt, người xem nhà người cũng phú quý mà nhà của ta cũng phát đạt thêm.”

Nhắc tới chuyện xưa khiến Ngưu Đại Đại bỗng nhiên nói không ra lời, Giản gia đối lão có ân tình thật lớn, thậm chí ngay cả vợ lão hiện tại cũng là mẹ Giản Chính Hạo giới thiệu, Giản gia cho lão cơ may đổi đời, việc tư cũng thuận lợi, hơn nữa vợ lão giờ là người xinh đẹp, tâm tính lại tốt, lão vẫn thực cảm tạ đại tẩu giới thiệu một nữ nhân tốt như vậy cho lão.

Giản phu nhân thao thao bất tuyệt, càng nói càng hăng.

“Mẹ Tiểu nhi từ lúc hân học tiểu học phá hư không ít, luôn khiến người trong lòng phiền não, vợ chồng hảo hảo yêu nhau, chính là một gia đình tốt, cùng không cần quan là nam hay nữ, hưởng hồ giờ cõi mờ, ta và lão công ta đã đấu tranh thật lâu, rốt cục nghĩ thông suốt, Ngưu Đại người mệnh tốt hơn, người còn có đứa con thứ hai để kế thừa huyết mạch gia nghiệp, chúng ta chỉ cần mong A Hạo hạnh phúc cái khác sẽ không nghĩ nhiều.”

Ngưu Đại Đại hộc mắt thoáng ướt, đối lập với hạnh phúc hiện tại, mỗi khi nhắc tới mẹ Tiểu Tiểu lại khiến lão thương tâm, nàng thật sự gây cho hân rất nhiều phiền toái, vợ chồng không hợp nhau khiến lão thống khổ bao lâu, lão nhìn Giản Chính Hạo, lại nhìn Ngưu Tiểu Tiểu, nghẹn ngào nói: “Người... các người...”

Giản Chính Hạo lập tức tâm phục khẩu phục mẹ y, y nguyên bản nghĩ rằng chừng nào Ngưu Đại Đại còn sống, tuyệt không có khả năng đồng ý y cùng Ngưu Tiểu Tiểu ở một chỗ, nhưng là mẹ y ra tay, vừa đám vừa xoa, không đến hai mươi phút đã khiến Ngưu Đại Đại từ cuồng nộ đuổi dần thành có thể thương thảo.

Giản Chính Hạo bước tới, ôm lấy bà vai Tiểu Tiểu, “Ngưu bá bá, thực xin lỗi, ta thật sự quá yêu Tiểu Tiểu, ta cam đoan ta cả đời sẽ thương hân, yêu hân, làm cho hân có thể hạnh phúc mãn kiếp.”

Tiểu Tiểu cảm động cúi đầu, “Cha, ta... ta cũng rất thích Chính Hạo ca, thật sự rất thích, rất thích.”

Trong lúc Ngưu Đại Đại do dự, Giản phu nhân đánh vào đầu Giản Chính Hạo, “Cái gì ngưu bá bá, kêu cha.”

Giản phu nhân liếc mắt, Giản Chính Hạo lập tức thông minh sửa miệng: “Cha, ta sẽ cả đời đều quý trọng Tiểu Tiểu.”

Ngưu Đại Đại giống như không biết nên nói gì, Giản phu nhân tiến tới cầm tay Ngưu Đại Đại, “Ông thông gia, bà thông gia, lời A Hạo mới nói có ta làm chứng, nếu về sau hân dám để cho Tiểu Tiểu có một chút nào không hạnh phúc, ta liền khiến hân thân bại danh liệt, người yên tâm, A Hạo tuy rằng là ta sinh, nhưng ta sẽ không bao che hân.”

Ngưu Đại Đại trước liên tiếp đòn công thủ đã muốn bại lui, Giản phu nhân thấp giọng nói: “Ngưu Đại, người còn muốn không rõ ràng lắm sao không? Nhà người không tính, Tiểu Tiểu lại là người thẳng thắn đơn giản như vậy, có thể nào người muốn hân bị một nữ nhân tham tài lừa, sau đó chịu đầy thống khổ mới hận người phản đối A Hạo chăm lo cho hân sao không? Người biết A Hạo từ nhỏ, Tiểu Tiểu đi theo hân sẽ không khổ.”

Đại tẩu nói có lý, Ngưu Đại Đại thở dài, lấy Ngưu Tiểu Tiểu đơn giản, hân chắc chắn rất có thể bị lừa, sau đó rơi vào kết cục không xu dính túi, cũng vì lo lắng vậy nên lão mới đem hân đuổi khỏi nhà để hân đừng biến thành bại gia tử.

“Đại tẩu, ta hiểu rồi, nếu bọn chúng thật sự yêu nhau, ta đồng ý, bất quá kết hôn luôn là cái bảo đảm, ta vốn là thủ cựu nhân, việc kia nhất định phải làm, ít nhất ta cũng phải biết rằng Tiểu Tiểu không phải tình nhân, quan hệ của bọn chúng là quang minh chính đại, không phải lén lút.”

“Việc đó không vấn đề, vốn nên làm vậy, ta lập tức đi tìm nơi chấp nhận hôn nhân đồng giới, ta sẽ không bạc đãi Tiểu Tiểu, A Hạo nhà ta còn sợ Tiểu Tiểu chạy mất, chứng nhận kết hôn kia không phải đảm bảo cho Tiểu Tiểu mà cho A Hạo.”

Cha hân vậy mà cũng ưng thuận khiến Ngưu Tiểu Tiểu rơi lệ, hân chạy đến nép vào lòng ba khóc một trận long trời lở đất, “Cha, cảm ơn người. Ta rất yêu người.”

Ngưu Đại Đại cũng ôm hân rót vài giọt nước mắt, không suy nghĩ nữa, đứa con xuẩn ngốc của mình lại cùng nam nhân phát sinh tình cảm, lại là A Hạo mà lão quan sát từ nhỏ.

Lão nghẹn ngào nói: “Chỉ cần cha còn sống, vĩnh viễn đều có thể cho người dựa vào, nếu A Hạo đối với người tốt, ta không nói, nếu A Hạo đối với người không tốt, người lúc nào cũng có thể về nói cho cha, cha sẽ liều mạng với hân.”

Lời lão khiến Ngưu Tiểu Tiểu càng khóc to hơn, Giản Chính Hạo bị mẹ kéo ra khỏi nhà, nàng nói: “Cho bọn hân thời gian tiêu hóa chuyện này, chúng ta đi trước tìm nơi có thể kết hôn.”

“Mẹ, người... Người thật lợi hại.” Y thờ dài nói, hôm nay mới kiến thức thủ đoạn của mẹ mới hiểu vì sao cha hân đối với mẹ luôn nghe mấy phần.

Giản phu nhân liếc xéo y một cái, “Lợi hại? Còn không đều là vì đứa con là người, ta xem người nếu không có Tiểu Tiểu, đời này cũng sẽ không kết hôn, sẽ thông khổ cả đời, vì cho người khoái hoạt hạnh phúc, mẹ đã sớm chuẩn bị tốt, nhất định phải khuyên đến Ngu Đại Đại đồng ý mới thôi, cho nên ngay cả vợ hán hiện tại đều là mẹ giới thiệu, còn không phải vì hôn phối của người cùng Tiểu Tiểu.”

Giản Chính Hạo khâm phục nói: “Mẹ, người tâm cơ thực thâm.”

Giản phu nhân lại đánh đầu y một chút, “Cái gì tâm cơ thâm, không lẽ phép, cấm nói lung tung nói, mẹ liền kêu chủ cửa hàng kia gửi tới vài thứ quý dị, nói là của người 『 tính 』 thú, làm cho Tiểu Tiểu đối với người 『 khác 』 khác mắt cùng dài 』.”

Lấy Giản phu nhân thủ đoạn hoàn toàn có thể làm ra chuyện đáng sợ, y cũng không nên trở thành đại biến thái trong mắt Tiểu Tiểu, Giản Chính Hạo vội vàng cầu xin tha thứ, Giản phu nhân mới tha y. Bọn họ tới hiệu sách, Giản phu nhân không chút thẹn thùng cầm mấy cuốn về nơi kết hôn đồng giới đi tính tiền, y đỏ mặt, còn Giản phu nhân tuyệt không thấy gì.

Y cơ hồ có thể tưởng tượng, Ngu gia hai người và phụ mẫu mình đứng ở phòng hôn lễ, còn có Tiểu Tiểu đáng yêu mặc lễ phục để gả cho hán.

Tương lai vậy là tốt đẹp, không phải sao?

-hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Oan Gia Tình Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.